

ONS ZUIDEN
PANORAMA

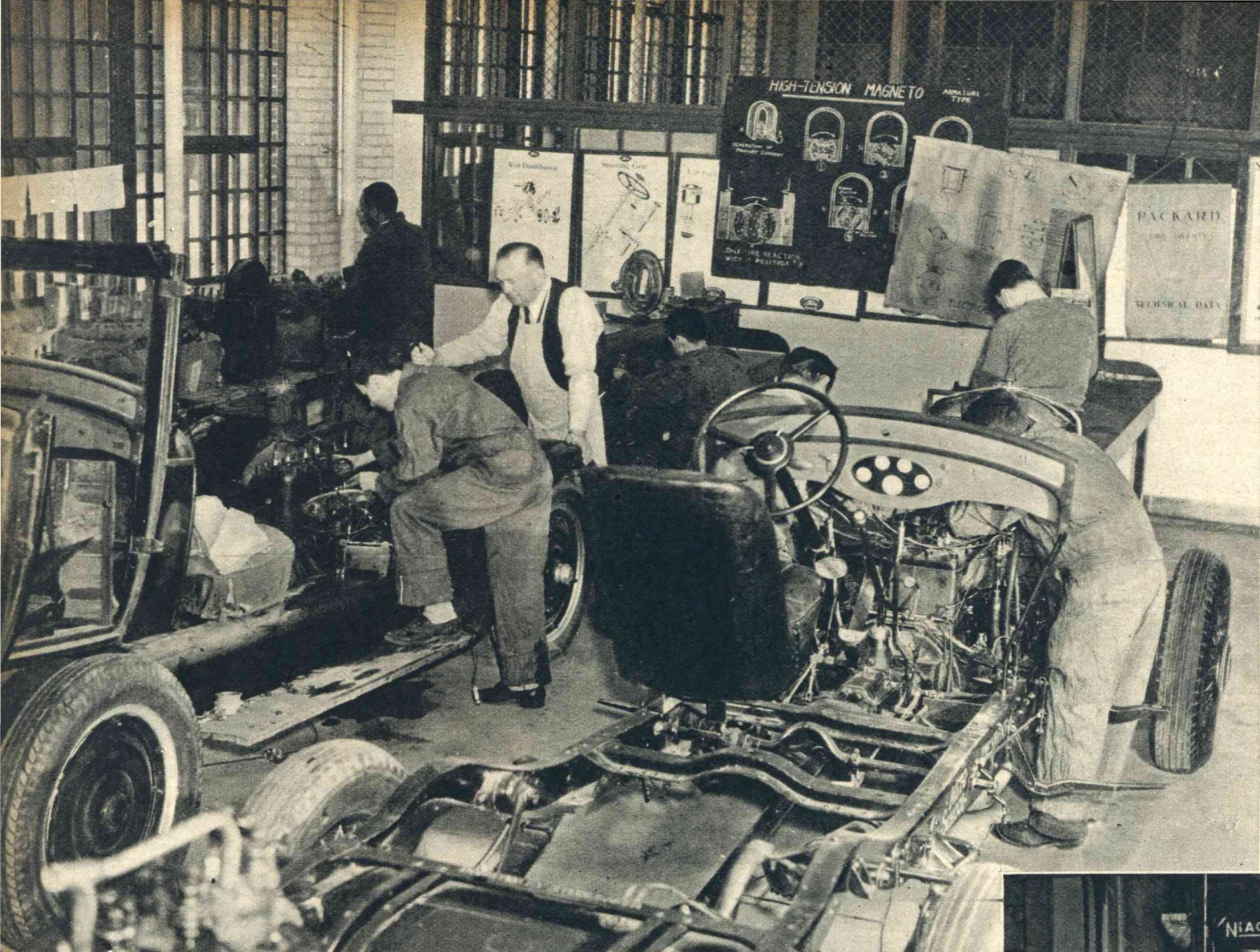
25 NOVEMBER 1937 — No. 47

LOSSE NUMMERS 15 CENT

ZIE ONZE FOTO'S IN DE AMBACHTSSCHOOL DER SING SING

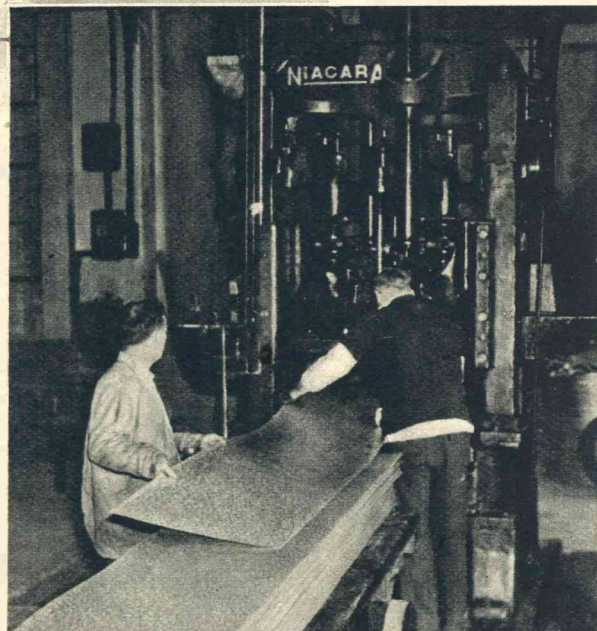

Er is in haast alle beschaafde landen een streven gaande, om de gevangenen, die voor enkele jaren van hun vrijheid zijn beroofd, door arbeid en gemeenschappelijke omgang te verbeteren. Het blijkt echter dat deze stelselmatige, massale verbetering der gevangenen in de meeste landen voorloopig nog wel 'n illusie zal blijven. Alleen het uiterst praktische Amerika is er in geslaagd deze verbeteringsgedachte ook in de praktijk te verwerkelijken. De hierbij afgedrukte foto's doen op 't eerste gezicht denken aan 'n fabriek of ambachtsschool... en toch werden zij opgenomen in de bekende Sing Sing-gevangenis van den staat New York! De gevangenen, van wie de meesten nooit gewerkt hebben, kunnen er een vak leeren, dat hun later zal helpen op eerlijke wijze hun brood te verdienen. Hiernaast: een kijkje in de afdeeling, waar de gevangenen in het autorak onderwezen worden.

IN DE „AMBACHTSSCHOOL” ★ DER SING SING ★

De gevangenen leeren er een vak, om later op een eerlijke manier hun brood te verdienen

De electrische centrale der Sing Sing, vlak bij den hoofdingang. De gebouwen zijn, zooals de andere, wit gepleisterd, hetgeen vooral van de rivierzijde een karakteristieken indruk maakt. Op deze foto komt wel heel goed uit, dat de gevangenen bij al hun vrijheid toch nooit zonder toezicht zijn. Op dit kleine stukje alleen reeds kan men drie uitkijktorens onderscheiden. Deze zijn voorzien van sterke zoeklichten, alarmsignalen, machinegeweren, etc., terwijl er steeds 'n bewaker op post staat.

De gevangenen, die daartoe lust gevoelen, kunnen zich in de Sing Sing ook vertrouwd maken met de bediening van moderne machinerieën. Op bovenstaande foto ziet men de vervaardiging van vuilnisemmers, die de staat New York over zijn verschillende instellingen voor gebruik distribueert.

De Sing Sing heeft een uitgebreide bibliotheek, waar de gevangenen naast ontspanningslectuur ook technische boeken kunnen leenen om zich op die manier nog beter in het gekozen vak te bekwaamen.

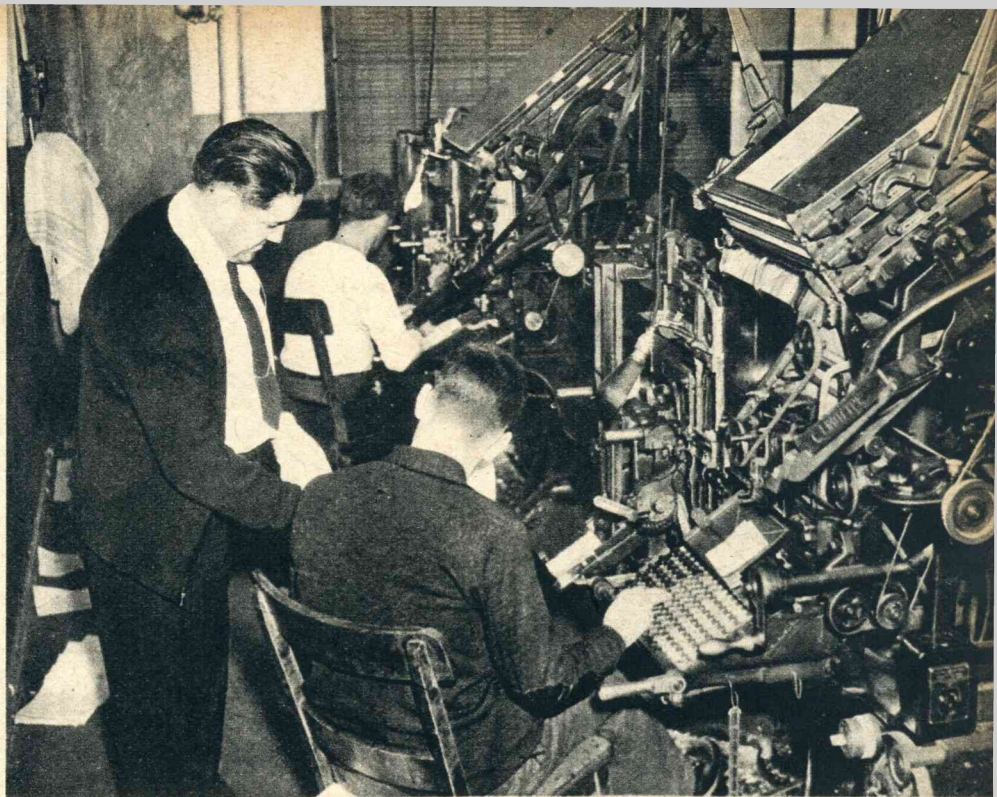

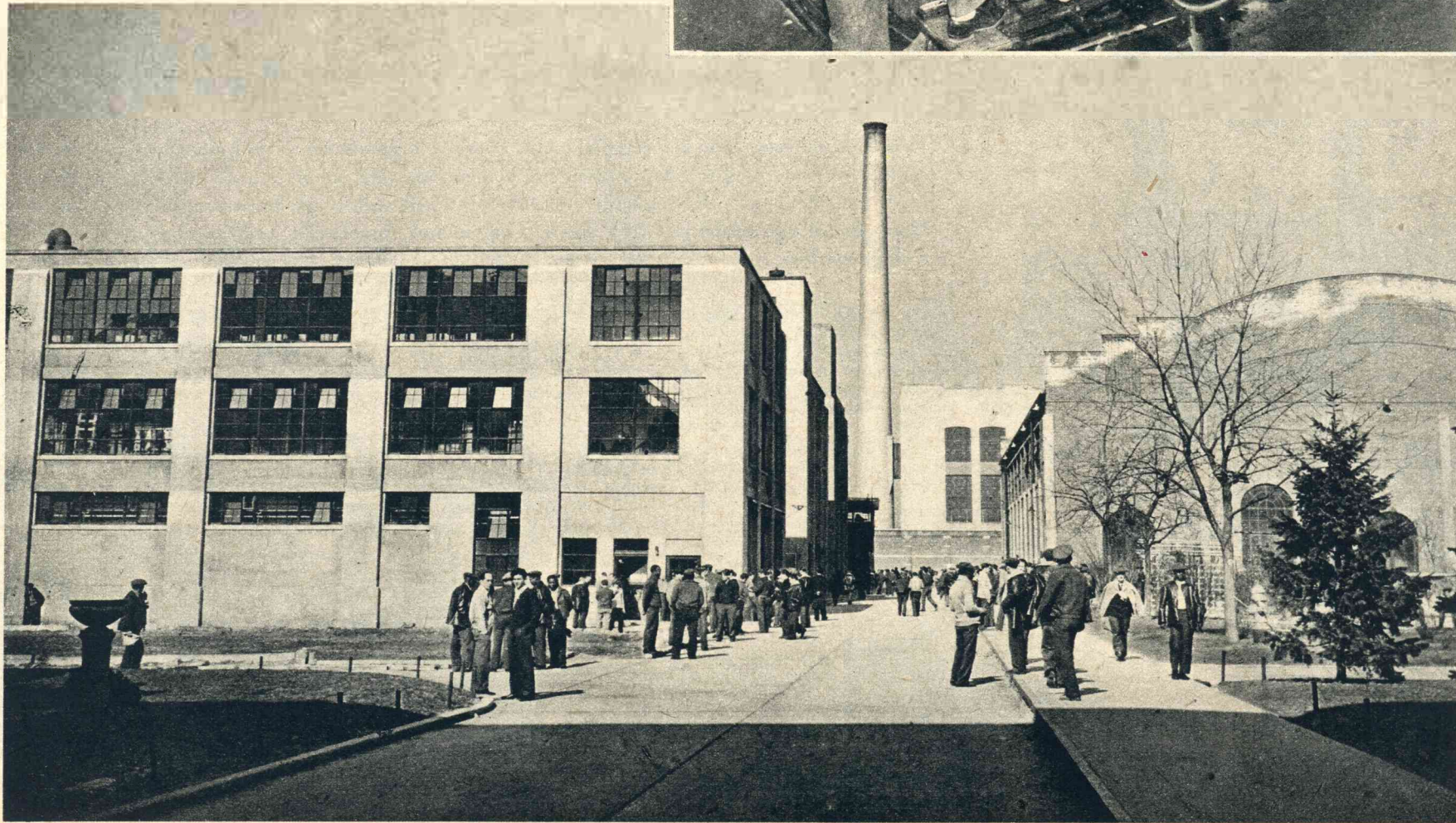
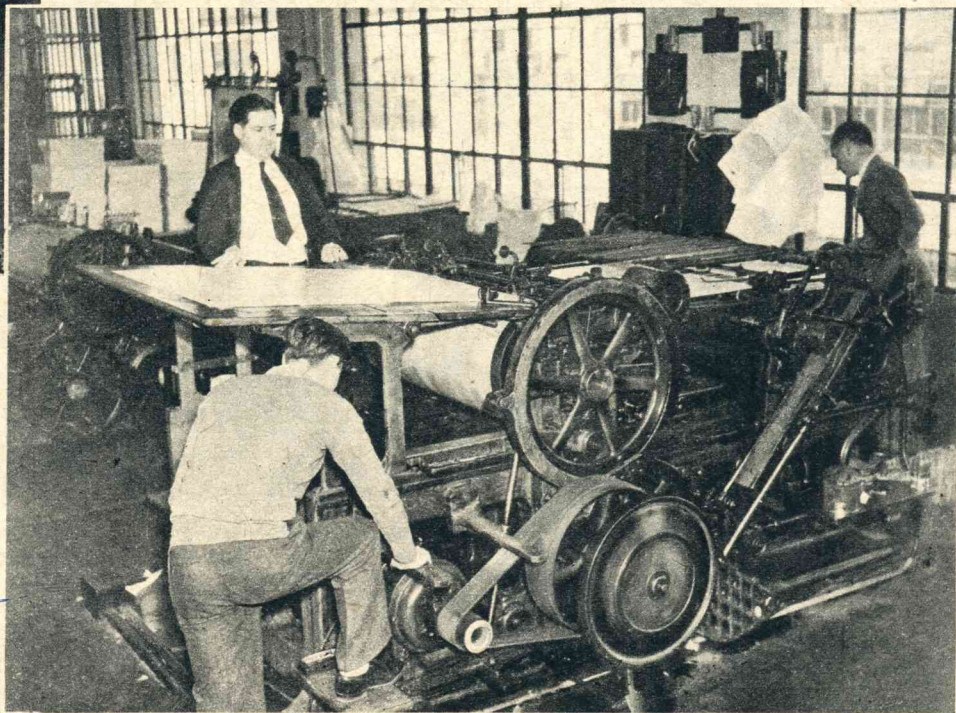
In de frissche, lichte cel kan de gevangene in zijn vrije tijd de boeken en tijdschriften lezen. Hij blijft op die manier in contact met de buitenwereld. Door de koptelefoon (boren 't bed) kan hij ook de radio-programma's beluisteren, die door de eigen centrale worden uitgezonden. De foto op 't tafeltje (vermoedelijk de vrouw of verloofde van den gevangene) is wel typisch in deze omgering.

Rechts: Een kijkje in de drukkerij van de Sing Sing. De gevangenen staan steeds onder toezicht van 'n beambte, die hen tevens in het vak onderwijst.

Gezicht op de werkplaatsen der Sing Sing. Het geheel maakt een modernen indruk en doet geenszins aan een gevangenis denken. De gevangenen genieten tijdens het koffie-wurtje van de frissche lucht.

De drukkerij van de Sing Sing-gevangenis is modern geoutilleerd. De gevangenen worden er onderwezen in 't machinezetten, drukken, etc. Haast al 't drukwerk, dat de staat New York voor z'n departementen nodig heeft, wordt hier gemaakt.

Nikolai Frederik Severin Grundtvig, de Deensche protestantsche dichter, die op 2 Sept. 1872 te Kopenhagen overleed, behoort met Thorvaldsen en Hans Andersen tot de drie onsterfelijken. Hij was de stichter der vrije volkshoogescholen voor de plattelandsbevolking en het Deensche volk eerde zijn gedachtenis door de oprichting van het z.g. Grundtvigkerkje. De kerk heeft zich in stijl en bouwtrant volkomen aangepast aan de bouwwijze harer onmiddellijke omgeving, waarmee zij een harmonieus geheel vormt.

MOOI DENEMARKEN

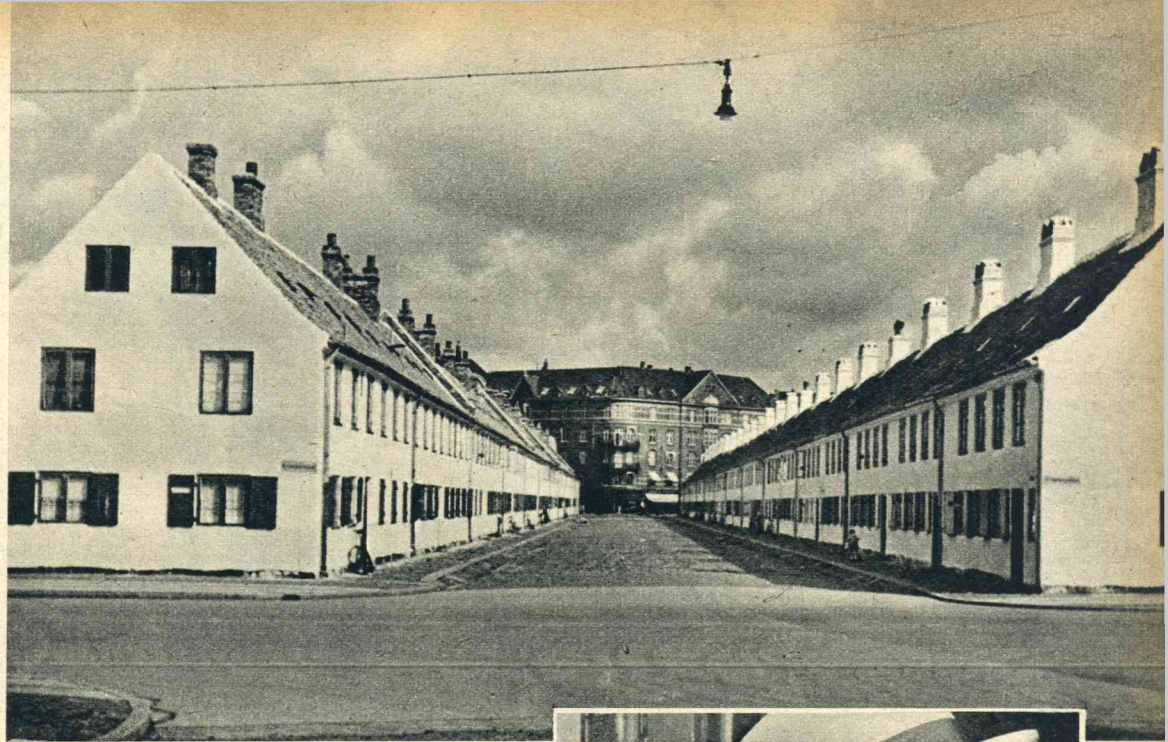
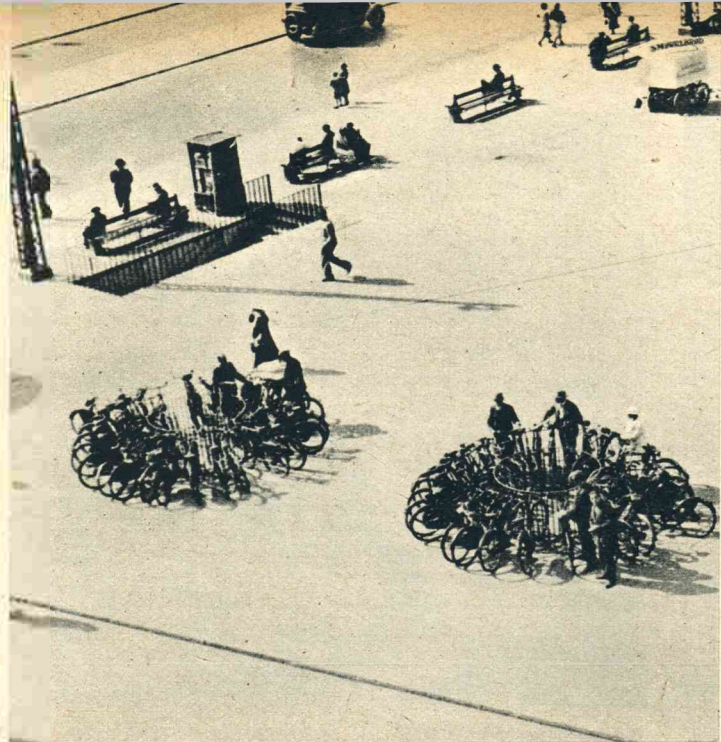
Wie Denemarken voor het eerst bezoekt, vooral zijn groote centra, zal misschien niet zonder eenige verwondering tot de ontdekking komen, hoe uitstekend zich dit betrekkelijk kleine land aan den gang der moderne ontwikkeling heeft weten aan te passen en vooral hoe de Deen, in tal van opzichten, zich tot het bij uitstek praktische heeft weten te bepalen. Wij geven hier enkele typische flitsen, die karakteristiek zijn voor het land en zijn bewoners.

In een Deensch dorpje, waar alles rust en reede uitademt. De gemeentehron met haar grooten vergaarbak of bassin voorziet op ruime schaal in de behoefte aan water. De typische kleederdracht dezer puttende dorpschoone roept herinneringen op aan Tirol.

Het „eerlijk als goud” geldt zeker voor de Denen. De melkboer, die zijn ronde doet, hoeft niet op z'n geld te wachten totdat hij koude voeten krijgt, want het geld ligt klaar op het stoepje en wie voorbijkomt kan het wegnemen, maar doet het niet. Als de huisvrouw straks haar melk moet hebben, kan zij ervan op aan dat het fleschje op de stoep staat en de melkboer kan er zijnerzijds ook op aan dat z'n geld letterlijk op hem ligt te wachten. Een methode die beiden partijen veel tijd en last bespaart.

Fietsenstallingen in de open lucht kan men ook vinden op de groote markt te Kopenhagen, maar dan in den eigenaardigen vorm van een rad. Het resultaat is

niet onaardig, maar voor de betrokkenen is het misschien belangrijker, dat die stalling volkomen gratis is, terwijl men gerust zijn „karretje” aan zoo'n „rad” kan toevertrouwen zonder dat men de vrees moet koesteren, dat de een of andere enthousiast er intusschen mee vandoor gaat.

Zooals in elk land bestaan ook hier typische gewoonten. Bij deze grafzerk staat namelijk een bordje met het opschrift: te huur. Men kan dit trouwens op tal van kerkhoven waarnemen bij graven die minstens drieëntwintig jaar oud zijn. Men gaat hierbij uit van het standpunt dat, wanneer er drieëntwintig jaar zijn verlopen, de volgende generatie zoo „ongeveer” paraat is om haar plaats in het familiegraf in te nemen.

Ten behoeve van volkshygiëne, woningtoestanden en behuizing wordt er heel wat gedaan. Men streeft ernaar om ook de arbeiderswoningen een naar verhouding zoo hoog mogelijk percentage aan comfort te geven. Deze foto van een straat uit Kopenhagen zou echter het vermoeden kunnen wekken, dat we hier te doen hebben met een geheel nieuwe arbeiderswijk. Wat is echter het geval? Deze woningen zijn reeds driehonderd jaar oud en werden omstreeks 1650 gebouwd op last van koning Christiaan IV. Ze staan in 't hartje van de stad en worden ook thans, net als vroeger, bewoond door zeelui.

Uitermate praktisch zijn deze miniatuur-benzinepompjes, die den rooker in staat stellen op elk gewenscht oogenblik zijn sigaren- of sigarettenaanstekertje „bij te tanken”. Dit alles is niet meer zoo wonderbaar als men bedenkt, dat, in verhouding tot de bevolking, Denemarken nu juist het land is, dat het record der automaten houdt.

Het beursgebouw te Kopenhagen is een van de mooiste gebouwen van de stad. Dit monumentaal complex is het werk van den Nederland-schen bouwkundige Hans van Steenwinkel en werd uitgevoerd in de jaren 1619/40. Het sterkst wordt de aandacht getrokken door den eigenaardigen toren, welks spits wordt gevormd door vier in elkaar gestrengelde drakenstaarten.

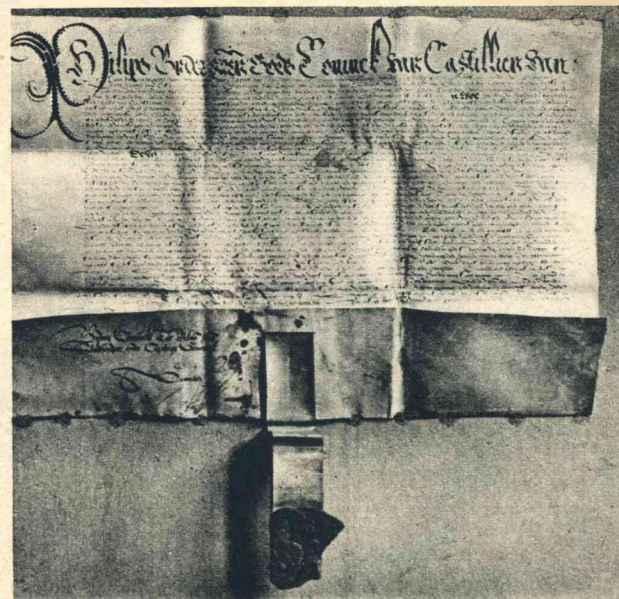

Het Zweetkamertje der aloude hoogeschool te Leiden. Links „Hans Worst”.

Het Zweetkamertje van de Leidsche Hoogeschool

Kunnen wij beter doen, wanneer we onze lezers voor enkele oogenblikken willen binnenvoeren in het beroemde „Zweetkamertje” der Leidsche universiteit, dan hun daarbij 'n blad-zijde voor te leggen uit Nicolaas Beets' „Camera Obscura”?

Want, zooals het in zijn tijd, weldra precies een volle eeuw geleden, zich aan den bezoeker vertoonde, zoo ziet het er ook thans nog uit in dat kleine vertrek van het voormalige klooster der Witte Nonnen aan het Rapenburg. We openen met Hildebrand dus de deur en staan binnen. „Dit weinig gezellig vertrek,” zoo vertelt onze mentor ons, „draagt den ondichterlijken naam van het Zweetkamertje, en zeker niet ten onrechte. Hier toch is een soort vagevuur, waarin elk, die de zaligheid van een examen of promotie wenscht te smaken, een poostijd moet verblijven, alvorens hij tot het

De origineele oorkonde van de stichting der Leidsche hoogeschool. Uit het Leidsche archief.

genot dier hemelvreugd wordt toegelaten. Belangrijke plek gronds! In dit kleine kamertje, o mijne lezers! hebben alle de groote mannen, die aan de Leidsche academie zich ooit door hun stalen vlijt en onafgebroken arbeidzaamheid den doctorsboed verworven hebben, om naderhand de wereld met hun doctrinae praestantia te verbazen en te verrukken: in dit kamertje hebben zij allen, incredibele dieta, zich eenige oogenblikken klein gevoeld. Ja, daar heeft de kloeke verdediger uwer rechten, die nu, zonder blikken of blozen, uwe partij met volzin op volzin van louter kracht ter aarde werpt, een oogenblik het hart in de keel voelen kloppen, op het denkbeeld, dat professor die of die hem niet vergeven had, dat hij zoo slecht college had gehouden, en zich wreken zou door strikvragen. Daar heeft die arts, die nu zoo stoutmoedig doortast in uwe maag en ingewanden, menig droppel zweets gelaten, als hij bedacht, dat zijne professoren zoo veel meer wisten dan hij zelf. . . .”

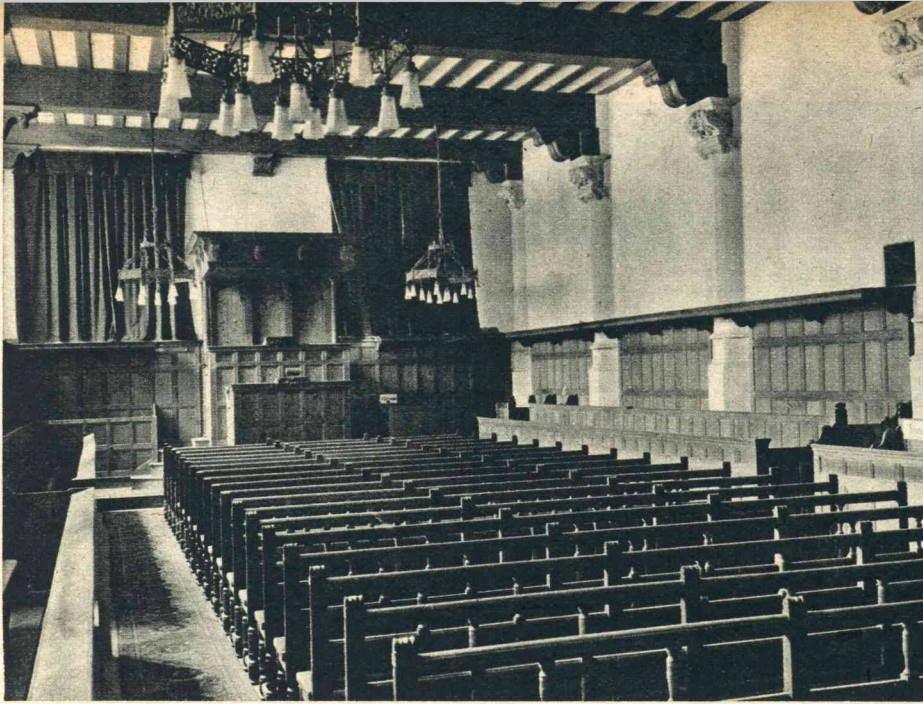
Tot hier het citaat van onzen beroemden mentor.

Is het om de aandacht van den aspirant-arts of rechtsgeleerde te meer te concentreeren op hetgeen hem straks te wachten staat, dat men het vertrek, waarin zelfs de hoogsten uit den lande hun tijd van benauwenisse hebben doorgemaakt, zoo uiterst schaars heeft bedeeld met datgene wat men in het

De senaatskamer.

Het groot-auditorium.

dagelijksche leven gewoon is met den naam „comfort” aan te duiden, of wilde men liever in den stijl blijven van het oorspronkelijke karakter van het gebouw waarin in 1581 de universiteit werd ondergebracht, nl. het voormalige klooster der Jacobijnnonnen?

Hoe dit ook zij, de wit gepleisterde muren, de massief eiken tafel, de stoelen, de banken mitsgaders de onbedekte houten vloer, kortom alles wat het oog in dit door het kostbare zweet der Nederlandsche jongelingschap gewijde vertrekken ontwaart, is ongetwijfeld in denzelfden staat gebleven van eenwen her — met dit verschil evenwel, dat de muren in den loop der tijden zijn overdekt met een „laag” van handteekeningen, die, tot aan het plafond reikend,

geen spoor van „wit” meer overliet voor hen, die evenals hun voorgangers maar al te gaarne op deze simpele en toch schijnbaar zoo hoogst voldoening schenkende wijze hun naam zouden willen verbinden met dien der Leidsche Alma Mater.

Zelfs het eiken tafelblad is zoodanig van initialen doorkorven, dat een poging om zijn naam in het hout te vereeuwigen slechts zou eindigen met de hopelooze verwoesting van een naam, die thans wellicht zijn luister aan een bladzijde uit de Vaderlandsche Geschiedenis verleent.

Student Jobs vertrekt naar Leiden. Een der door jhr. V. de Stuers in 't jaar 1850 vervaardigde trap-teekeningen.

Het gebouw der Leidsche universiteit. Voormalig Jacobijnen- of Witte-nonnenklooster aan het Rapenburg.

Leiden wordt met een hoogeschool begiftigd. Allegorische voorstelling. De overreiking der oorkonde, naar een oude gravure.

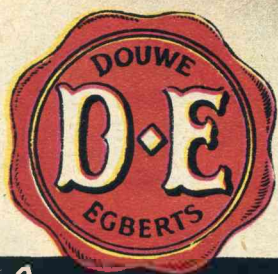

Verloofde Meisjes, Getrouwde Dames,

Zwarte Piet heeft een goed idee!

Een aardige attentie voor „hem”. Een doos met een assortiment van vier soorten voortreffelijke D.E. tabak. De Echte Friesche Heeren-Baai en de geurige Oud-Hollandsche Pijptabak. Een geschenk, waar iedere man plezier van heeft. En U zelf ook. Want al is een pijp aan U niet besteed, van den geur van Douwe Egberts tabak zult U zeker ook genieten!

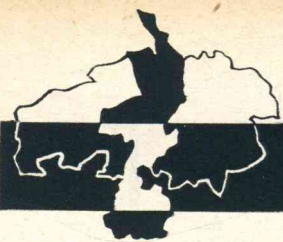
‘n Alleraardigste surprise voor slechts 50 cent.

Anno 1753

DOUWE EGBERTS TABAK

Herfst- schoon IN HORN *

Schilder Herfst schilderde schoonheid rond het kasteel van Horn. Hij gaf den hemel een fraaie, frissche blauwe tint, met hier en daar een wazig wit wolkje, heel even als een zucht aan de lucht!

Dan penseelde hij het loover der groote herfstboomen met prachtige, vlammeende kleuren. Bruin en rood en brons tooverde hij te voorschijn, 't was een weelde om te zien! En een teedere zon legde daarover bevende glansen en een héél fijne nevel wemelde tusschen de stammen der oude woudreuzen. Toen was het beeld van den herfst gereed, dat wij fotografisch trachtten vast te leggen. Al die prachten zijn nu geleidelijk weer aan 't verdwijnen. Maar met deze pagina heeft de lezer een heerlijke herinnering van het herfstschoon in Horn, dat weer plaats moet maken voor den winter, waarna lente en zomer het Limburgsche land weer zullen sieren, als altijd.

Herfstboomen.

De aardige molens van Horn.

De mooie omgeving van het kasteel, nog vol herfstschoonheid.

De kleine garder der herfstblären.

Herfstlicht.

5 DECEMBER

Met een doos
Old-Cottage
Lavender Toilet-
Zeep of zoo'n
typischen groenen
flacon Old Cottage
Lavender Water zult U
haar écht verrassen. De
beschaafde en gedistin-
geerde vrouw heeft een
begrijpelijke voorkeur voor
alle Grossmith's Toilet-
artikelen, in 't bijzonder
om hun onvolprezen
Lavender-parfum.

Grossmith's

Old Cottage

Lavender Water en Zeep

O...eenDROSTE-LETTER!

Om echt Sinterklaas te vieren, heeft U DROSTE-letters nodig. U moogt er wel vlug bij zijn; die dikke, zware Droste-letters zijn 't eerst uitverkocht!

De prijzen zijn dit jaar:

ca. 250 gram ca. 150 gram

78 cent 45 cent

ca. 75 gram

23 cent

DROSTE

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor onze albums.

BONBONS

PASTILLES

CACAO

ONTSNAPT: EEN

Bij de ingekomen ambtelijke stukken en rapporten trof inspecteur Jarvin van Portland 's morgens twee berichten aan, wier inhoud buiten de dagelijksche sleur viel van zaken, die zijn politionele bemoeiingen eischten. Het eene was een ambtelijke kennisgeving, dat de gouverneur van den staat Washington afwijzend had beschikt op het gratieverzoek van John Alwyck Burns, ter dood veroordeeld wegens moord op mr. William Smithson, in leven directeur van de Honoloeloe Handelsmaatschappij. In het andere bericht, dat afkomstig was van de directie van den stedelijken dierentuin, werd hem ter kennis gebracht dat in den laten avond van den vorigen dag een groeninge gifslang, ongeveer een meter lang, op een tot nog toe onopgehelderde wijze uit haar dicht omrasterde kooi was ontsnapt en nog niet opgespoord was.

Op het eerste bericht reageerde Jarvin met een nadenkend „Hm”, het tweede deed hem naar de telefoon grijpen.

„Met inspecteur Jarvin,” zei hij, toen hij gehoor kreeg. „Is die gifslang nog niet opgespoord? ... Neen? ... Zoo, zoo — erg gevaarlijk? ... Absoluut doodelijk, binnen een minuut — hm, dat ziet er leelijk uit. ... Dus u laat uw oppassers het zoeken voortzetten. ... Goed, ik zal een waarschuwing laten uitzenden door de radio en de omwonenden doen waarschuwen. ...”

Jarvin verbrak de verbinding en strekte zijn hand uit naar de bel.

Ongeveer op hetzelfde oogenblik werd in de gevangenis van Portland een jongeman naar de doodencel geleid. Een half uur geleden was de afwijzende beschikking op zijn gratieverzoek binnengekomen en terstond daarna had rechter Thomas het tijdstip van de executie van het doodvonnis vastgesteld op den volgende morgen zes uur.

John Alwyck Burns had de noodlottige tijding berustend aangehoord — het leek alsof de vreeselijke betekenis ervan niet voldoende tot hem doordrong. Gewillig stak hij tusschen twee bewakers in de binnenplaats over. Het lentezonnetje speelde met zijn blonde haren en overgoot zijn jong, intelligent gelaat met een bleeken glans.

Van het eenzaam staande, architectonisch sombere gebouwtje aan het eind van de binnenplaats werd de deur ontsloten. De veroordeelde betrad de kille gang, voorafgegaan en gevolgd door een bewaker. Themis' dienaren zouden hem niet meer verlaten voor de gerechtelijke lijkschouwer had vastgesteld, dat de elektrische stroom het vonnis aan hem voltrokken had en dat aan de gerechtigheid was voldaan.

John Burns liep de eerste deur voorbij en werd bij de tweede tegengehouden.

„Hier is het,” zei de oudste bewaker met iets vriendelijks in zijn harde stem. Hij was reeds dertig jaar bij het gevangeniswezen en vond den veroordeelde niet onsympathiek.

De cel werd geopend en John Burns trad naar binnen. De achterste bewaker sloot de deur. De veroordeelde wierp een blik door de cel — vier naakte muren, waarvan er een versierd was met een kruisbeeld. Aan een der wanden was een krib opgeslagen. Daar tegenover stond een vastgeklonken tafel met drie vastgeklonken stoelen. Dat alles — of dat weinige — had hij in één oogopslag opgenomen. Hij deed een stap naar de tafel en keerde zich plotseling tot den oudsten bewaker. Zijn vuisten balden zich, zijn oogen stonden wild en op zijn

gelaat lag een uitdrukking alsof hij gefolterd was.

„Onschuldig!” schreeuwde hij. „Onschuldig veroordeeld!” ...

De bewaker knikte. Spreken deed hij niet. Hij had hier reeds vele malen „doodenwacht” gehad en de veroordeelden allemaal verschillend zien reageren op den eersten aanblik van de doodencel. Deze was kalm, in weerwil van zijn uitval. Hij liep niet met zijn hoofd tegen den muur en vloog niet in een uitbarsting van vertwijfeling tegen het getraliede venster op, om de blauwe lucht te grijpen. In één opzicht slechts was hij gelijk aan alle andere terdoodveroordeelden, die halsstarrig hun schuld waren blijven ontkennen; zelfs al was alle hoop op menselijke genade verdwenen, dan nóg hielden zij hun onschuld vol. Zij hoopten op een wonder en die hoop was altijd nog ijdel gebleken. ...

Dienzelfden morgen om negen uur streek op het vliegveld van Portland een kleine verkeersmachine neer, die een extra-nachtvlucht had volbracht van San Francisco. Er stapte slechts één passagier uit — een jonge vrouw met een knap gelaat, doodelijk bleek en met vastberaden trekken. Op de passagierslijst stond zij vermeld als miss Edith Farrel, Amerikaansch onderwijzeres te Honolulu.

„Ze ziet eruit om van te schrikken,” zei de eerste piloot tegen den stationschef. „Gedurende de heele vlucht heeft ze geen woord gesproken. Als de steward iets vroeg of zei, knikte ze alleen maar neen of ja. 't Is gek, maar ik kan de gedachte niet van me afzetten, dat ze niet bepaald met vriendelijke bedoelingen naar Portland is gekomen. Net of zij iets in haar schild voert — zóó ziet zij eruit. Nu, ik zou niet graag in zijn of haar schoenen staan, tegen wie ze iets heeft. Die oogen zijn mooi genoeg, maar de uitdrukking bevalt me niet.”

„Je fantaseert,” lachte de ander. „Ze is in één stuk door met de Clipper van Honoloeloe naar Frisco en vandaar naar hier gevlogen. Denk je, dat een vrouw er dan nog voordeel uit kan zien?”

Edith Farrel was zich niet bewust, dat zij er onvooroordeel uitzag. Zij nam plaats in een taxi, wierp een blik in een notitieboekje en liet zich naar den buitenkant van de stad brengen. De taxi zette haar af voor een huis met een voor- en achtertuin. Zij belde aan en stond een oogenblik later tegenover een grijze dame.

„Mevrouw Sheeres?”

„Dat ben ik,” antwoordde de oude dame.

„U houdt pension — woont meneer Caruthers hier?”

„Inderdaad — wenscht u hem te spreken?”

„Straks, mevrouw. Hier heeft ook meneer Burns gewoond, nietwaar?”

De oude dame werd verlegen. „Gewoond kan ik eigenlijk niet zeggen. Hij kwam 's avonds, verkleedde zich en ging weer uit. Geruimen tijd later keerde hij terug en 's nachts. ...”

Zij werd plotseling terughoudend en Edith Farrel maakte een gebaar dat beduiden moest, dat de rest haar onverschillig liet. „Kunt u mij een kamer verhuren voor eenige dagen?” hernam zij. „Ik ben de verloofde van meneer Burns. ...”

Mevrouw Sheeres verbleekte even. „Neem me niet kwalijk,” stotterde zij. „Eh. ... natuurlijk heb ik een kamer

GROENGERINGDE GIFSLANG

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

voor u. Een verschrikkelijke geschiedenis, juffrouw. Is u gekomen om hem te bezoeken?"

"Neen," antwoordde Edith Farrel met een harden klank in haar stem. Het lag haar op de lippen te zeggen, dat zij die verre reis had gemaakt om den waren moordenaar te ontmaskeren, maar zij hield zich in.

"'t Is verschrikkelijk," herhaalde de oude dame zuchtend. "Wilt u mij maar volgen, dan zal ik u een paar kamers laten zien. Morgenvroeg om zes uur, nietwaar?"

"Wat bedoelt u?" vroeg Edith Farrel. "De terechtstelling immers?" kreeg zij onzeker ten antwoord.

Edith Farrel bleef halverwege de gang staan. Zij kreeg een gevoel, of de grond onder haar voeten wegzonk.

Zij kon niet meer denken. Met een hand zocht zij steun aan den muur en met de andere bedekte zij een oogenblik haar oogen. "M'n God — help," fluisterde zij hoorbaar. "Hoe... hoe weet u het, mevrouw?"

De oude dame was verbleekt van schrik. "Ik wist heusch niet... neem het me toch niet kwalijk, alstublieft. Het werd een kwartier geleden omgeroepen en ik dacht..."

"Ik neem u volstrekt niets kwalijk," onderbrak Edith Farrel haar toonloos. "U kon het niet weten. Wilt u nu zoo goed zijn, mij een kamer te geven?"

Mevrouw Sheeres opende een deur aan het einde van de gang. De kamer die zij betrad zag uit op den grooten achtertuin. Edith Farrel keek rond en inschamen gelukte het haar zich te herstellen.

"'t Is goed," hernam zij dapper. "Ik zal deze kamer nemen. Hoelang weet ik nog niet, doch over den prijs worden wij het wel eens. Wat is dat voor een geschreeuw, dat ik hoor?"

"De kraanvogels uit den dierentuin, juffrouw. Die ligt hier vlak achter. U zult het niet lang hooren, slechts een paar dagen. 't Is lente, begrijpt u. Maar als u liever een kamer hebt aan de voorzijde?"

"Neen, het hindert mij niet," schudde Edith het hoofd. "In Honoloeloe, waar ik vandaan kom, ben ik aan dergelijk lawaai gewend. Wilt u mij nog een genoegen doen? Is meneer Caruthers thuis?"

"Ik geloof, dat hij nog aan het ontbijt zit. Kent u meneer?"

Om de bleke lippen van de jonge vrouw plooiden zich een vreemd glimlachje. "Ja, ik ken hem — heel goed zelfs. Wilt u hem misschien zeggen, dat ik hem graag zou willen spreken? Edith Farrel van Honoloeloe. Vraag of hij hier wil komen, ik blijf voorloopig thuis."

De oude dame verdween en Edith Farrel plaatste zich voor de glazen tuindeuren. "En nu tusschen ons, John Caruthers," mompelde zij binnens-

monds. Toen klonk er een driftig kloppje op de deur.

De deur week en er trad een dertigjarige jongeman binnen met een donker uiterlijk. Met een oogopslag had zij hem opgenomen. Het was dezelfde John Caruthers nog, die zeven maanden geleden Honoloeloe verliet en haar 'n jaar lang met zijn attenties had verveeld. Hij scheen uiterlijk kalm, doch zij kon zich niet aan den indruk onttrekken, dat die kalmte geveinsd was. De vreemde uitdrukking van zijn blik kon evengoed door verrassing als door ontsteltenis te voorschijn geroepen zijn.

"Edith!" trad hij vlug de kamer in.

"Meneer Caruthers," sprak zij gereserveerd, terwijl zij hem een ijskoude hand toestak. Vreemd — zij had dat zonderlinge gevoel van vroeger nog niet overwonnen; het was of zij verkielde, als hij in haar gezelschap was. Met de vastberadenheid, die haar eigen was, bood zij hem een stoel en ging tegenover hem zitten. Hij zat met zijn gelaat naar het invallend licht en toen hij zich neerzette, ontdekte zij een nerveuzen trek op zijn gladgeschoren gezicht.

"U vermoedt natuurlijk wel, waarom ik hier gekomen ben," hernam zij vlug en zonder aarzelen. "Zoodra ik in de Honoloeloe Post las, dat 't hooggerechts-hof geweigerd had John's proces te herzien, besloot ik hierheen te gaan. Ik hoopte nog iets te kunnen doen, om hem te redden — hij is eenvoudig niet tot een moord in staat. Dat zult u ongetwijfeld met mij eens zijn..."

Zij keek John Caruthers vragend aan en deze maakte een onrustig gebaar. "Ik heb er ook zoo over gedacht," gaf hij onzeker ten antwoord. "Maar het valt zoo ontzettend moeilijk aan een gerechtelijke dwaling te blijven gelooven. De feiten spreken een taal, die onmogelijk kan worden misverstaan."

Edith speelde in gedachten met den verlovingsring aan haar vinger en toen zij opzag lag er een diepe fons tusschen haar wenkbrauwen. "U spreekt van feiten, meneer Caruthers. Wilt u mij alles eens van de geschiedenis vertellen? Wat ik er van weet, heb ik uit de Honoloeloe Post en deze was zeer onvolledig. Sinds John gearresteerd werd, heb ik slechts tweemaal een brief van hem ontvangen en daarin werd met geen woord over de zaak gerept. Zou u zoo goed willen zijn, mij alle feiten nauwkeurig te verhalen?"

John Caruthers legde zijn eene been over het andere en vouwde zijn handen om zijn knie. "U weet natuurlijk, dat meneer Smithson John telegrafisch van Honoloeloe naar het hoofdkantoor ontbood?"

"Ja, hij kwam op een Januari-avond bij me en vertelde, dat hij een telegram gekregen had, om zoo spoedig mogelijk

Vervolg op pag. 14

MEDEDEELING

Dit nummer van PANORAMA is met acht pagina's uitgebreid tot een totaal van 48, exclusief „De Humorist" en „Sjors".

Bescherming

tegen smetten en doorliggen van de teere huid der kinderen door de vethoudende Vasenol Wond- en Kinderpoeder en Vasenol Wond- en Kindercrème.

Het gebruik der Vasenol preparaten beantwoordt aan de tegenwoordige eischen, welke voor het goed functioneeren van het huidweefsel gesteld worden.

Vasenol

Wond- en Kinderpoeder

Gr. stroolbus 50 Cts. — Kl. stroolbus 30 Cts.
Navullingen à 35 cent maken het gebruik goedkoop!

Niet alleen

maar

ook U

heeft Silvikrin nodig!

Wees niet alleen trotsch op Uw haar, maar bedenk, dat het leeft en verzorgd moet worden. Ook U zult reeds vaak 's morgens bemerkt hebben, dat er haren zaten in Uw kam en borstel. Wie weet hoe spoedig men ook bij U het steeds dunner worden van Uw haardos opmerkt.

Wanneer U de verzorging van Uw haar heeft verwaarloosd, of zich ermede tevreden heeft gesteld, het een of ander geparfumeerde haarwater te gebruiken, dan behoeft U zich niet te verwonderen, dat U haren in den kam en roos op Uw kleeding vindt.

De hoofdhuid, die veel gevoeliger is dan de huid van het lichaam, vereischt een bijzonder zorgvuldige behandeling.

Deze verzorging is alleen dan doelmatig, wanneer U de ontbrekende haargroei-substanties aanvult, de haarvormende weefsels voedt en opwekt, zonder ze te prikkelen of uit te putten.

Maakt U zich niet wijs, dat de haren in den kam en de roos op Uw kleeding slechts van voorbijgaanden aard zijn. De natuur, die de ziekte van een kies door pijn aanwijst, waarschuwt door roos en haaruitval, dat er storingen zijn in de haarvormende weefsels, die spoedig leiden tot dunner worden van Uw haar of kale plekken.

En het is zoo eenvoudig, deze storingen te bestrijden en ze te voorkomen, door 's morgens het juiste haarwater te gebruiken.

Met Silvikrin Lotion geeft de wetenschap U een haarwater voor de dagelijksche verzorging, dat Uw haar beschermt, het verfraait en tevens de haarwortels voedt.

Silvikrin Lotion bevat Neo-Silvikrin, de geconcentreerde, natuurlijke haarvoeding.

Silvikrin berust op het jarenlange, wetenschappelijke werk van Professor Sir Fred. Hopkins, Nobelprijswinnaar in chemie en president van de Royal Society, Londen en is een vinding van den beroemden bioloog, Dr. Weidner.

De toepassing van Silvikrin Lotion is bijzonder aangenaam: 's morgens de hoofdhuid nat maken met Silvikrin Lotion. Dat verfrist de hoofdhuid, voedt en versterkt de haarwortels, voorkomt haaruitval en roos en waarborgt mooi, gezond en vol haar. Kaalhoofdigheid behoeft U dan niet meer te vreezen.

Wat U moet hebben:

Vraag Silvikrin Lotion voor de dagelijksche verzorging

Ze houdt de hoofdhuid gezond en vruchtbaar, versterkt de haarvormende weefsels, bevordert den haargroei en verhoogt de natuurlijke schoonheid van het haar. Voorkomt infecties der hoofdhuid, bestrijdt roos en haaruitval.

Vraag Neo-Silvikrin voor den haargroei, tegen roos en haaruitval

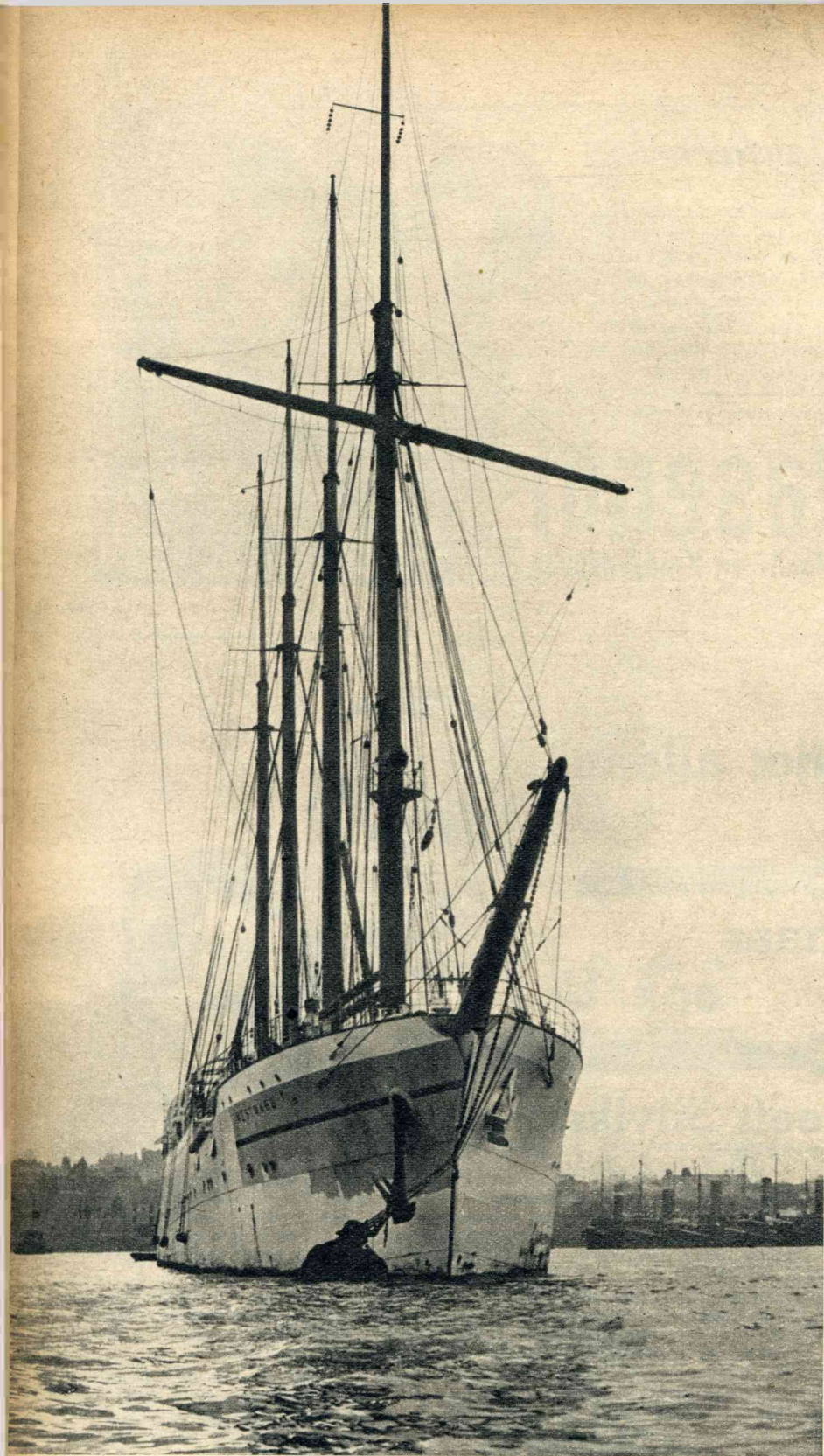
Het nieuwe preparaat, dat de haarwortels van organische haarvoeding voorziet, daadwerkelijk versterkt en gezond haargroei teweegbrengt. In ernstige gevallen van haaruitval, hardnekkige roos en dreigende kaalheid.

Verpakkingen vanaf f 1.25

Wanneer U voor Uw hoofdhuid zorgt, dan zorgt Uw hoofdhuid voor Uw haar

R-815-G

„Devencote Dab“, een prachtige ruigharige fox-terrier, won den eersten prijs op de internationale hondententoonstelling te Versailles.

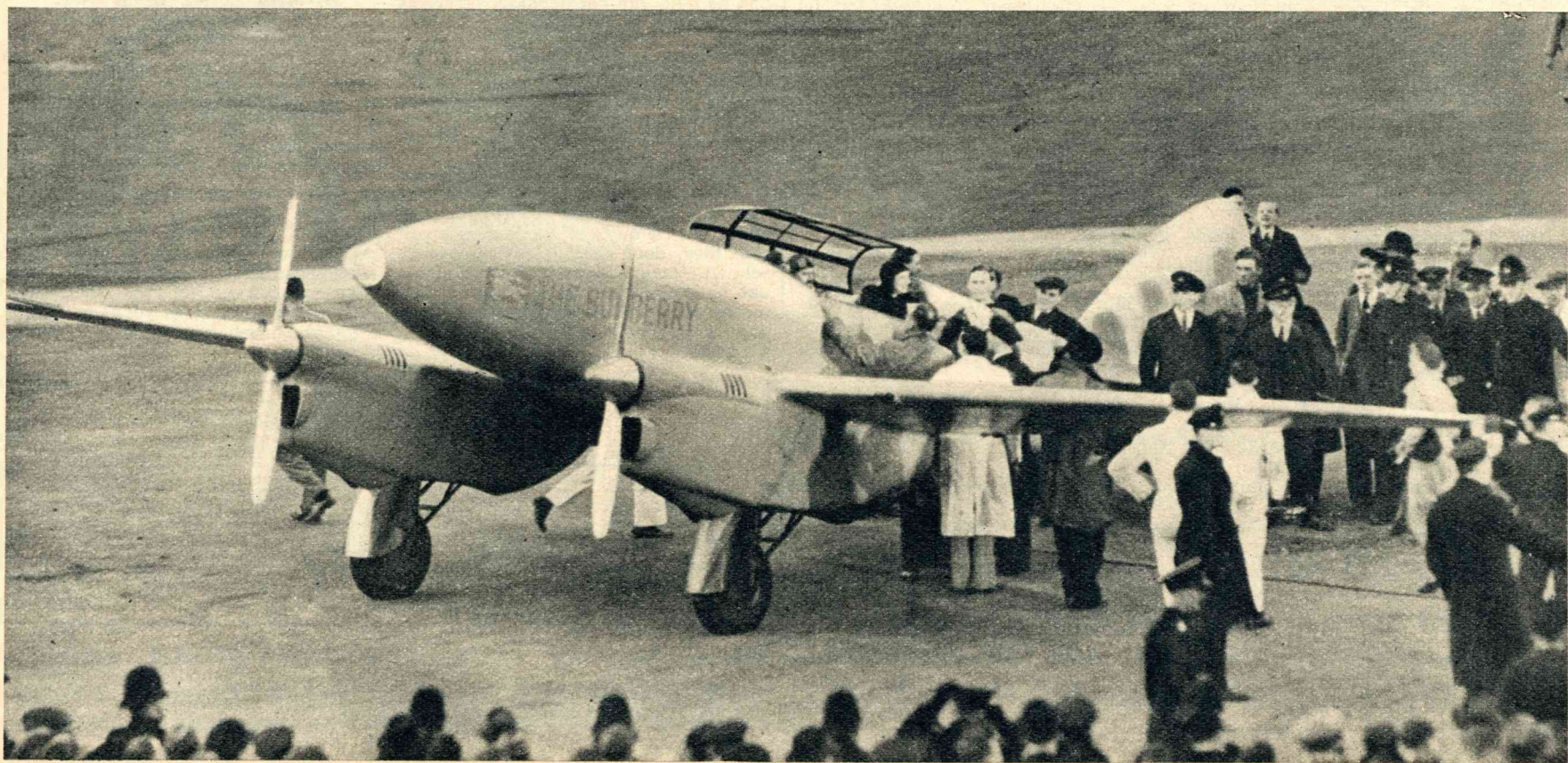
Laatste Nieuws

Het Australische graanschip „Westward“, dat enkele jaren geleden tijdens een storm in de nabijheid van Southampton op de kust geworpen werd, gaat thans als ontdekkingschip een reis om de wereld maken. Aan boord van het schip bevinden zich de leden van een antarctische expeditie, die in Zuid-Victorialand geologische en kartografische onderzoeken verrichten zullen.

Merr. Kirby-Green en Clouston hebben de prachtige prestatie geleverd in 5 dagen, 17 uur en 28 minuten van Londen naar Kaapstad en terug te vliegen. Hierdoor verbeterden ze de recordvlucht van Amy Johnson — die echter alleen vloog — met 3 dagen, 16 uur en 10 minuten. Hieronder een foto van de aankomst op het vliegveld Croydon.

Koning Leopold van België bracht een officieel bezoek aan Engeland. Hierboven ziet men den vorst het 5e regiment Inniskilling Dragoon Guards inspecteren, waarvan hij, evenals z'n vader, wijlen koning Albert, kolonel is.

Tegen het bergcomplex van Goenoeng Kidoel (Java) ligt de tabaksonderneming „Sorogedoog“. De velden met tabak beplant beloofden een schitterenden oogst. Toen kwam de groote debacle .... Een plotseling opgestoken storm, gevolgd door een ontzettende windhoos en zwaren hagelslag, deed de loodsen ineenstorten en de tabaksbladen werden door den hagel doorzeefd en volkomen waardeloos. De schade aan den aanplant toegebracht is niet te schatten, doch zal vermoedelijk enorm zijn. Links: een beeld van den geweldigen chaos en rechts: een der tuinemploye's toont hoe de oogstrijpe tabaksbladen er na den cycloon uitzagen.

De graaf van Cavadonga, de oudste zoon van ex-koning Alphons van Spanje, wordt van zijn hotel te Miami naar het ziekenhuis overgebracht om een nieuw geneeskundig onderzoek te ondergaan.

Z.K.H. prins Bernhard vereerde de Internationale Jachttentoonstelling te Berlijn met een bezoek.

VREEMD VERSCHIL IN DE GEZONDHEID VAN 2 KINDEREN.

Dit meisje is keer
op keer verkouden.

Dit meisje is nooit
verkouden.

Waarom zijn deze twee kinderen niet even gezond? Zij zijn even oud en worden beiden goed gevoed en verzorgd. Toch is het eene zwak en bleek en telkens verkouden.

Het antwoord is eenvoudig. In den winter, wanneer een kind extra vatbaar is voor verkoudheden en andere kwalen, is goede voeding en verzorging alleen niet voldoende. Het heeft behoefte aan een versterkingsmiddel, dat het bestand maakt tegen kou en vocht. Levertraan is hiervoor ideaal, maar alléén levertraan in den juiste vorm.

Wetenschappelijk is vastgesteld, dat slechts een emulsie, waarin de levertraan uiterst fijn is verdeeld, volkomen verteerbaar is. Loop dus niet het risico een levertraan te geven, die de gevoelige maag van Uw kind niet kan verwerken en daardoor onverteerd door het lichaam gaat.

Scott's Emulsion is de levertraan, die onmiddellijk door het bloed wordt opgenomen en Uw kind alle versterking geeft, die het noodig heeft. Want behalve de vitaminen A en D van levertraan bevat de roomachtige Scott's Emulsion phosphor voor hersenen en zenuwen en hypophosphieten van kalk en soda. Bovendien mist Scott's Emulsion dien weerzinwekkenden traansmaak.

Binnen enkele weken zal Uw kind op krachten zijn, ENOPKRACHTEN BLIJVEN. Met Scott's Emulsion is en blijft het vrij van verkoudheden, is vol levenslust en door en door gezond.

Koop nog heden een flesch originele Scott's Emulsion, de fijn verdeelde en dus direct verteerbare levertraan.

Uitsluitend bij apothekers en erkende drogisten verkrijgbaar.

Imp. N.V. Rowntree Handels Mij., A'dam

Ontsnapt: een groengeringde gifslang

Vervolg van pag. 11

naar Portland te komen. Hij was zeer verbaasd, want hij vermoedde niet het minst waartoe die reis kon dienen. Weet u misschien, waarom meneer Smithson hem over liet komen?"

John Caruthers schudde het hoofd. „Het is mij een raadsel, want ik wist van het heele telegram niets af. U weet misschien dat meneer Smithson mij na mijn terugkeer van Honolulu op het hoofdkantoor zoo'n beetje beschouwde als zijn rechterhand, als het zaken van de factorij betrof. Vóór John op de factorij werd geplaatst, heb ik de zaken daarginds vier jaar lang zelfstandig beheerd en het is dus eenigszins begrijpelijk, dat hij niets buiten mij om deed. Daarom is het me nóg een raadsel, waarom hij me van dat telegram nooit iets verteld heeft."

„Is dat raadsel van belang voor de vaststelling van John's onschuld?" vroeg Edith haastig.

„Dat geloof ik niet," haalde John Caruthers de schouders op. „De politie heeft er wel een oogenblik aan gedacht, dat het een aanwijzing kon zijn voor het tegendeel — voor zijn schuld. Zij wierp de veronderstelling op, dat meneer Smithson onregelmatigheden in John's boeken had ontdekt en dat hij hem daarom in 't geheim naar Portland had ontboden. Uit angst voor een schandaal en de gevangenis zou John den baas bij het onderhoud hebben vermoord. Maar die veronderstelling is onjuist gebleken. Omdat ik met alle zaken van de factorij op de hoogte ben, heeft de politie mij het onderzoek van John's administratie opgedragen. Maar ik heb er zelfs niet de geringste fout in kunnen ontdekken — nog minder een aanwijzing, dat hij zou hebben gefraudeerd."

„En thans de zaak zelf, meneer Caruthers!" hernam Edith met 'n lichten zucht.

„Die is spoedig verhaald," hernam John Caruthers. „De baas had John dus naar Portland ontboden en ik wist daar niets van. U begrijpt dus misschien hoe verbaasd ik was, toen ik op een avond de vliegpost voor Honolulu naar het vliegveld ging brengen en uw verloofde daar aantrof. Nog meer verbaasd was ik, te hooren dat hij ontboden was, terwijl hij niet minder verwonderd was, wijl ik onbekend was met zijn bezoek. John had honger en wij begaven ons naar een restaurant om te dineeren. Wij bleven daar ongeveer een uur en na ons verdiept te hebben in allerlei gissingen, ried ik hem aan niet tot den volgende morgen te wachten met zijn bezoek. Hij vroeg naar een hotel en ik stelde hem voor een paar kamers te nemen bij mevrouw Sheeres. Ik belde haar op, maakte die logieskwestie in orde en daarop nam hij een taxi naar huis."

„Naar hier dus," stelde Edith vast.

„Jawel en hij ging alleen — ik had nog een paar boodschappen te doen. John verkleedde zich hier en liet toen opnieuw een taxi voorkomen. Ik keerde ongeveer half tien huiswaarts en bleef op zijn terugkeer wachten. Doch toen hij om half twaalf nog niet thuis was, besloot ik maar naar bed te gaan. Kort daarop is hij thuisgekomen volgens mevrouw Sheeres en toen hij vernam dat ik reeds sliep, heeft hij eveneens zijn bed opgezocht. Om half twee in den nacht werd ik vrij onzacht gewekt. Mevrouw Sheeres zei dat er politie was en dat John reeds van zijn bed was gelicht."

Ik begreep er natuurlijk niets van," ging Caruthers na een korte adempauze voort. „Toen ik beneden kwam — hier

in deze kamer — vernam ik de reden van dat onaangename bezoek. Meneer Smithson was vermoord en John werd verdacht de dader te zijn."

„Op grond van welke feiten?" vroeg Edith haastig.

„Ik zal ze u vertellen. Er kwam vast te staan, dat uw verloofde van dit huis naar meneer Smithson's villa gereden was. Mevrouw Smithson liet hem zeggen, dat de baas na het diner naar het kantoor teruggekeerd was. John reed weer weg en naar later bleek inderdaad naar het kantoor. Er brandde licht en daarop zond hij den chauffeur weg en belde aan. Dit zijn allemaai feiten, die hij volmondig erkent. Doch laat ik u terugkeeren tot mevrouw Smithson. Om ongeveer half twaalf was haar man nog niet thuis. Zij belde hem op, doch kreeg geen gehoor. De veronderstelling lag voor de hand, dat hij reeds onderweg was naar huis, doch toen hij om twaalf uur nog niet kwam opdagen, belde zij hem voor den tweeden keer op. Het was even vruchteloos als de eerste maal en toen werd zij eindelijk ongerust. Zij reed naar het kantoor, zag licht branden, maar niemand deed haar open op haar bellen. Na kort beraad begaf zij zich naar de politie. Er ging een inspecteur met haar mee, een zekere meneer Jarvin, en geholpen door den chauffeur forceerde hij het deurslot. Tot hun groote ontsteltenis vonden zij meneer Smithson dood op den grond liggen. Hij was vermoord door een dolkstoot in het hart en de ruïne in het privé-kantoor bewees, dat er een hevige worsteling aan vooraf was gegaan."

John Caruthers zweeg een oogenblik, om een sigaret op te steken. Met eenige stemverheffing zette hij het relaas voort.

„De politie vroeg mevrouw Smithson om inlichtingen en stelde een voorlopig onderzoek in. De vermoorde lag met een gesloten rechtervuist en toen Jarvin deze voorzichtig opende, vond hij tot zijn verrassing een grooten knoop, dien Smithson bij de worsteling vermoedelijk van de jas van den dader had afgerukt. Zij reden inderhaast hierheen, lichtten John van zijn bed en onderwierpen hem aan een verhoor."

John was zeer ontsteld, doch hij ontkende alle schuld. Volgens zijn beveling had hij Smithson zelfs niet gezien. Nadat hij den chauffeur had weggezonden had hij tweemaal aangebeld, doch geen gehoor gekregen. Hij veronderstelde dat Smithson zich even verward had en wijl het licht brandde, spoedig terug zou keeren. Hij liep een straatje om, belde een half uur later nog eens aan en kreeg thans evenmin gehoor, hoewel 't licht nog steeds brandde. Toen gaf hij het op in de veronderstelling, dat de baas vergeten had het licht uit te draaien voor hij naar huis ging en omdat hij het reeds te laat vond hem thuis nog eens lastig te gaan vallen, keerde ook hij naar huis terug. Dit alles klonk zeer aannemelijk, maar toen de politie zijn jas van den kapstok nam, bleef er van het heele verhaal niet veel meer over. Want onder den kraag van zijn ulster ontbrak een knoop, die er met geweld was afgerukt en de gevonden knoop was van hetzelfde merk en even groot als de andere knopen aan de jas. Hij had hem niet eens gemist en was even verbluft als ontsteld, toen hem dit overtuigend bewijs van zijn schuld werd getoond."

Edith's lippen beefden toen de ander zweeg en een kort oogenblik sloot zij haar oogen, als wilde zij haar gedachten verzamelen. „Wat zei John?" vroeg zij fluisterend.

Het was noodig en ik nam 24 pond af.

Een schaduw van vroeger!

Mijn gezondheid verbeterde aanmerkelijk!

Nieuwe, gemakkelijke, vlugge vermageringsmethode in vloeibaren vorm.

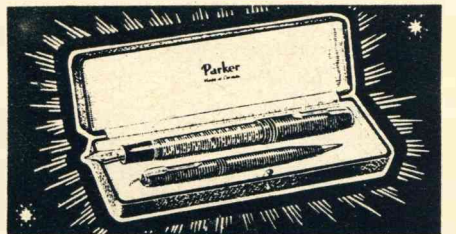
Kennissen raadden mij BonKora aan. Ik nam in 7 weken 24 pond af. Thans weeg ik slechts 112 pond. Mijn gezondheid is aanmerkelijk verbeterd... schrijft Mevrouw Carry Gray.

BonKora, het onschadelijke, aangename vermageringsmiddel, doet dikte verdwijnen door de „3-graden"-kuur. Drievoudige werking, drievoudige snelheid. Gebruik BonKora. Eet flink, zooals beschreven op de BonKora-verpakking. BonKora bevat geen schadelijke bestanddeelen. Deze kuur bevordert Uw gezondheid.

Laat die onooglijke dikte niet Uw aantrekkelijkheid bederven. Koop vandaag nog een flesch BonKora à f 2.25, alom verkrijgbaar bij apothekers en drogisten, of vraag inlichtingen bij het BonKora-Depot, Singel 155, Amsterdam-C.

Geef Parker- het Fraaie Geschenk

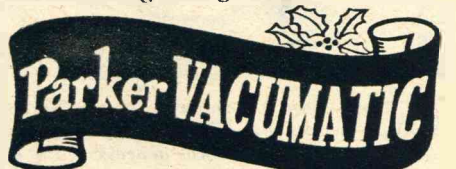

Zichtbare Inkt Voorraad
Bevat 102% Meer Inkt

Parker—die, zooals altijd de toon aangeeft in Vulpenhouders—bracht alle nieuwe vindingen tot stand, waarnaar het meest werd uitgezien sedert den dag, dat vulpen voor het eerst werden uitgevonden: perfectioneerde ze toen dergelijke vindingen onmogelijk werden geacht en bracht de VACUMATIC zonder rubberzak.

De vulpen van betooverende schoonheid—met volmaakte inkt-zichtbaarheid, bevattende 102% meer inkt en met een prachtige platinum plated gouden pen, die op twee manieren schrijft—normaal voor correspondentie en met de andere kant fijn voor notities en cijferwerk gegarandeerd gedurende 25 jaar.

Daarom is de Parker VACUMATIC dit jaar het meest begeerde geschenk.

Vulpen: f. 25.00 — 12.50
Bijpassende potlooden f. 10.00 en 7.50
PARKER SERVICE, BEURS, DAMRAK 48a, AMSTERDAM

„Niets — alleen dat hij niet begreep, hoe die knoop in het bezit van meneer Smithson gekomen was. En verder verhaalde hij voortdurend dat hij onschuldig was en van a tot z de waarheid had gesproken. Hij heeft er echter de jury niet van kunnen overtuigen. Het bewijs was al te welsprekend.”

„Anders... anders niet?” vroeg Edith met een verstikte stem.

„Nee, het moordwapen is nooit gevonden, maar dat was van ondergeschikt belang. De zaak was voor de politie en justitie helder als glas — behalve in één opzicht. Het motief, waarom John den baas zou hebben vermoord, is niet duidelijk geworden. Men veronderstelt dat die twee een geheim hadden, waaromtrent John geen opheldering kon geven, zonder zelf nog een tweede bewijs van zijn schuld te leveren. Het motief moet in dat geheim gezocht worden.”

John Caruthers tipte de asch van zijn sigaret. „Dit is alles wat ik je kan vertellen, Edith,” zei hij vertrouwelijk en met een bewogen toon in zijn stem. „Ik wou, dat ik twijfel had kunnen koesteren aan zijn onschuld. Maar ik kan het niet meer — feiten laten zich niet loochenen. Het zal een vreeselijke slag voor je zijn, maar je moet je er overheen zetten met de gedachte, dat hij je niet waard was. Het spijt me verschrikkelijk voor jou — ik had graag anders van hem getuigd.”

„Dank je,” zei Edith hard en bijna vijandig. „We zullen er niet meer over spreken. Ik weet nu genoeg. Wees zoo goed en laat me alleen. Ik moet eens rustig over alles nadenken...”

Een vrouw, die liefheeft en het leven van haar geliefde en haar eigen levensgeluk bedreigd ziet door een onafwendbaar gevaar, is doof voor redeneeringen en blind voor feiten, doch denkt en handelt impulsief — naar wat haar hart haar ingeeft. Edith Farrel maakte geen uitzondering op dien regel. Sedert het oogenblik, dat zij in de Honolulu Post van den ontstellenden moord en John Burns' arrestatie had gelezen, had het bij haar vastgestaan, dat haar verloofde het slachtoffer was van een noodlottigen samenloop van omstandigheden, die door een minutieus onderzoek vanzelf onttard zou worden.

De krantenberichten hadden haar echter spoedig overtuigd, dat die laatste hoop ijdel was en toen zij las, dat de moord niet door een vreemde kon zijn gepleegd en dat ook John Caruthers een zekere rol in de geschiedenis had gespeeld, was de naam van den moordenaar haar in vele slapeloze nachten ontelbare malen naar de lippen gedrongen. De moordenaar heette John Caruthers en door de een of andere duivelsche manipulatie was hij erin geslaagd, John Burns een blijk van schuld in de schoenen te schuiven. Het motief lag voor de hand: John Caruthers haatte John en die haat sproot voort uit een der onedelste gevoelens van den teleurgestelden aanbieder: jaloezie. Zij had Caruthers drie maal afgewezen in de jaren, toen hij de factorij op Honolulu beheerde en later de voorkeur gegeven aan John Burns. Hij haatte den bevoorrechte met een blinden haat en dien avond in Portland had een noodlottig toeval hem de gelegenheid gegeven zich op een lafhartige manier te wreken.

Zoo stond de zaak in Edith's rotsvaste overtuiging. Toen John door de jury ter dood veroordeeld werd, had zij echter slechts even gesidderd. De gedachte, dat men een onschuldige ter dood zou brengen, leek haar te krankzinnig, om haar ernstig te nemen. John's advocaat had revisie van het vonnis verzocht en als het hooggerechts-

hof het proces in behandeling nam, zouden wijzere mannen den schijn van blijk weten te onderscheiden. Het gaf haar een vreeselijken schok, toen de krant berichtte, dat het revisieverzoek was afgewezen en dat het leven van den veroordeelde thans nog slechts afhing van de beslissing op zijn gratieverzoek. Twee dagen had zij als versuft neergezeten in haar bungalow nabij Long Peak. Toen was zij op een goeden morgen opgevlogen en had het vliegstation van de China Clipper opgebeld. Zij moest naar Portland en John redden van den elektrischen stoel. John Caruthers was de moordenaar en met alle middelen moest zij zijn schuld aan het daglicht zien te brengen...

Nu zij in Portland was en onder één dak vertoefde met den moordenaar zag zij pas het hopelooze van haar taak in. Zij voelde hoe vals haar redeneering in de ooren moest klinken van hen, die hun overtuiging op feiten baseerden. Die feiten wezen onloochenbaar haar verloofde als den dader aan, terwijl haar redeneering de zaak op haar kop zette, door van de overtuiging uit te gaan, dat hij onschuldig was. Geen mensch zou het oor leenen aan die dwaze vermoedens en op niets gegronde beschuldigingen — alleen de moordenaar zelf kon John Burns nog redden.

„Vóór morgenvroeg zes uur,” snikte zij in de eenzaamheid, terwijl zij om het wonder bad.

Een kloppje op de deur deed haar zich beheerschen. Mevrouw Sheeres vertoonde zich in de deuropening.

„Juffrouw, ik kom u iets zeggen,” begon zij wat verlegen. „We zijn gewaarschuwd dat er een groengeringde gifslang uit den dierentuin ontsnapt is. Wilt u erom denken, als u den tuin soms ingaat? Meneer Caruthers heeft wel niets gezien, maar men kan nooit weten...”

Zij knikte en toen de deur gesloten was, trok zij haar mantel aan. Zij ging de straat op zonder te weten waarheen en dwaalde doelloos rond. Tweemaal kwam zij in de buurt van de gevangenis, waar zij stil bleef staan om naar de tralies op te kijken. Daar ergens zat John, onschuldig — en hij had nog slechts achttien uur te leven.

„Johnny,” snikte ze met betraande oogen, zoodat de voorbijgangers verbaasd bleven staan. „Een wonder — alleen een wonder kan jou en mij redden, Johnny...”

Onbewust van het opzien, dat zij wekte, dwaalde zij verder. Het was drie uur, toen zij in het pension terugkeerde. Mevrouw Sheeres keek haar aan, doch vroeg niets. Zij ging haar kamer binnen en zette zich neer, biddend om het wonder. Na een uur stond zij op — de angst benauwde haar tot verstikkens toe. Zij wierp de deuren open en trad den tuin binnen. „Nog veertien uur,” prevelde zij met koortsig droge lippen.

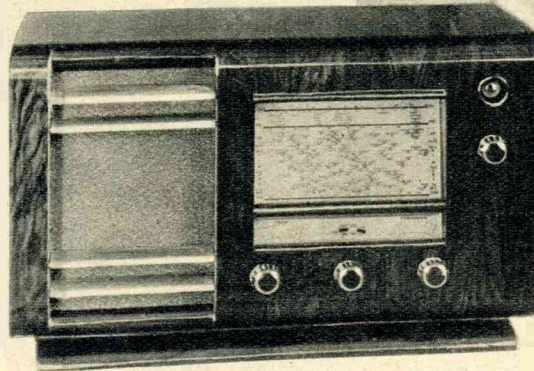
Tweemaal liep zij den tuin rond en hervatte haar wandeling voor de derde maal. Plotseling bleef zij verschrikt staan. Drie passen van haar af lag een groengeringde slang. Zij kende de soort — in Honolulu was zij inheemsch en behoorde tot de noodlottigste plagen. Het ondiep sloop en een flinke verdikking in het middenlijf verried haar, dat het nog niet lang geleden 'n prooi verorberd had. Haar eerste ingeving was in huis terug te keeren en den dierentuin te laten waarschuwen. Doch plotseling doorliep haar een schok. Een inval — kon die inval het verhoopde wonder zijn?...

Zij trad naar de heg en brak er een tak af. Toen trad zij op de slang toe en zette met een vlugge beweging haar voet op den nek van het ondiep. De slang kronkelde zich, maar zij zat

Slot op pag. 18

U ontdekt een andere en betere wereld..

met de nieuwe
Radiobell

Radiobell 638

RADIOBELL 437: vierkrings-vijflamps superheterodyne... fl. 150.—

RADIOBELL 537: superheterodyne met 3 golfbereiken (neon-indicatie)... fl. 220.—

RADIOBELL 358: zeer selectieve superheterodyne met 3 golfbereiken. E-lampen en tunograaf... fl. 185.—

RADIOBELL 385: bijzondere sonoriteit, eveneens voor 3 golfbereiken, fraaie staande kast... fl. 205.—

RADIOBELL 538: 6-lamps superheterodyne met een prachtige sonore weergave. Dashboard voor zichtbare afstemming van toon en volume. Geschikt voor het gebruik van de Discrefoon, het „mysterieuze oor”... fl. 248.—

RADIOBELL 638: Een meesterwerk! Chassis-constructie in eenheden (magic brain), vliegwielfafstemming, progressieve variabele selectiviteit, dashboard voor zichtbare toon- en volumeregeling, aansluitingen voor 2e luidspreker en Discrefoon, het „mysterieuze oor”... fl. 345.—

RADIOBELL 638: Luxe-model „Comfort”. Radiogramfoon in roltafel-vorm, vervaardigd uit de edelste houtsoorten. Ontvang-gedeelte als dat van de 638. Machtige sonore weergave... fl. 635.—

Is er een betere tijd te bedenken dan Sint Nicolaas om Uw gezin te verrassen met een nieuwe Radiobell? Neen immers? Stap dan meteen naar Uw handelaar of één van onderstaande adressen. Het zal een Sinterklaas worden om nooit te vergeten!

WELK type ge ook

kiest van de uitgebreide serie, elk toestel zal U een tot nu toe onbekende wereld binnen voeren, een wereld waar „vrede” heerscht tusschen de zenders in plaats van „gekrakeel”. U kunt ze stuk voor stuk beluisteren zonder storing door andere en alle zullen tot U spreken op een ongekend welluidenden toon.

Selectiviteit en Sonoriteit de sferen, waarin deze nieuwe wereld zich beweegt.

Selectiviteit en Sonoriteit de kenmerkende eigenschappen van Radiobell.

Selectiviteit en Sonoriteit die ge moet eischen bij het kopen van een ontvangtoestel.

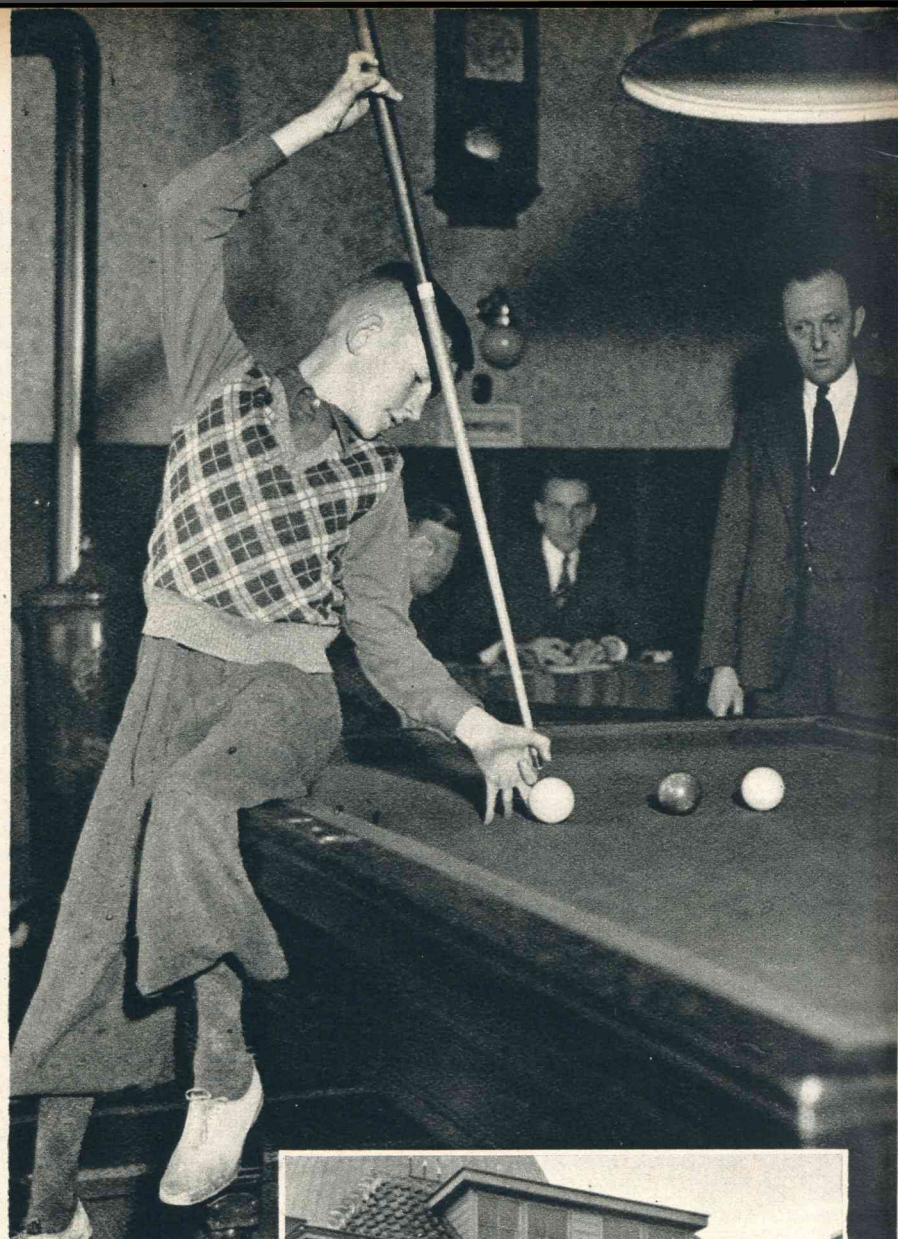
Radiobell

De verkoopsorganisatie voor Radiobell-toestellen, de ALGEMEENE NEDERLANDSCHE RADIO UNIE, is gevestigd te Amersfoort, Van Limburg Stirumlaan 20, Tel. 842. Districtskantoren: Almelo, Volkerinkstraat 3, Tel. 3330; Bergen op Zoom, Koevoetstraat 43, Tel. 48; Deventer, Pikeursbaan 44, Tel. 2715; Groningen, Oosterstraat 46, Tel. 2901; Leeuwarden, Schrans 131, Tel. 4962.

Een kunststoot.

Zuiver boren op den bal.

HET JONGE WONDER VAN WAALWIJK!

Een twaalfjarig biljartwonder

In Augustus van 't jaar 1936 is Kees er eerst mee begonnen," zoo vertelde ons de vader van „'t biljartwonder" van Waalwijk, de heer H. de Ruyter, eigenaar van 't café-restaurant „City",

aan de Markt, aldaar. „Vóór dien tijd keek hij, bij wijze van spreken, het biljart niet aan. Maar op zekeren dag is hij zich voor 't biljartspel gaan interesseeren en sindsdien speelt hij alle dagen,

De woning van 't jeugdige biljartwonder aan de Markt.

op alle oogenblikken, als er maar even gelegenheid toe is. 't Is zóó erg geweest," vervolgde Kees' vader, „dat hij 's morgens om vijf uur zijn bed uitglipte en in zijn pyama ging oefenen. In 't begin was zijn moeder, begrijpelijk, een weinig bang voor 't behoud van het fraaie Wilhelmina-biljart, dat steeds zoo druk door den jongen werd gespeeld. Maar aldra zagen we zijn goede spel en wonderbare vorderingen en lieten den elfjarigen knaap gaarne zijn gang gaan."

Steeds meer werd het bekend hoe onbegrijpelijk knap de jongen speelde, eerst in kleinen kring, daarna in bredere kringen, ja, in 't geheele land.

„Profs" kwamen kijken en stonden verbaasd over het jeugdige biljarttalent, dat zich zelf had gevormd.

De kampioen-biljarter Jan Sweering was zóó verrukt, dat hij den kleinen Kees een prachtige keu cadeau deed, waarop de jongen dermate gesteld is, dat hij haar, uit

Ten aanschouwen van 'n bewonderend publiek.

Een moeilijke houding.

De ouders bewonderen het spel van hun zoon.

vrees voor beschadiging, mee naar bed neemt!

Wij hebben Kees zien biljarten. Toen we café „City” betraden was hij schouwen van vele bewonderaars, die vol aandacht het frappante spel volgden.

Prachtige kunststooten gaf hij ten beste. Hij is een „meester” in het moeilijke masseren en pikeeren en de trekballes zijn een lust om te zien, te meer daar zijn stijl bijzonder schoon is te noemen. Het schijnt, dat hij de ballen biologeert; zij „handelen” in elk geval naar zijn geheimzinnigen wil, die ook geheel nieuwe stooten aan de bestaande weet te voegen.

Hier is zeker sprake van een „biljartwonder”, waar tegenover de beste spelers, met al hun praktijk en theoretische kennis, sprakeloos staan.

Ook als seriespeler, in partij of wedstrijd, speelt Kees, in één woord, meesterlijk. Zijn gemiddelde is zeker niet minder dan tien punten en zijn hoogste serie was: honderdnegenendertig!

De beste speler van Waalwijk, de heer Frans Slaats, vader van den bekenden wielrenner, moest

het dan ook tegen den kleinen Kees eerlijk afleggen.

Geen wonder, dat hem vele uitnodigingen bereikten uit de omgeving, uit binnen- en buitenland, om te komen spelen en demonstreren.

Zooveel mogelijk worden deze geaccepteerd, ofschoon vader de Ruyter er voor zorgt, dat zijn zoontjes „program” niet wordt overladen.

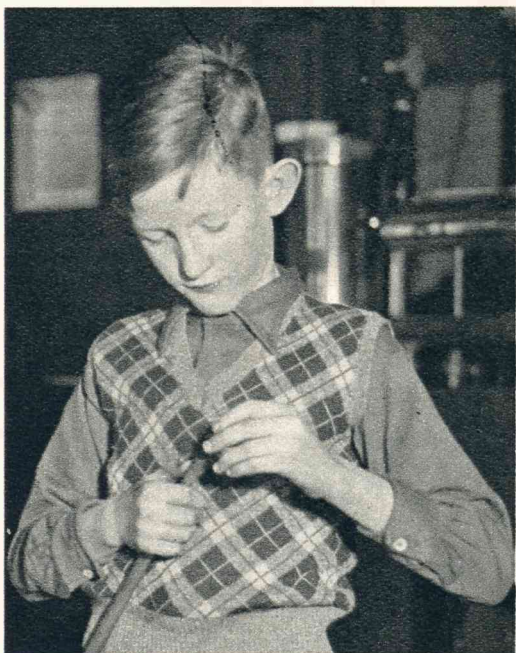
Want hij is nog zoo jong en moet genoeg tijd voor leeren en spelen overhouden.

Hij is leerling der zevende klas van de broederschool, waar hij ook al uitblinkt.

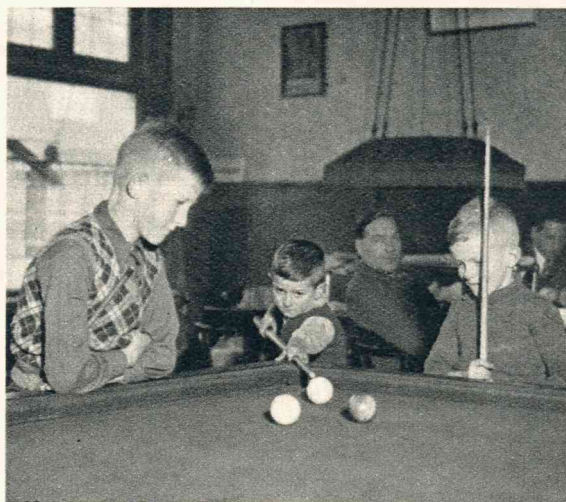
Wij zagen hem, na zijn kleine demonstratie in vaders café, naar school gaan, vergezeld van zijn trouwe hondje dat nooit van de zijde van zijn jongen meester wijkt.

Keesje is het vierde kind van vijf jongens en twee meisjes en zijn kleinere broertjes hanteeren eveneens de keu reeds op verdienstelijke wijze.

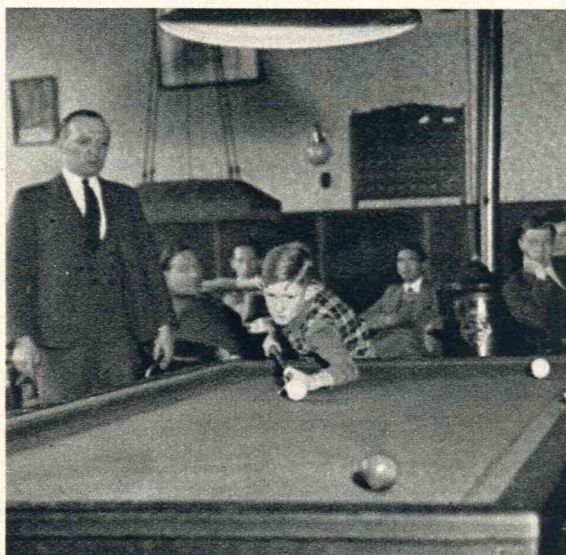
Het biljarten schijnt de familie in 't bloed te zitten, want vader is ook een uitstekend speler. Deze vertelde ons nog, dat hij, voor zijn zoontje, een uitnodiging ontving om een tournee te maken door Amerika, aan te vangen

Op tijd wat krijgt.

Het zit de familie in 't bloed.

Dat wordt een fraaie stoot!

in 't begin van 't volgend jaar. Het is de bedoeling, dat vader de Ruyter zijn zoon dan vergezelt.

Er zijn evenwel nog enkele moeilijkheden te overwinnen, verband houdend met de leerplichtwet en met zekere, goed bedoelde critiek, die bezwaar maakt tegen den jeugdigen leeftijd van het biljartwonder.

Wij gelooven echter, dat men aan den vader gerust de hoede over zijn begaafden zoon kan overlaten en dat deze zeker voor excessen zal waken.

Het spreekt vanzelf, dat de familie trotsch is op den kleinen Kees, die nu al zóó bekend is, dat een uitnodiging uit de stad Groningen aldus werd geadresseerd:

„Aan den jonheer Kees de Ruyter, biljartwonder, te Waalwijk.”

Een nader adres is in Waalwijk totaal overbodig voor den jeugdigen „meester” in het edele biljartspel, wien waarschijnlijk een schoone toekomst wacht.

H.

Het prachtige raadhuis van Waalwijk, in welks onmiddellijke nabijheid de De Ruyters wonen.

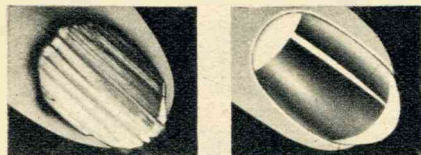

**Knal zeg!
is dat de Waterman
pen?**

Herinnert U zich die onprettige momenten, als men zich afvraagt, of het gekozen cadeau haar zal behagen? Maar wat een vreugde, als U haar verlangen geraden hebt. Talrijke dames en heeren zullen U zeggen: „Die WATERMAN-pen werd mij op dien datum geschonken!” Ongetwijfeld was het een zeer gewild cadeau. Bij de eerste gelegenheid — en waarom niet met St. Nicolaas? — geef haar, geef hem een echte WATERMAN-vulpen, en breek niet langer Uw hoofd om een voor 100 % begeerd cadeau uit te zoeken. **Immers een WATERMAN-pen voor elke hand... en elke beurs.** Gouden pennen met zuiver iridium getipt, welke een menschenleefijd meegaan. Populaire prijzen van f 7.25 af.

Brooze nagels zijn ondervoede nagels.

Gebrek aan natuurlijke oliën veroorzaakt brooze en gebroken nagels.

Nailoid maakt brooze nagels gezond en geeft een fraaien, natuurlijke glans.

Natuurlijke oliën zijn noodzakelijk voor gave, gezonde nagels.

Een geregelde behandeling met NAILOID, waarvan de natuurlijke oliën de nagels voeden, is een nieuwe methode om broosheid te voorkomen en Uw nagels gaaf en welgevormd te maken. **Gemakkelijk en vlug in het gebruik.** NAILOID is geen lak, doch een complete manicure, die Uw nagels spoedig een nieuwe, natuurlijke schoonheid geeft. Dagelijks een paar minuten borstelen met NAILOID en warm water is reeds voldoende. Bovendien verwijdert NAILOID vlekken en dwangnagels en maakt tevens de nagelriem zoo zacht, dat de fraaie halve maantjes gemakkelijk naar voren gebracht kunnen worden. Koop nog heden een doosje NAILOID bij Uw drogist of parfumeriezaak; prijs 35 ct. en 90 ct. Spoedig zullen Uw nagels een perfecte schoonheid hebben. Indien niet ter plaatse verkrijgbaar, stuur dan 35 ct. aan postzegels aan de Firma Kuypers & Co., Afd. P.3, Prinsengracht 983, Amsterdam-C., die U dan franco een doosje met uitvoerige gebruiksaanwijzing zal toezenden.

Met NAILOID
geen brooze nagels meer!

Ontsnapt: een groengeringde gifslang

Slot van pag. 15

stevig gevangen en zonder eenigen angst prikte zij het ondiert met het einde van den tak in zijn bek. Het volgende oogenblik beet het reptiel toe. Een paar druppels lichtgekleurd vocht dropen van het hout. Nogmaals dwong zij het te bijten en eindelijk voldaan en gerustgesteld greep zij de slang in den nek en ging haar kamer binnen. Haar gelaat stond verhelderd en in haar oogen heefde een licht van verwachting.

Inspecteur Jarvin had in zijn veeljarige loopbaan menige opzienbarende gebeurtenis meegemaakt, doch de sensatie die hem dien avond wachtte was zonder weerga. Tegen zes uur werd hij opgebeld door een dame, wier stem een beschaafden klank had.

„Inspecteur, zou u vanavond om tien uur de bekentenis van een moordenaar aan willen hooren?”

„Wat zegt u?” vroeg hij verbluft.

De onbekende herhaalde haar verzoek en noemde tot zijn verrassing een adres, dat hij zich nog zeer goed herinnerde: Ashworth Road 15 — daar had hij dien John Burns gearresteerd. „Wat is dat voor een onbetamelijke grap?” vroeg hij streng.

„Geen grap, maar doodelijke ernst,” kreeg hij ten antwoord. „U hoeft niet te komen, maar na dit gesprek zal morgen uw naam in alle kranten belachelijk worden gemaakt, als u niet komt. Tien uur, niet later. Doch spreek er met geen sterveling over.”

Jarvin voelde zich wat onbelaaglijk na die eerste waarschuwing. Ashworth Road was een keurige buurt, de oude dame die op nummer 15 woonde een beschaafd mensch — aan een val of een grap viel niet te denken. Hij besloot dus te gaan. Voor alle zekerheid deelde hij het ongewone telefoongesprek echter aan een paar collega's mee. Men kon nooit weten...

Jarvin's achterdocht verdween, toen hij zich dien avond aan het opgeven adres vervoegde. Hij werd in de tuinkamer gelaten, waar hij in den nacht na den moord op Smithson John Burns het eerste verhoor had afgenomen, en vond er zeer fatsoenlijk gezelschap bijeen. Daar waren in de eerste plaats de openbare aanklager in het proces Burns, rechter Thomas, en dokter Morrison, die hem persoonlijk bekend was. Ten slotte was er nog een bleke jonge vrouw, die zeer vastberaden deed, doch uiterst zenuwachtig scheen.

„Edith Farrel, verloofd met John Burns,” stelde zij zich voor.

Niet lang meer, dacht hij, nog acht uur. Hij begreep er nog niets van en keek vragend naar rechter Thomas.

„Het schijnt dat er 'n noodlottige vergissing in die zaak geslopen is,” zei deze eenigszins verlegen. „Ik neem het tenminste aan op gezag van deze jongedame. Laten we afwachten — er is niet veel te vertellen.”

Jarvin zag zich voor een raadsel geplaatst, waarvan hij de oplossing berustend aan den tijd overliet. Het wachten duurde lang en men sprak slechts gedempt, hetgeen de geheimzinnigheid van de geschiedenis nog verhoogde. Mevrouw Sheeres bracht thee en de jonge vrouw ging met cake rond.

Eindelijk, om half een, klom er gerucht in huis. De buitendeur werd geopend en weer gesloten. „Nog niet naar bed, mevrouw?” vroeg een stem, die hij herkende. Het was John Caruthers die daar binnenkwam, een der getuigen in het moordproces-Burns. Nog vijf en een half uur, dacht hij met

een blik op de klok. Die jonge vrouw zag er heelemaal niet wanhopig uit — alleen scheen zij met de minuut zenuwachtiger te worden.

De stemmen in huis zwegen — er klonken vaste schreden op de trap. De stilte in de tuinkamer werd zoo intens, dat Jarvin het bloed in zijn ooren kon hooren ruischen. De jonge vrouw stond op en plaatste zich bij de deur. Zij was thans bijna doorzichtig bleek en haar lippen bewogen zich, alsof zij bad. Het was een soort drama, dat Jarvin's lachlust zou hebben opgewekt, als de andere heeren niet zoo doodelijk ernstig waren gebleven. Er klom nog wat gestommel op een der kamers boven en daarop het geknars van een sleutel. De jonge vrouw bad thans niet meer, doch scheen haar adem in te houden van verwachting.

Er volgde een minuut van ondraaglijke spanning. Toen vloog Jarvin plotseling op. Er klom een hulpkreet door het huis, zóo fel en vol doodsangst, dat hij zijn bloed voelde verkillen. Hij voelde een hand, die hem terughield. Het was die van rechter Thomas. „Wacht nog even...”

Op hetzelfde oogenblik rukte de jonge vrouw de deur open. Ook boven werd 'n deur opengerukt. „Een dokter!” brulde een stem. „De slang! Een dokter!...”

De stem sloeg over en rechter Thomas stond op, knipte het licht uit en liep op zijn teenen naar terzijde van de trap.

„Te laat!” klom het rauw van boven. „Toe, miss Farrel — Edith, alsjeblieft een dokter.” De stem hield thans. „Te laat — daar kan geen dokter meer iets aan doen.”

„Mevrouw Sheeres, wilt u terstond een dokter opbellen — een slangbeet!” klom de stem van de jonge vrouw. Onmiddellijk ging zij voort: „Ja, te laat, meneer Caruthers. Maar misschien nog niet te laat om iets tegenover John Burns goed te maken. Wie vermoordde Smithson?”

Jarvin waagde het de trap halverwege op te loopen. Hij stond in het duister en daarboven zag hij een man in pyama ineenzijgen, wiens gelaat zoowel afgrijzen als doodsangst uitdrukte. Hij scheen inderdaad den dood reeds nabij. „Ik,” reutelde hij. „Je mag het nu wel weten. Toen ik John verliet, begaf ik me regelrecht naar kantoor. Toen gebeurde het.”

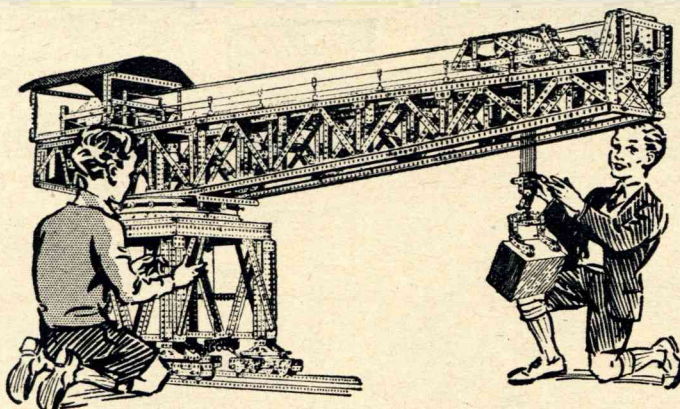
„En waarom?” hernam de jonge vrouw onverbiddelek. Zij boog zich over John Caruthers heen, die zich kronkelde, alsof hij door razernij bezeten was. „Waarom deed je 't? Om je op hem te wreken, nietwaar?”

John Caruthers wierp zich kreunend op zijn rug. „Neen, fraude in mijn boeken van de factorij. Smithson ontdekte het, toen de opbrengst in de boeken van John zooveel hooger was. Daarom ontbood hij hem. 't Was heel gemakkelijk. Ik trok dien knoop van zijn jas, toen ik na het diner naar mevrouw Sheeres telefoneerde, om haar te vragen...”

Zijn huilerige stem werd afgebroken door een schorren snik en eensklaps stond Jarvin in het volle licht. Edith Farrel had de lamp aangedraaid. Haar gelaat gloeide van opwinding en om haar mond lag een vreemd glimlachje.

„Een wreed spel, meneer Jarvin, maar helaas noodzakelijk, om een onschuldige van den electrischen stoel te redden. U kunt meneer Caruthers arresteeren. De slang die daar op zijn bed rondkruipt is ongevaarlijk — ik heb haar vanmiddag eerst haar gif ontnomen en toen haar giftanden uitgetrokken...”

MECCANO

WE LATEN 'M OOK WERKEN, HOOR!!

Jongens!! Je zult verbaasd staan over de echtheid en nauwkeurigheid van Meccano-modellen. Je zult genieten van het aantal wondermooie bewegende modellen, dat je met Meccano kunt maken. Zelfs met de kleinste uitrustingen kunnen kranen, vrachtauto's, wagens, draaimolens en talloze andere speelwerktuigen gebouwd worden. Meccano-onderdelen zijn echte werktuigkundige onderdelen in het klein en kunnen op honderden verschillende wijzen samengevoegd worden. Er is geen ander spel ter wereld voor jongens, dat met Meccano-modellen bouwen vergeleken kan worden. Het is het mooiste spel.

Prijzen der Meccano-uitrustingen vanaf f 1.40

**VERKRIJGBAAR IN ALLE GOEDE
SPEELGOEDWINKELS EN -AFDEELINGEN**

*Jongens!! Vraag om
het nieuwe Meccano
prospectus*

Zorg dat je dit gratis prospectus ook krijgt en lees alles over Meccano en de andere mooie dingen, die uit Meccano-land komen. Vraag je handelaar om een exemplaar of schrijf heden aan ons depot voor engros: Fa. Hausmann & Hötte (Afd. 35), Kromboomsluis 59, Amsterdam.

Gefabriceerd door:
MECCANO LTD.,
LIVERPOOL, ENGLAND

De Tilburgsche derby Willem II-Longa eindigde in een gelijk spel (3-3). Longa's keeper in actie bij een felle aanval van Willem II's voorhoede.

Voetbal in den mist. Nog een kiekje uit de match Willem II-Longa, eveneens genomen voor het doel van Longa.

Sport van de week

De St. Nicolaastijd heeft Zondag op vele zuidelijke voetbalvelden een verrassing gebracht. Niet zoozeer in de uitslagen, als wel in een behoorlijk pak vetten mist, waardoor het bij vele matches voor de toeschouwers vrijwel onmogelijk was om het spel te kunnen blijven volgen. Neen, verrassingen zijn er in de eerste klasse van den K.N.V.B. zeker niet geweest. De kopclubs deden ditmaal wat er van hen verwacht werd. Het leidende P.S.V. behaalde op eigen terrein een 6-1-overwinning op Roermond, terwijl N.A.C. het niet veel minder deed en in Breda N.O.A.D. met 6-2 versloeg. In den stand is bovenaan de ranglijst dan ook niet veel wijziging gekomen. Alleen M.V.V. werd daar het kind van de rekening.

De Maastrichtenaars, die zoo aardig aan het bewijzen waren dat zij volkomen in de eerste klasse thuisbehooren, maakten een slippertje te Bleijheide, waar tegen de club van dien naam een 4-2-nederlaag geleden werd. Verder klopte B.V.V. het bezoekende Eindhoven met 3-0, terwijl te Tilburg de derby tussen Willem II en Longa in 'n gelijk spel (3-3) eindigde.

Zoals wij reeds zeiden is er in de hogere regionen van de eerste klasse niet veel veranderd. P.S.V. en N.A.C. geven den toon aan. De rood-witte Eindhovenaren hebben weliswaar twee winstpunten meer, doch speelden ook een wedstrijd meer, zoodat het aantal verliespunten van beide gelijk is. M.V.V. staat met 10 punten uit 9 wedstrijden nog op de derde plaats, doch heeft daarbij 4 verliespunten meer dan 't eerder genoemde tweetal. Voorloopig mogen P.S.V. en N.A.C. het dus uitvechten.

In de Zuidelijke afdeling van den I.V.C.B. werd een tweetal wedstrijden afgelast. V.V.H. kon 't op eigen terrein niet ver-

De wedstrijd R.K.T.V.V.-Brabantia (4-6) was rijk aan doelpunten. Spelmoment uit deze ontmoeting voor het Tilburgsche doel.

Belangrijke wedstrijden in andere districten. Te Rotterdam werd het leidende Haarlem Zondag met niet minder dan 8-1 door Feijenoord geklopt. Aardig spelmoment voor het Haarlemsche doel.

Te Almelo slaagde Heracles er in Go Ahead een 4-0-nederlaag toe te brengen. Aanval op het door Halle verdedigde Deventer doel.

der brengen dan tot een gelijk spel tegen Kerkrade, doch het was hierbij 'n groot geluk voor genoemde club, dat de Sittardse Boys op eigen grond volkomen faalden en met 1-3 door R.K.V.V.L. geklopt werden. Nu bleven de jongste eerste-klassers aan den kop. Het was hier trouwens al een heel slechte dag voor de leidende clubs. Chevreumont slaagde er nl. in Laura met 5-2 te slaan, zoodat, alles bijeen genomen, V.H.H. geen reden tot mopperen heeft over het verspeelde punt.

In de andere afdeling handhaafde Wilhelmina zich vrij makkelijk door te Dongen met 8-3 van de club van dien naam te winnen. Kolping won eveneens, n.l. met 5-2 van S.V.B., zoodat deze Helmondse club de leiders op den voet blijven volgen. Dat kan nog een interessante strijd worden. Dongen wacht intussen nog steeds op zijn eerste winstpunt. Bijzonder de aandacht trok de groote overwinning (8-1) van Treffers op de Venlose Boys. R.K.T.V.V. kon het op eigen veld tegen Brabantia niet bolwerken en ging met 4-6 ten onder. Beter werk deed Eendracht, dat het goed geplaatste Schijndel met een 6-4-nederlaag naar huis terug zond. Dat Best Vooruit zich door Mulo met 1-2 geklopt zag, valt niet te verwonderen. De ploeg uit Best houdt Dongen nog wat gezelschap, doch er zal toch nog heel wat moeten gebeuren, wil Dongen er in slagen de stuivertjes te wisselen met 't Beestsche team.

IBIS

Zoo zijn de mannen nu eenmaal. De armen vol met cadeautjes voor Moeder-de-Vrouw en Pieter-de-Peuter. En voor zichzelf alleen maar een pijpje IBIS. Mannen geven graag cadeautjes. En voor zichzelf verlangen ze alleen maar een pijp lekkere tabak. De heele portemonnaie leeggeschud voor vrouw en peuter. Op één dubbeltje na. Eén dubbeltje voor een pakje IBIS. Eén dubbeltje voor vader z'n eigen genoeg. Tiendubbel vadergenoegen voor tien centen : in één pakje lekkere, rijpe, geurige IBIS.

Dobbelmann....lekker man!

sterker, gezonder
en opgewekter
door
Tonicum Noury!

Wanneer U zich na Uw dagtaak zoo moe en uitgeput voelt, gebruik dan eens Tonicum Noury. Reeds na een paar dagen zult U de heerlijke, opwekkende werking van dit buitengewone middel bemerken. U zult zich opgewekter voelen, U zult niet meer tegen de dagelijksche zorgen en moeilijkheden opzien. Tonicum Noury versterkt het geheele lichaam, het geeft weerstandsvermogen en veerkracht. Bovendien bezit het een weldadig kalmeerende werking op het zenuwstelsel. Tonicum Noury! Een weldaad voor Uw geheele wezen. Eén theelepeltje voor de maaltijden.

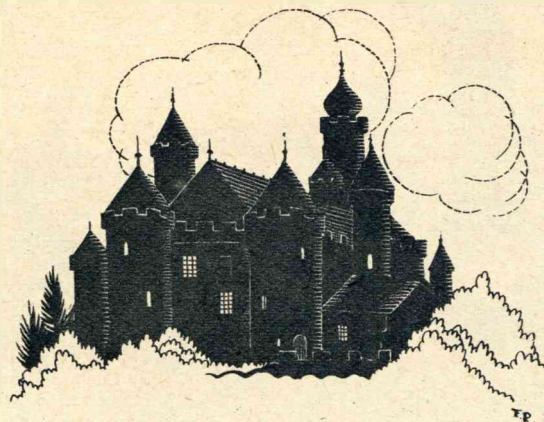

TONICUM NOURY

f 1.50 per flacon. Dubbele flacon f 2.25. Fabr.: N. V. Nourypharma, Deventer

DE CONCURREERENDE SPOKEN

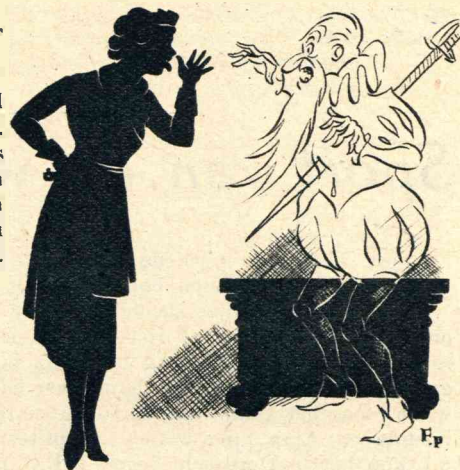
DOOR E. STANS

een baard van een meter
en een neus niet veel beter,
die elken nacht dwaalt door
een gang of een uithoek,
zijn weeklachten slakend in
wambuis en kuitbroek :
een restant, wordt beweerd.
uit de dagen van Alva,
graaf Rederik Pils van den

Huize ter Beek was 'n groot oud slot Mispel tot Malva.
met geheime trappen in het
eiken beschoot,

haardsteden als schuren
met banken langs de muren,
waar menig een os aan het spit werd
gebraden.
in den tijd van der kruisvaarders
roemrijke daden
toen ieder het dubbele placht te eten
van hetgeen hij voor den dokter wou
weten.

Graaf Rederik, zegt men, placht ijverig
te spoken

en helde sterk over tot bazen en stoken ;
als een nieuwe maagd,
onvoldoende versaad,
haar tong etaleerde
wanneer hij passeerde,
ging hij zich bij den slotheer beklagen
en werd de heldin oneervol ontslagen.
Hij eischte,
dat men krijschte
of zich bewusteloos ter aarde spreidde,
als men hem 's nachts door de gang zag
schrijden.

Nog steeds zal Ter Beek eenieder
bekoren,
met zijn ruitjes in lood en beklimopten
toren,
met terrassen en trappen,
waar pauwen op stappen,
met heggen van taxis en akkermaals-
hout,
vanwaar zich een wonderschoon uitzicht
ontvouwt
(althans zoo geen mist wordt gemeld
door De Bilt)
op 't bronsgroene park met het
bruinroode wild.
Het dateert, als de schoolboeken
waarheid behelzen,
uit den tijd van graaf Floris en Gerard
van Velzen.

Op zekeren avond, al tamelijk laat
(een datum is iets, dat mij altijd ontgaat,
maar 't liep, als ik 't wel heb, al tegen
December,
dus laten we zeggen : ontrent half
November)

Van de vele attracties, waarop het slot
kan roemen,
moeten wij allereerst het familiespook
noemen,
een kwaadaardigen geest
met een bolronde leest.

stond graaf Rederik voor zijn taak
gereed,
waar een harnas blonk aan een muur-
tapeet,
met helmen en lansen en speren en
schilden.

*Een
onbevangen
glimlach....*

van zoo groot belang voor Uw succes, kunt U alleen dan bezitten wanneer U weef gave, blanke tanden te toonen! Geef dus Uw tanden de juiste verzorging: borstel ze tweemaal daags met het krachtige, aromatische schuim van Colgate's Tandpasta. Het geeft Uw tanden een hagel-blanke glans, zonder het glazuur aan te tasten en verwijdert de gevaarlijke voedselresten die zoo licht tusschen de tanden achterblijven. Colgate houdt tevens Uw adem rein en aangenaam van geur.

COLGATE

In tubes van 25, 40 en 65 cents.

Een stedeling... gelukkig tusschen korenschoven. Vreemd? Nee. Maar... ook in de stad is de verwikking, die de natuur geeft, te vinden. Usib schoonheidsmiddelen geven precies hetzelfde. Zij zijn natuurlijke schoonheidsmiddelen. Gebruikt Usib creams, powders en lotions. Er is maar één prijs voor... vijftig cents. De verpakking is als die van de reeds zoo bekende Usib eau de Cologne... de verpakking met de bloemen. Goede zaken hebben Usib in voorraad.

De naam en de verpakking zijn wettig gedeponceerd.

USIB

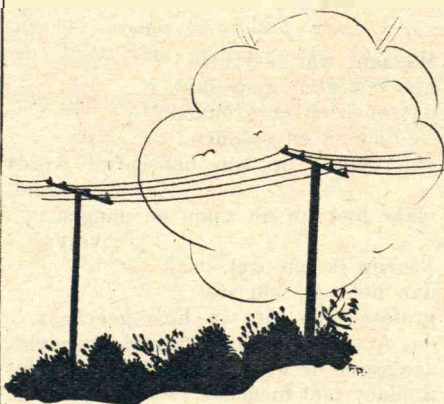
VOOR ENGROS: UNITED STATES IMPORT HOUSE, HUDDSTRAAT 3-5, AMSTERDAM

gedekt door den strijd in den roofriddertijd, toen broeders elkander ter oefening vilden.

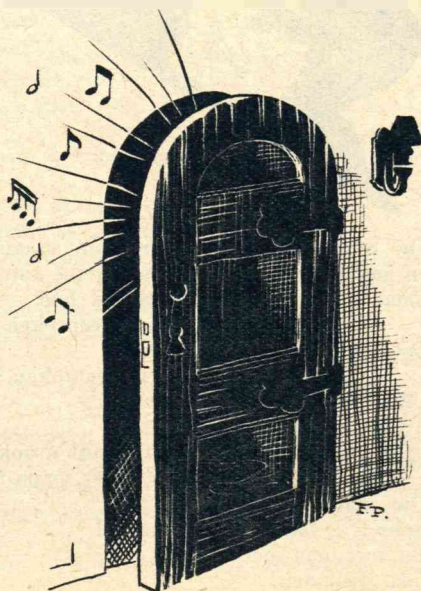

Het slot was stil als een familiegraf, waar enkel de maan een flauw licht in gaf;

het oor trof geen klank, er kraakte geen plank, slechts een muisje achter de lambrizeering piepte, dat de storm zoo te keer ging, want de oude heer stond aanstalten te maken om zijn gewonen kreet van ellende te slaken.

Maar hé, wat was dat? Neen, geenszins de kat, want die sliep als een roos, voor de deur op de mat... daar klonk het opnieuw, een snerpende gier van een ziel in nood, of een stervend dier of het klagend gefluit van een reep orkaan die zich door een bos telefoondraad moet slaan.

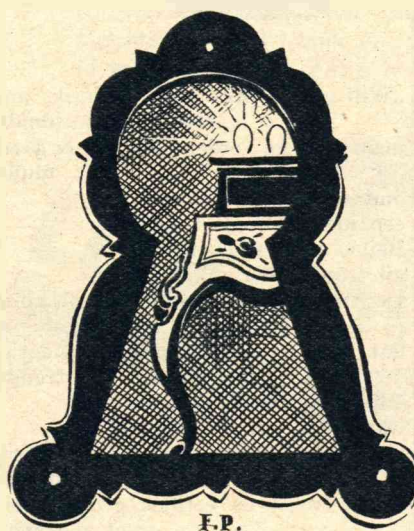

Graaf Rederik staarde en spitste zijn ooren; blank deed het maanlicht zijn degen gloren.

hij strekte zijn kling ten verweer tegen 't ding, en hoor, opeens gingen er stemmen aan 't zingen. Uit een kamer nabij drong een fluistrend gerucht liefdallig en zoet door de luistrende lucht en de ridder aanhoorde stokstijf en stom, hoe het klaaglied afnam en zwol en klom; hoe één stem bleef snikken om gouden genade op de wijs van een eeuwenoude ballade.

Het lied was uit, en weer sneed die kreet, die smartengil van ondragelijk leed, als het plassen van water bij springgetij en het krassen van raven op heksenheide. Toen stilte... toen steeg weer een stem er uit, een basstem sprak met gedempt geluid; een onzichtbaar meistreel zong met snaren en keel een vroolijk rondeel in het maneschijngel, een lied van lof op den rooden mond en het wit gebit van een jonkvrouw blond.

F.P.

De ridder werd boos, ja, de gal liep hem over; met een doffen kreet als „o foei”, maar dan grover, richtte hij zijn schreden kwiek naar de kamer met de muziek, en met oogen, waar twee vlammen in stegen, omknelde hij het gevest van zijn degen; zijn blik vond een pad door 't slentelgat, maar trof er niets aan dan 't schijnsel der maan. Hij zag niemand, al tuurde hij nog zoo lang, en toch, onophoudelijk klonk die zang... en hij speurde twee plekken zacht lichtend stroogeel boven een kastje stijl Lodewijk zooveel.

Ik wist niet meer, waar ik aan toe was . . . .

... nu ben ik een ervaring rijker!

Ik stel er prijs op een lekkere maaltijd op tafel te brengen, doch in den laatsten tijd had ik telkens pech met het eten. Zondag was de tomatensoep lang niet naar mijn zin, eergister mislukte m'n anders zoo lekkere toetje en vandaag weer moeite met de bloemkoolsaus. Ik vroeg mij telkens af „Waar kan het toch aan liggen?” Mijn gedachten deden hoofdbrekende toeren totdat.....

Erging mij een licht op!

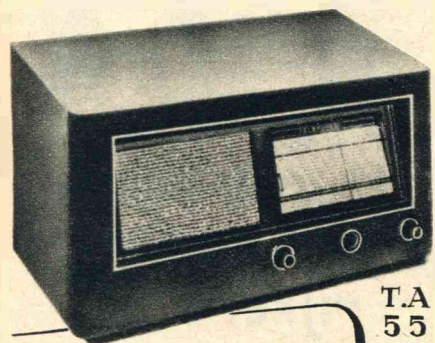
Hoe is 't mogelijk! Daardoor dus al die mislukkingen. Maar nu heb ik leergeld betaald. Voorgoed! En ik zal er voortaan speciaal op letten, dat ik niets anders gebruik dan Maizena fabrikaat Duryea.

MAIZENA FABRIKAAT DURYEA

PAS OP! Er zijn onverantwoordelijke zaken, waar men een bindmiddel aanbiedt met de onware bewering „t. Komt ook van Duryea”. MAIZENA wordt echter alleen verkocht in de bekende pakjes met de afbeelding van het Indianenkamp en met den naam van den uitvinder „DURYEA”.

Smaken verschillen

TA
55
WK.

...maar zonder overdrijving kan men zeggen dat de Telefunken TA 55 WK, zoowel wat uiterlijke vormen als wat weergavekwaliteit betreft, aan den smaak van iedereen voldoet. Fraaie kast met strakke lijnen; rustige vlakverdeling. Fijn genvanceerde weergave. Verrassend goede korte golfontvangst. Zichtbare afstemming. Intelligente stationsnamenschaal. Eenvoudige bediening met enkelvoudige knoppen. Pick-up aansluiting. Aansluiting tweede luidspreker.

Prijs . . . fl. 135.-

Vraagt vrijblijvend demonstratie bij een Telefunken Service Station.

TELEFUNKEN

MUZIEKAPPARATEN voor RADIO

NEDERL. SIEMENS MIJ. N.V. DEN HAAG

In volle vaart, drie treden één stap, beklom toen de spookende ridder de trap, knarsend van tanden en donker van mine. om bij den slotheer een klacht in te dienen.

Maar waarom blijft hij staan halverwege zijn baan? Dalend trap-af, met een sprong en een glij, streeft hem de dartele jonker voorbij. Marcus Antonius, alias Toon, en achter hem komt de baron in persoon.

„Wilt niet,” sprak graaf Rederik, „mijn stoutheid misduiden, maar voor gij verder gaat, zou ik gaarne uluiden

omtrent zeker misdragen een klein uitlegje vragen. Beiloo seldersteenen, gij treedt door mij henen! De trap is toch zeker wel zó breed gebouwd, dat men er zich naast elkander betrouwt? Blijf staan, heer, en spreek: wat is dat voor streek, wat ongere rancken, te mijwaert bestooken, die u trouw en eerlijk gediend heeft met spooken?”

Graaf Rederik ging voort: „Hoe kondt gij 't bestaan, terwijl ik toch altijd mijn best heb gedaan!”

Ik jammer mijn klacht om den anderen nacht, en jaag elken logé de doodstuipen aan! En nooit zag de natie zoo'n fraaie prestatie als Zaterdagavond, toen Sien op de trap van schrik dubbel sloeg, met een schaal vol pap, die gij verrukt, met oogen als koeien, in zeventien richtingen heen zaagt vloeien! Wat hamer! waar vindt men in heel het revier een huis met zoo'n efficient spook als hier?

Welaan, wat beduidt dan dat stemmengeluid, dat zuchten en kreunen en deunen en steunen, dat slechts op een heksenfuif wordt geduld, maar hier nu de zalen en gangen vervult?

Begrijp ik het wel, dan hebt gij een stel professionals hier in huis gebracht, om op te treden voor zóóveel per nacht, aangezien de wijs, waarop ik mij kweet, u eilacy niet meer als vroeger voldeed! Maar bij mijn trouwe, het zal u rouwen!”

De baron bleef oogenwrijvend staan en zag het spook met ontsteltenis aan, maar voor hij nog een woord had gesproken, had de jonker, Toon, hem al onderbroken: „Maar, meneertje! . . . haha, u lijkt wel trala! 't Is gewoon onbetaalbaar, vindt u ook niet, papa?

Dat geluid, die muziek. . . . haha! 'k lach mij een kriek! Ga met ons mede naar beneden.

VAPEX ZUIVERT KEEL & NEUS

Keel en neus zijn de toegangswegen tot het organisme voor tal van infecties. Van hieruit bereiken de bacillen de ademhalingsorganen, tenzij de besmetting door het inhaleren van den antiseptischen Vapex-geur in de kiem bestreden wordt.

EEN DRUPPEL OP UW ZAKDOEK EEN DRUPPEL OP UW KUSSEN

U zult direct bemerken hoe verrassend snel de verfrissende Vapex-geur bij elke verkoudheid de neuskanalen opent, de ademhaling vergemakkelijkt en een eind maakt aan de benauwdheid. Vapex vernietigt de ziektekiemen vóór zij gelegenheid krijgen in de gecompliceerde keel- en neuskanalen voort te woekeren en geeft onmiddellijk opluchting.

Vapex is verkrijgbaar bij Apothekers en Dro-
gist in flacons à f1.25 H 1

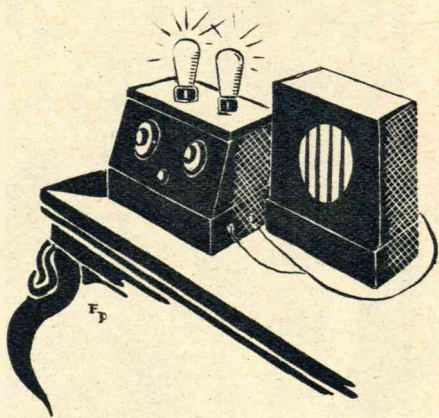
Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Controle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

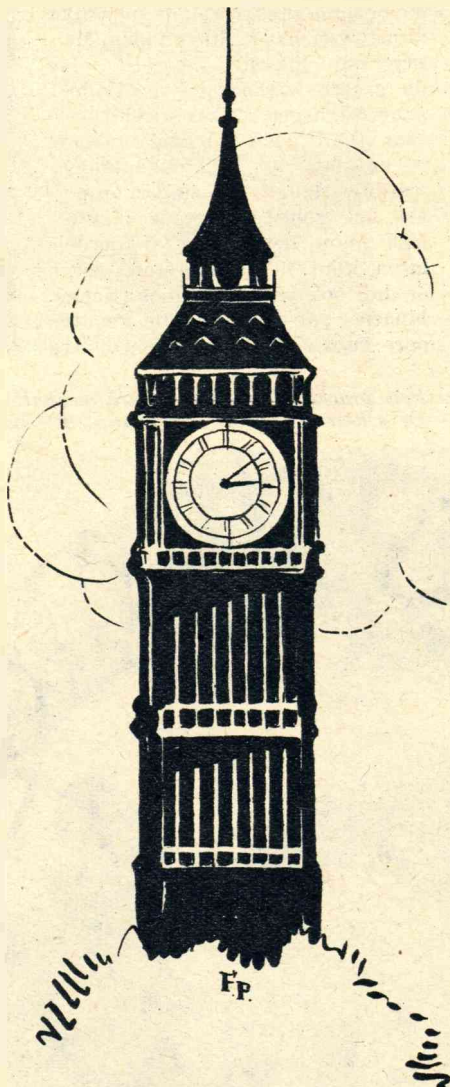

en kijk niet zoo giftig, dan laat ik u zien
wat er aan de hand is, oud
storingsmachien!"

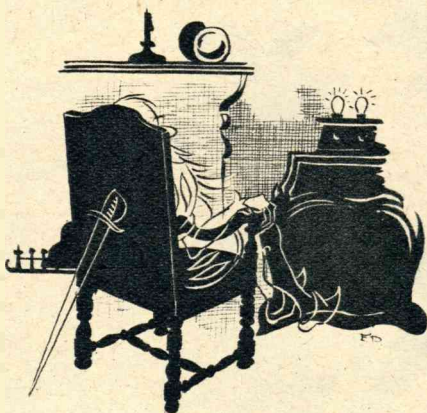

Te zamen betraden
zij de kemenade,
en stonden in 't donker
voor 't tweelinggeflonker,
en jonker Toon sprak: „Ziehier,
kameraad,
mijn eigengebouwde tweelamps-
apparaat!"

Die ijselijke stemmen
die je bloed deden stremmen
waren niets anders dan Radio Emmen!"

Met een zucht van verlichting, een lach
van honing
vroeg toen de ridder netjes verschooning
met de hand op zijn borst en gebogen
knie,
een beeld van antieke courtoisie.
En toen, met wat trots
en hoe menige pots
zong de knaap toen den lof dezès
nieuwen genots!
Zij hoorden het slaan
van de Big Ben aan,
zij hoorden geroezemoes in de Savoy
en wiebelden voet op muziek van
H. Roy.

Graaf Rederik Pils van de Malva tot
Mispel
dooft niet meer rond met
ketengekwispel,
de keukenmeid schokkend in merg en
been.

hij jammert geen klacht
door het holst van den nacht
en rammelt niet meer met zijn zwaard
als voorheen.
Maar iederen nacht in de kemenade,
waar twee lichte plekjes in duister
baden.

in een stokouden zetel
zit hij bol als een ketel
bij den open haard, waarin vlammetjes
kroezen,
roerloos te luistren en luistrend te
soezen.
En boven dien stoel van oud eiken en
jucht

ziet u los hangen in ledige lucht
een koptelefoon van een marconist,
die schijnbaar iedere steunkracht mist,
en misschien onderscheidt u daar-
binnen vaalnevelig
het gelaat van graaf Rederik, haardig
en knevelig.

Of, als de klok weinig slagen slaat
en de etherverpesting is uitgeblaast
en men niets meer hoort dan de Morse-
seinen
die den heelen nacht blijven stotteren
en dreinen,

of het s.v.p.
van de schepen op zee,
of stippeltjes en streepjes, waar 'k niets
van snap,
zit daar die parel der ridderschap,
graaf Rederik Pils van den Mispel tot
Malva,
door een tante geworgd inden tijd van
Alva,
knoppen te draaien tot 't morgen-
grauwen.
en beiloo, potsseldrement en in trouwe,
hij probeert met een glimlach en roerloos
zwijgen
of hij de taptoe uit Hongkong kan
krijgen.

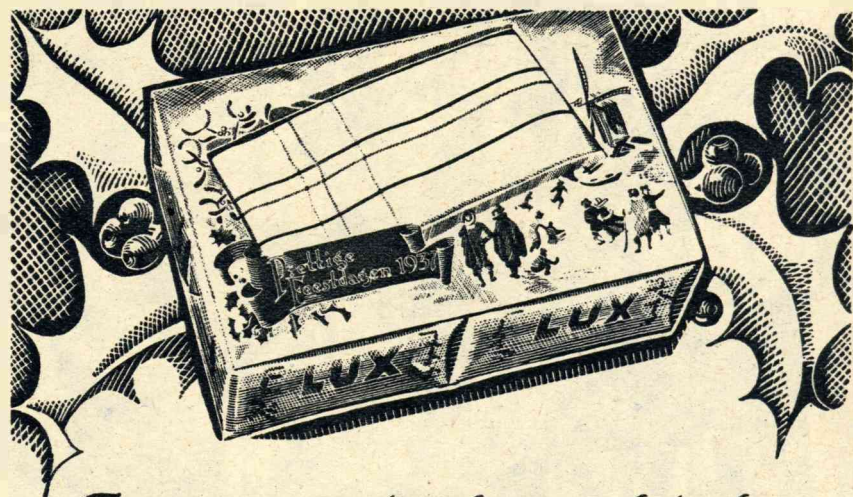

KHASANA

LIPPENSTIFT en ROUGE
zijn tegen weer en water be-
stand en kissproof. Onder de 6
kleuren van Khasana Lippenstift
is ook de juiste kleur voor U.

Lippenstift: Fl. 1.25, -.75; -.35
Rouge: 1.-, -.35

Generalvertegenwoordiging: J. WINKEL JZN., Den Haag · Merwedestraat 47

Fraai crêpe de chine zakdoekje

in tere pasteltinten, keurig geborduurd, een aller-
aardigst geschenk voor de komende feestdagen, dat
in ieders smaak zal vallen! En . . . toch zo voordelig
te krijgen! Vraag Uw winkelier Lux Toilet Zeep in feest-
verpakking. Vier stukken van deze erkende kwaliteits-
toiletzeep en dan nog zulk een keurig zakdoekje voor
slechts 50 cts.! Maak een lijstje van de kennissen, die
U met Lux Toilet Zeep feestverpakking wilt verrassen.

LTS 137-0141H

*5 cents reepen chocolade
Zijn't lekkerst van Verkaade
Maar d'allerfijnste chocola
Is onze 6 cents Fortica"*

VERKADE-ZAANDAM

De kathedraal van Sint Paul, gezien uit een der bij een feestelijke gelegenheid versierde straten. De torens, rechts en links van den koepel, zijn de eigenlijke klokketorens.

DE KLOKKENLUIDERS VAN SINT PAUL

REEDS DRIEHONDERD JAAR BESTAAT DEZE MERKWAARDIGE VEREENIGING

Ieder land heeft zijn merkwaardige verenigingen. Zoo ook Engeland. Maar een van de meest eigenaardige is toch wel de sinds driehonderd jaar bestaande „Bond van Jonge Klokkenluiders”, die het geschoolde personeel aflevert voor de belangrijkste kathedralen van Engeland. Deze vakmensen oefenen 's Zondags hun beroep uit in de parochiekerken, waar ze zijn aangesteld, maar om de veer-

tien dagen komen ze weer eens bijeen voor een gemeenschappelijke oefening, die gewoonlijk in Sint Paul wordt gehouden. Na afloop wordt dan vergaderd in een of ander klein stamlokaal in de schaduw der kathedraal, waar de gemeenschappelijke belangen van het vak worden besproken. Deze samenkomsten verlopen steeds volgens nauwkeurige, honderd jaar oude voorschriften. De vergadering wordt voorgezeten door den „meester”, met den ouden zilveren ambtsketting om den hals, en vlak voor

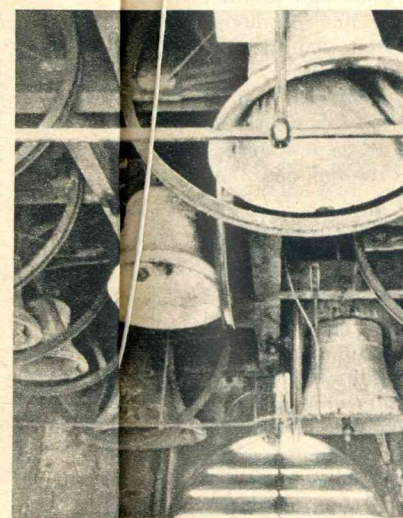
Het ontdekken van een nieuwe combinatie. De vraag is echter: klinkt de combinatie ook voortreffelijk genoeg?

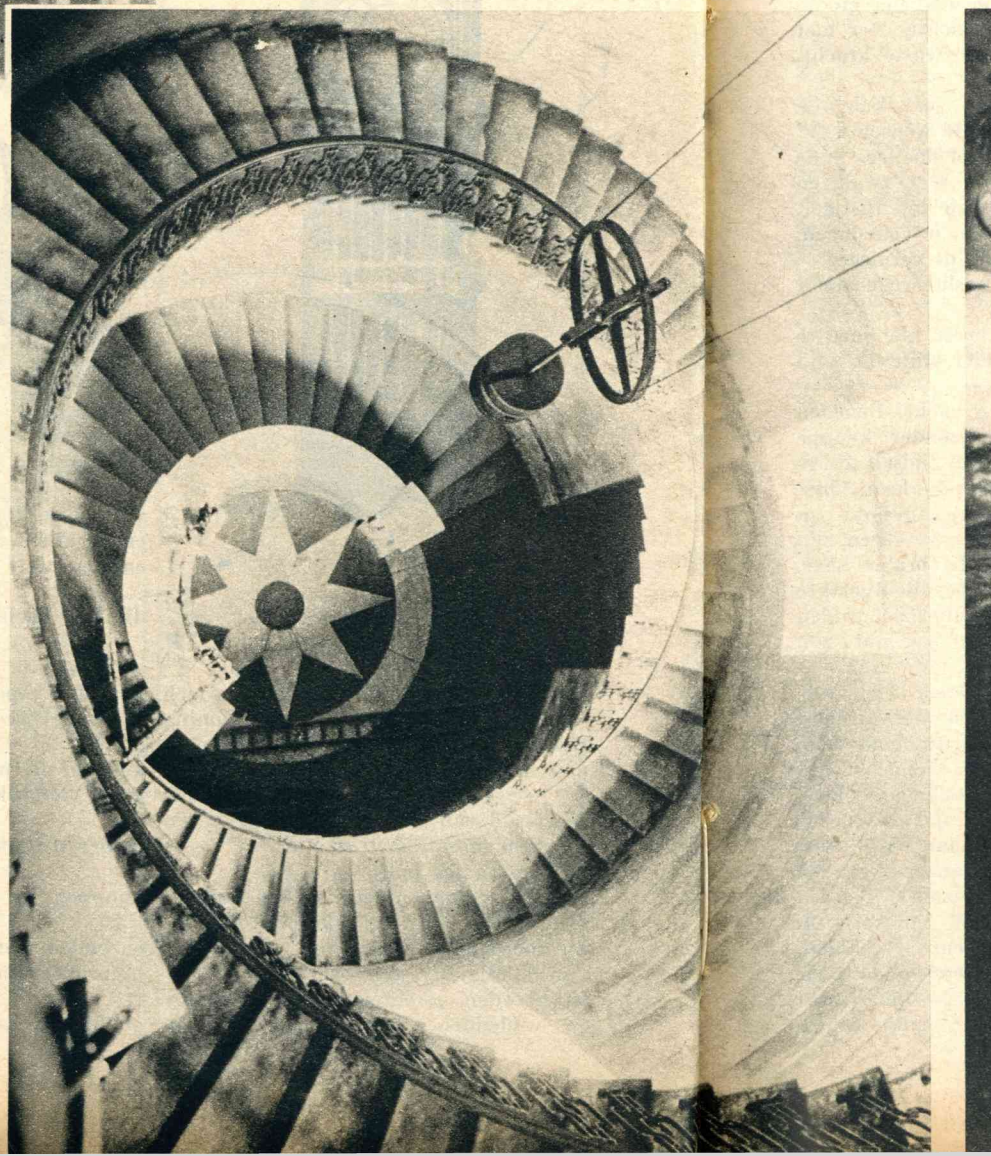
Het bestuur der vereeniging. Rechts: de „meestert”, die honderd jaar oud is, en de secretaris, die zelf gedurende veertig jaar het v...

hem staan de brandende kandelaars die door den hertog van Wellington aan het genootschap werden geschonken.

Het doel dezer vereeniging is: de leden in te wijden in de kleinste bijzonderheden van de moeilijke kunst van het klokkenluiden. Men mag namelijk niet vergeten, dat de groote kathedralen gemiddeld acht tot negen klokken hebben — Sint Paul heeft er zelfs twaalf — en dat van de klokkenluiders wordt verlangd, dat zij den oproep tot het gebed in steeds nieuwe, zich nooit herhalende akkoorden laten klinken. De secretaris zorgt er dan ook voor, alle nieuwe combinaties van klanken, die hem ter oore komen, te noteeren en uit te

Een prachtige foto van de trappenhal in den klokketoren van Sint Paul. De schier eindeloze wenteltrap, die naar het heidom der klokken voert.

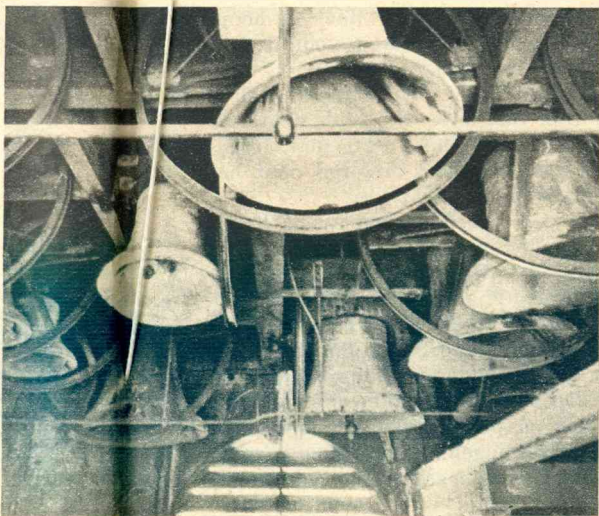

ing. Rechts: de „meester“ met den honderd jaar ouden ambtsketting en naast hem de vierenzeventig jaar oude secretaris, die zelf gedurende eenenveertig jaar het vak van klokkenluider waarnam.

e kandela-
ertog van
nootschap

eniging is:
n de klein-
e moeilijke
uiden. Men
geten, dat
gemiddeld
hebben —
lfs twaalf
kenluiders
len oproep
s nieuwe,
akkoorden
taris zorgt
euwe com-
ie hem ter
en uit te

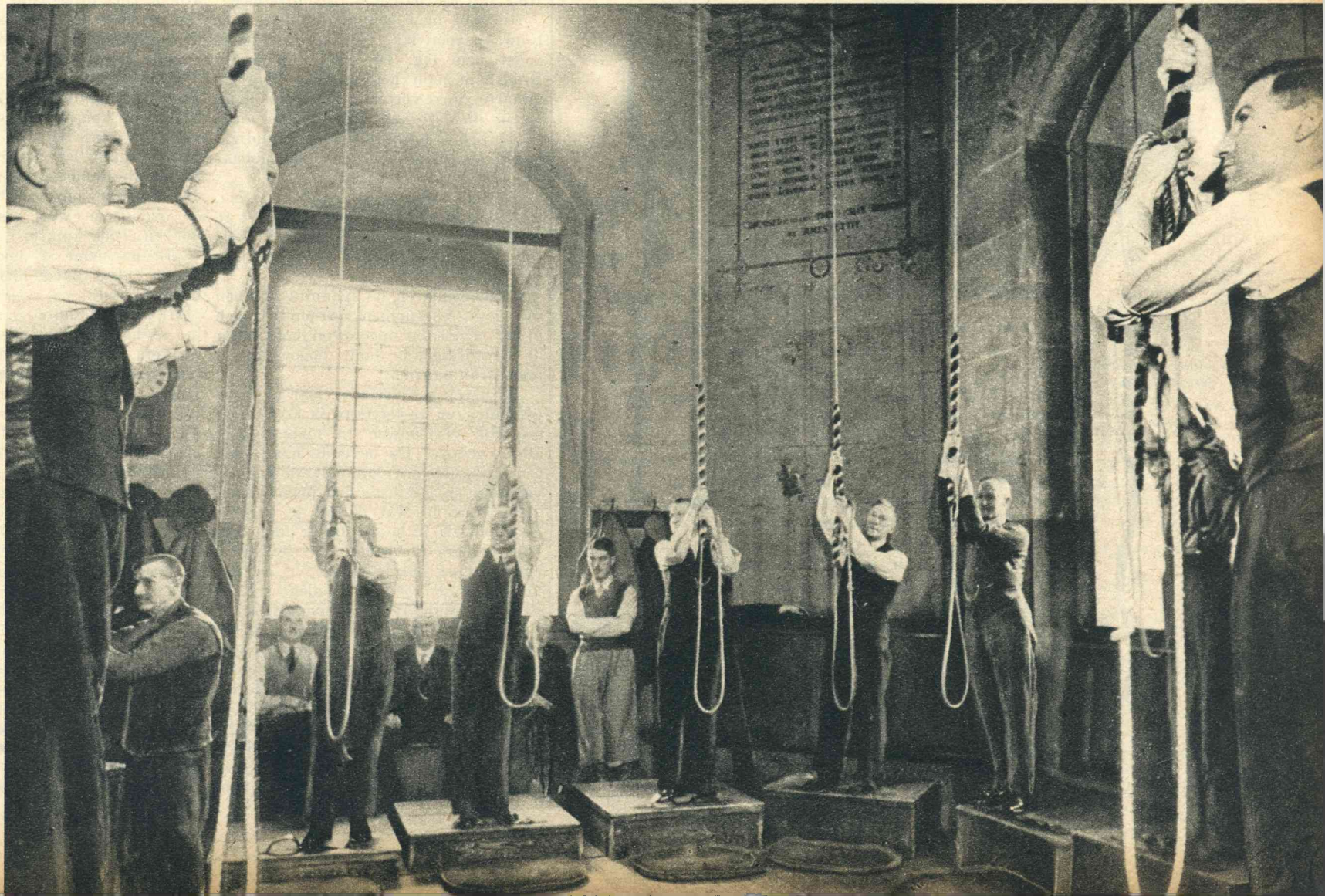
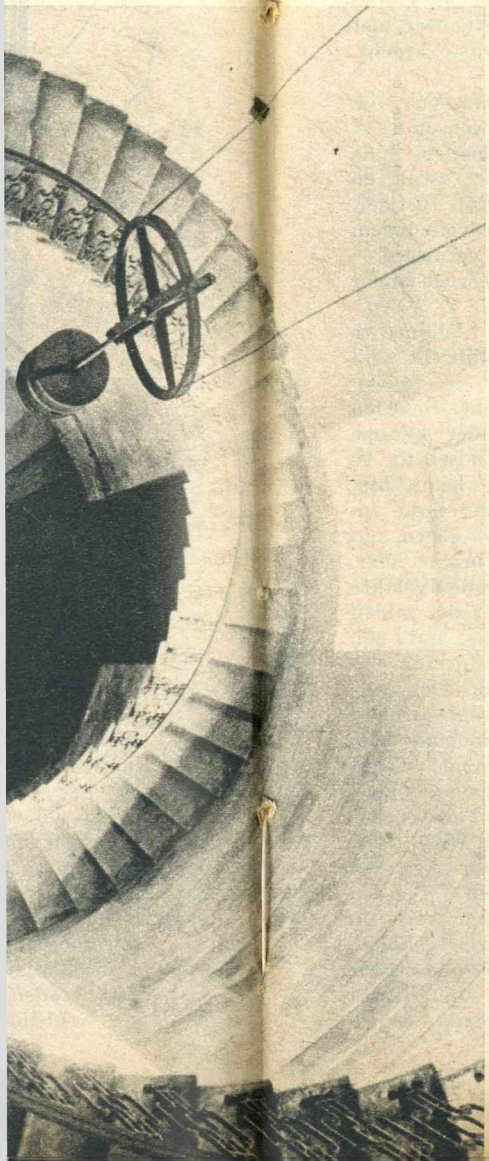

buiten. Een van de merkwaardigste prestaties leverde de vereniging in 1921, toen tien van haar leden, in twaalf uren luiden, niet minder dan 21.362 verschillende klank-combinaties wisten voort te brengen. Deze prestatie bewijst afdoende dat klokkenluiden geen kinderspelletje is, maar dat het door de leden der oude vereniging wordt opgevat als een ernstig en belangrijk bedrijf.

Links: De klokkenstoel van de Sint Paulskathedraal te Londen.

Bij elke bijeenkomst verschijnen ook de oudste leden van de vereniging, om de prestaties van hun jonge opvolgers bij te wonen en te beluisteren.

le trappenhall in den klokketoren van Sint Paul.
teltrap, die naar het heiligdom der klokken voert.

Om de veertien dagen komen de leden van den „Bond van Jonge Klokkenluiders“ te Londen in vergadering bijeen. Voor den aanvang van deze bijeenkomsten wordt in de Sint Paul een gemeenschappelijke oefening gehouden.

....voor dames en voor heeren.

De Eau de Cologne met den edelen,

natuurlijk-frisschen

geur van de echte

Lavendel wordt altijd

en overal met vreugde

begroet.

In eleganten zakflacon slechts 75 cent

Voor een verjaardagpartijtje

Natuurlijk zorgt U voor een aardig geschenk en tevens, dat U verschijnt in passende kleding en in de beste stemming. Keurig verzorgd haar verhoogt ten eerste de aantrekkelijkheid van Uw verschijning. Verzorg Uw haar altijd met Blondona, als U blond is en met Brunetta, als U donker haar heeft. Deze haarwasmiddelen zijn geheel alkalivrij, waardoor het lastige naspoelbad overbodig wordt. Blondona is voorts het enige haarwasmiddel, dat Kamillioflor bevat, dat donker geworden blond haar weer de oorspronkelijke, lichte tint geeft, terwijl voor donker haar Brunetta het aangewezen wasmiddel is, dat Hequil bevat, waardoor donker haar een prachtige, diepe glans krijgt.

BLONDONA-BRUNETTA

de moderne alkali-vrije haarwasmiddelen voor een volmaakte haarverzorging

VH-74-0101A.

Hij leek een dwaas....

EEN ROMAN VAN AGNES LOUISE PROVOST

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

De millionaire Nicolaas Varick roelt z'n einde naderen. Verscheidene hebzuchtige familieleden zijn op Varick's buiten Lynnewood samengekomen, om z'n dood af te wachten. Dick Bradshaw, een jongeman, wordt door Varick uit het buitenland aan z'n doodbed ontboden. De oude heer vertelt hem, dat hij vroeger op z'n moeder verliefd geweest was, doch dat door zekere lasterpraatjes van een huwelijk nooit iets gekomen is.

Ik dacht," zei Dick langzaam, „dat mijn vader wat geld had nagelaten..."

„Kort voor hij stierf op zijn naam gedeponerd," was het korte antwoord. „Ik kon je moeder niet zien lijden. Zij heeft het nooit geweten. En twee maanden later stierf ook zij.

De gedachte aan jou was me in 't begin ondraaglijk, maar later veranderden mijn gevoelens. Ik wou je adopteren, maar je grootmoeder weigerde. Zij was een sterke vrouw. Zij wou niet, dat je in nietsdoen en verkwisting opgroei, met geen hogere eerbij, dan den rijkdom van een doode over te nemen. Zij wou iets degelijks van je maken. De tijd zal leeren, in hoever ze geslaagd is. Maar om jouw wil liet ze me voor je zorgen, want zelf had ze niets, en van iederen cent, dien zij besteedde, gaf ze nauwgezet rekenschap. Hier zijn die papieren. Neem ze mee."

Hij wees naar een dik pakket, met touw en rood lak, dat op een tafeltje naast hem lag. De zoon van Emily Bradshaw nam het, gedrukt door de zwaarte zijner verplichtingen, zoo lang, jens dien stuggen, zonderlingen man. „Ik ben u ontzaglijk veel schuldig," begon hij, maar een gebiedend gebaar bracht hem tot zwijgen. „'t Geld beteekende niets voor me, maar je zult een kans hebben, om 't te vergoeden. Anders dan met geld. Voor wat ik gedaan heb vraag ik een jaar van je leven."

Vermoeienis en de spanning van een dwingend voornemen vertoonden zich in het beven der opgeheven hand, maar de doordringende oude oogen bleven hem strak aanzien. „Ik heb je zesentwintig jaar in 't oog gehouden, en nu vertrouw ik je. Je moet mij ook vertrouwen en niets vragen, alleen geven." De bevende hand trok een verzegelde envelop onder de kussens vandaan en gaf haar den jongen man. „Hier staat in, wat ik van je wensch. Lees het, als je hoort, dat ik dood ben. Niet eerder. En belooft, dat je 't doet zult, wat er ook gebeurt... en volhouden, waar 't je ook heenleedt... en dat je 't resultaat zult aanvaarden..."

De zwakke stem verstierf heesch; hij zweeg, uitgeput door zijn inspanning, maar de oogen zochten en doordrongen nog. De jongere oogen keken terug, verbaasd en een beetje bedrukt. Een jaar van zijn leven! Het was niet zoo'n lange tijd, maar er kon veel gebeuren in een jaar, en daar kon veel onaangenaams bij zijn. Hij stond voor

een levensschuld, die afdoening eischte, en voor een belofte in 't duister. Hoe kon hij weten, welken cynischen streek, welke duivelsche wraak die verbitterde oude man van hem eischte? Hij aarzelde, en staarde in een paar scherpe oogen. De dunne lippen werden minder strak. „Ik vraag niets onbehoorlijks," zei Nicolaas Varick. Hij leek niet ontevreden.

„Afgesproken." Dick lachte flauwtjes; een bruine jonge hand werd uitgestoken en vatte de oude. „Dat jaar hebt u. Wat u voor me gedaan hebt, mijn heele leven, en voor mijn familie, is te groot voor dank. Maar ik hoop, dat 't nog lang zal duren, voor ik dien brief hoef te lezen."

„Dat zal niet lang duren. Wil je Jennison roepen?" Hij zonk achteruit in zijn kussens, slap en afgemat. Jennison kwam en keek bezorgd naar het vergaauwde gezicht.

„Maak het bed voor me klaar, Jennison. Ik ben moe. Als je me niet kwalijk neemt..." Hij boog met vormelijke beleefdheid zijn hoofd naar Dick.

„Laat ik u er even heen dragen, meneer." De aandrift kwam plotseling, met een vreemde opwelling van gevoel. Hij had het onduidelijke verlangen, iets intiem en persoonlijks te doen voor dien zonderlingen, eenzamen ouden man. Vermoeide oogen zagen hem een seconde aan; het hoofd bewoog zich licht, toestemmend.

„Klaar, Jennison?"

De oude man was een veer in zijn armen. Dick droeg hem naar het groote bed en legde hem voorzichtig neer, met de handigheid van zelfbewuste kracht.

„Zoo goed, meneer?"

„Uitstekend. Dank je. Vaarwel, Richard, mijn jongen. Ik wensch..."

Wat hij wenschte bleef doelloos in de stilte hangen. Hij was zeer zwak, en vijf minuten later sliep hij, rustiger, fluisterde Jennison, dan in vele dagen. Jennison was blijkbaar de verpleger — de oude man wou beslist geen ander hebben. Dick knikte.

„Ik ga maar. U hoeft niet mee te komen, als u liever hier blijft. Ik vind den weg wel."

Hij verwijderde zich zacht. Beneden in de hal zat het bijzonder knappe donkere meisje in een tijdschrift te bladeren. Haar traag opmerkzame blik volgde hem tot de deur, nam nota van zijn heldere, prettige blauwe oogen, zijn dikke, koppig krullende bruine haar, zijn breede schouders, het dichtgelakte pakje in zijn hand. Leila liet zich zelden iets ontgaan, waarvan zij nut zou kunnen hebben.

In het voorbijgaan keek Dick verstrooid naar haar, en toen weer van haar af. Maar toen het rijtuig door de laan reed, om hem terug te brengen naar het station, keerde hij zich om en keek lang naar de ramen op de tweede verdieping, zoekend naar dat eene, waarvoor zich een glanzend gouden hoofd zou kunnen vertoonen.

Het meisje stond er en keek op hem neer. Zij toonde geen verlegenheid, toen zijn blik den haren vond, maar liet haar oogen rustig in de zijne zien en hem kalm passeeren. Zonder eenige

waarschuwing begon Dick's gewoonlijk zoo geregelde pols, nog nooit door een meisje noemenswaard aangedaan, eigenaardige dingen te doen. Hij haalde diep adem.

„Dat meisje bevalt me,” sprak hij zichzelf met overtuiging toe. „Met haar trouw ik later.”

Hij grinnikte even om zijn gedurfde veronderstelling, dat die zaak al beklonken was. Zij leek geen meisje, dat zich zoo maar door een man zou laten annexeren. Maar dat zij het meisje was, dat hij hebben wou, dat wist hij, en door geen levende macht liet hij zich tegenhouden.

DERDE HOOFDSTUK

Dien avond stierf Nicolaas Varick. Het was toch nog een plotseling overlijden, en zijn familie was er niet bij. Claire Varick was op haar kamer een nieuwe soort rouge aan 't probeeren. Haar dochter lag bevallig, op haar gemak, uitgestrekt op een divan, verdiept in het laatste nummer van een venijnig schandaalblaadje, dat zich uitgaf voor een sjiek weekblad. Nicky en Oliver Ennis, die een hekel aan elkaar hadden en als personeel en als concurrende erfgenamen, stieten lusteloos ballen rond in de biljartkamer.

Toen zij in de kamer van stilte en getemperd licht kwamen, lag de man dood, dien zij omdwarrelde en geveleid en bekibheid hadden, en Jessamy Landon, de jonge secretaresse met het goudblonde haar, zat vlak naast hem met een magere hand tusschen haar beide, alsof hij zoo gestorven was. Zij keek hen aan, toen zij binnensnelden, en in dien effen blik was er iets, zoozeer op verachting gelijkend, dat Claire Varick een booze kleur kreeg onder het nieuwe rouge. Zij had van 't begin af al gezegd, dat juffrouw Landon haar plaats niet kende. Enfin, zij kreeg nu haar congé, en gauw ook.

Naast haar stond de oude Jennison met gebogen hoofd, en twee trage tranen dropen langs zijn wangen, maar op het gezicht van den doode was vrede.

De ochtendbladen besteedden veel plaatsruimte aan den dood en de loopbaan van den man, die in zijn tijd een reus was geweest, en Dick Bradshaw opende den brief, dien Nicolaas Varick hem had gegeven. Het was een lange brief, met het precieze handschrift van den ouden man geschreven. Dick las hem tweemaal, eerst met een zacht fluitje, en toen met fronsende bedachtzaamheid. Wat een man! Dit was hoog spel om een hoogen inzet, en nergens ontbrak de sarcastische trek van Nicolaas Varick's opvattingen. Hij haalde lang, diep adem en onwillekeurig rechte hij zijn schouders. Zijn oogen stonden koel, peinzend, maar in zijn zenuwen was de tinteling van een verbazingwekkend avontuur.

In de bibliotheek op Lynnewood wachtte een groep menschen op de voorlezing van Nicolaas Varick's testament. Het was een groot vertrek op de benedenverdieping, met glazen deuren, die op een terras uitkwamen, en muren, bijna met boeken gevuld. Aan het eene einde hing er een portret ten voeten uit van Nicolaas Varick, een welverzorgd, mager oud heer met een dunnen, smalenden mond en oogen, die, door een kunstgreep van den schilder, den kijker overal in het vertrek schenen te volgen. Nu zag hij spottend neer op de vergaderden, op hun brandenden naijver, hun hoop en hun strevingen.

De drie Varicks waren er, en Oliver Ennis, en iets apart zat de jonge secretaresse met het lichte haar en de grijze oogen. Zij was kalm binnengekomen,

zich niet storend aan de opgetrokken wenkbrauwen van Leila Varick en haar moeder. Henry Spencer, oudste lid der firma Spencer en Hardiston, was vroeg gekomen en zat nu aan het hoofd van de groote gebeeldhouwde tafel, blijkbaar op nog iemand wachtend. Het was stil in het vertrek, maar de zenuwspanning onder de uiterlijke kalmte kon niemand ontgaan.

Door de open ramen klonk geknaars van wielen in de laan, en even later liet Jennison een grooten, gebruinden jongen man binnen.

Spencer groette hem: „Goeden dag, meneer Bradshaw.”

Leila keek snel naar haar moeder, toen Jennison een stoel voor den laatstgekomenen aan Spencer's rechterhand plaatste, en Claire's handen lagen te trillen in haar schoot. Hemel, wat nu? Bradshaw! Bang schoot haar herinnering terug naar dagen, toen zij dien naam gekend had. Oliver fronste. Hij had dien knaap bij de begrafenis gezien. Wat moest hij hier nu?

Uit zijn tasch nam de notaris het kostbare document, waaraan al hun hoop hing. Terwijl hij las, was er een hooggespannen stilte. Strak luisterde men naar een verwarring van rechtskundige termen en naar het vernemen van legaten voor personeel en liefdadigheid. Een bedrag van tienduizend dollar werd gereserveerd „om den beschrijvende catalogus van mijn verzameling boeken en handschriften af te werken en te publiceeren, waartoe mijn secretaresse, mejuffrouw Jessamy Landon, zal worden gehandhaafd tegen haar huidige salaris, terwijl haar vervolgens een gratificatie van tienduizend dollar zal worden uitgekeerd na voltooiing van haar taak”.

Jessamy Landon nam het nieuws rustig op, met een blik van verwondering en waardeering, en een misschien iets langere ademhaling. Daarna zat zij roerloos, met neergeslagen oogen, te luisteren naar het vervolg.

Spencer las verder:

„Al mijn verdere bezittingen, zoowel roerend als onroerend, schenk en vermaak ik aan Richard Bryce Bradshaw, eenigen zoon van mijn vrienden Richard en Emily Bryce Bradshaw, op de volgende wijze en onder de volgende voorwaarden:

1. Een som van een miljoen dollars, vrij van rechten, zal genoemden Richard Bryce Bradshaw zoo spoedig mogelijk na mijn overlijden worden uitbetaald;

2. De rest van mijn nalatenschap wordt zijn eigendom op den eersten verjaardag van mijn dood en niet vroeger, op conditie, dat hij op dien datum solvent zal zijn en vrij van schulden, van welken aard ook. Voldoet hij aan dezen eisch niet, dan bepaal ik, dat de rest van mijn nalatenschap zal worden verdeeld onder diegenen van mijn bloedverwanten, die in mijn huis waren op het tijdstip van mijn dood, of mij tijdens mijn laatste ziekte bezocht hebben;

3. Mijn huis Lynnewood, met alle meubilair en verdere persoonlijke eigendommen, zal genoemden Richard Bryce met volledig recht van genot en gebruik ter beschikking worden gesteld onmiddellijk na mijn dood, echter zonder recht of machtiging om te verkoopen, verhuren, verpanden, of op andere wijze over genoemde eigendommen te beschikken of ze te bewaren, voor den tijd van één jaar na mijn dood.”

Dit was alles, buiten eenige rechtsgeleerde details en de bepaling, dat Spencer eenig executeur was. De bloedverwanten van Nicolaas Varick waren

Met spanning en vreugde

zien alle kinderen den dag tegemoet, waarop St. Nicolaas komt. Het is ook zoo heerlijk, verrassingen van hem te krijgen. Onder de vele cadeaux zal er zeker wel één bijzonder op prijs worden gesteld: een keurig, mooi Bleyle-kleedingstuk. En de ouders zijn even verheugd als hun kinderen, want Bleyle-kleeding is ook zoo buitengewoon sterk.

Bleyle

100% zuiver wollen kamgaren

Vraagt het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan L. Zaalberg, Victoriaalaa 1a, Wassenaar

De tandbederver

loert op Uw kind

't Slaapt als een roos. Moeder heeft er voor gezorgd, dat de tandjes voor 't naar bed gaan gepoetst zijn. Zij weet, dat spijsresten tusschen de tanden de voedingsbodem zijn voor bacteriën, die tandbederf veroorzaken. Zij weet, dat tanden poetsen met de rijk schuimende Odol tandpasta noodzakelijk is, vooral voor het naar bed gaan.

Maar de bacteriën - die talloze helpers van den tandbederver - verbergen zich ook in de kleinste tandgroeven. Om ze daár te vernietigen, moet men met Odol mondwater spoelen!

Odol mondwater doet nog méér: Het vernietigt niet alleen de bacteriën, die de tanden aantasten, maar beveiligd door zijn desinfecterende werking mond- en keelholte en daarmee de gezondheid van Uw kind.

Poetst de tanden met Odol tandpasta. Spoelt den mond 2 x daags met Odol mondwater.

Odol tandpasta 0.35 - 0.60 per tube.
Odol mondwater 1.25 - 1.75 per flacon.

Vervolg op pag. 30

NEDERLANDSCH FABRIKAAT - N.V. ODOL COMPANY AMSTERDAM

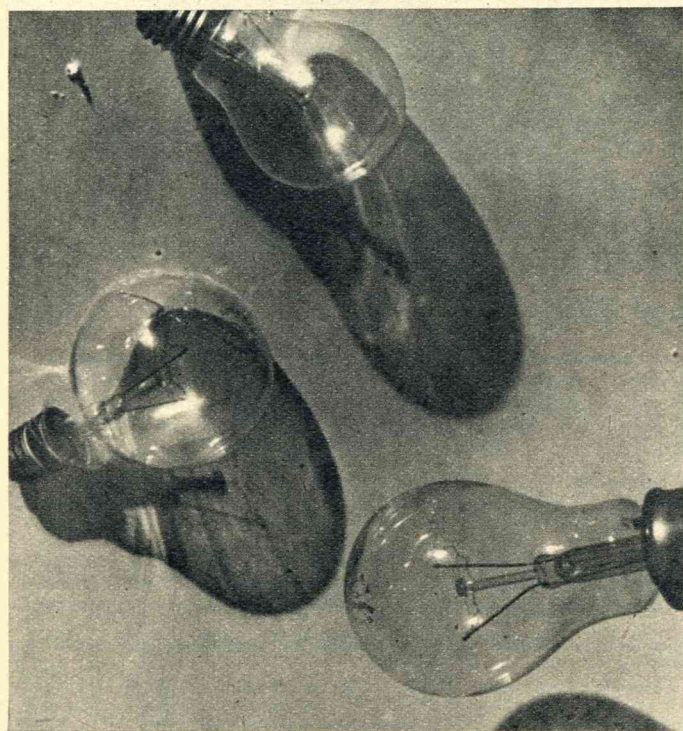

De eerste idee aan een postzegel wordt toegeschreven aan den Franschman Velaver, die in 1653 het recht verkreeg te Parijs brievenbussen op te richten. De brieven werden dan gefrankeerd met een soort etiketten. In zijn huidige vorm zag de postzegel het licht in Engeland, dank zij Rowland Hill of James Chalmers (1840), een instelling die heftige tegenstanders ontmoette. Het duurde nog ettelijke jaren, voordat het postzegelidee algemeen ingang vond en men de soms smaakvolle en waardevolle afbeeldingen te zien kreeg, die groot en klein thans met zorg verzamelt.

In de middeleeuwen waren de potlooden — of wat men als zoodanig kan beschouwen — niets anders dan metalen staafjes van rood koper, zilver of goud, of leeren schachten, waarin men gesmolten lood had gegoten. Grafiet, het materiaal waaruit potlood wordt samengesteld, vinden we voor het eerst vermeld in het z.g. „Theophilus handschrift” van 1125 en werd gebruikt voor het trekken van lijnen. In 1622 wordt in Nürnberg reeds een „potlood-fabriek” vermeld en in 1761 stichtte Faber — te Stein bij Nürnberg — zijn fabriek van bekende potlooden. Weenen volgde in 1804 met de fabricage van harde potlooden en in 1822 boekte Engeland zijn eerste patent. Kort na 1792 had de Fransche ingenieur J. Conté zijn sindsdien wereldberoemd geworden potlooden op de markt geworpen.

Nuttige en interessante uitvindingen

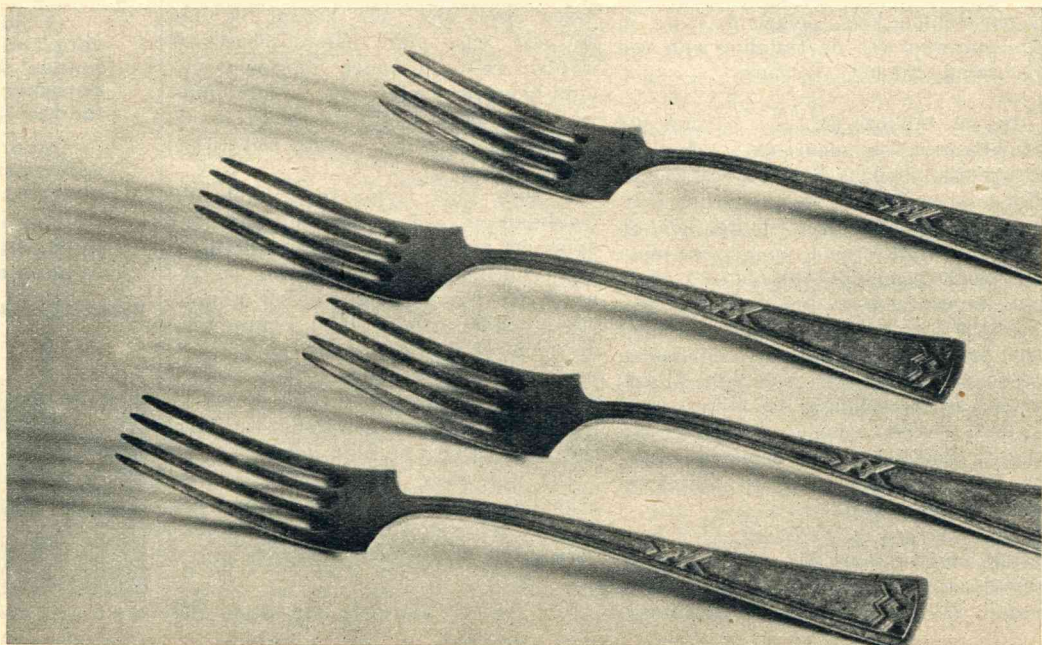
Op het gebied van geriefelijkheid en comfort is de moderne mensch de laatste tientallen van jaren heel wat verwend geworden. De duizenden uitvindingen zijn erop ingesteld hem het leven zoo gemakkelijk mogelijk te maken en alle inspanning tot een minimum te reduceeren. Onze fotoserie voert u terug naar den oorsprong van enkele van die kleine voorwerpen, wier aanwezigheid zoo vanzelfsprekend is geworden, doch wier gemis zich ongetwijfeld sterk zou doen voelen.

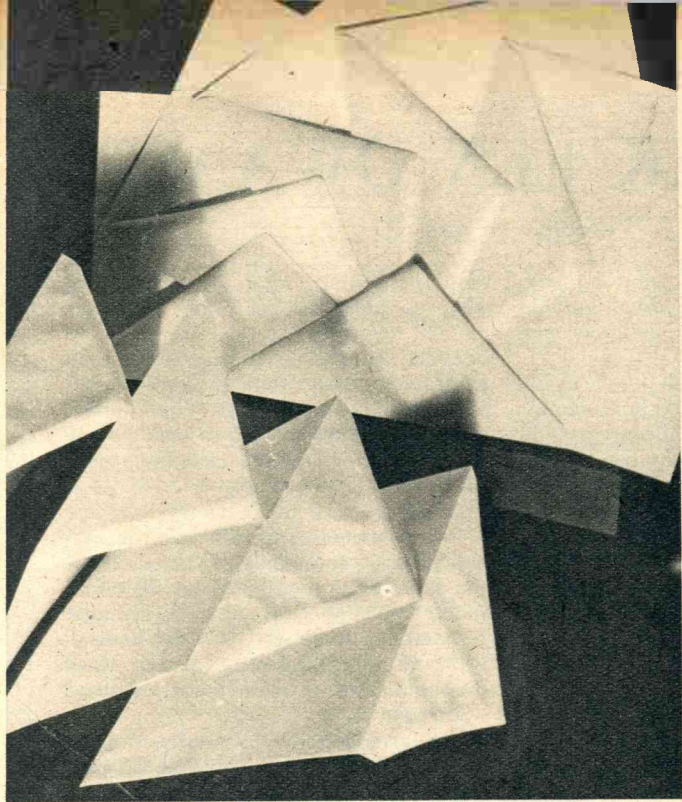
De eerste kooldraadgloeilampjes werden in 1854 door den Duitscher Göbel in Amerika ontdekt, maar het was niettemin Edison, wien het in 1879-1881 gelukte de eerste bruikbare gloeilampen te vervaardigen. Hij benutte hiervoor verkoolde bamboevezels in glazen hulsjes, waaruit alle lucht was weggezogen. In 1896 ontdekte de Duitsche geleerde professor Nernst de naar hem genoemde Nernstlamp, die uit 85% zirkoon en 15% Yttrium-oxyde bestond. De massaproductie, die aan het gloeilampbedrijf van onze dagen zulk een omvang zou geven, zette echter eerst in het begin der twintigste eeuw.

Oudheid zoowel als middeleeuwen hebben het gebruik van de vorken gekend, maar tot op het einde van de zestiende eeuw at men doorgaans nog gewoon met zijn vingers. De vork, zooals wij ze kennen, is van nog vrij recenten datum dus. Toen, op het einde der zestiende eeuw, Hendrik III het gebruik van vorken voor het eten van vleeschsoorten huldigde, werd hij alom bespot. Het gebruik van vorken gold als buitengewoon ongemaniërd. De vorken van de zestiende en zeventiende eeuw hebben maar twee tanden en het gebruik was voorbehouden aan edelen en rijken. Tijdens Lodewijk XIV kwam het gebruik in zwang van de vorken met 3 en 4 tanden, zooals we die ook thans nog kennen.

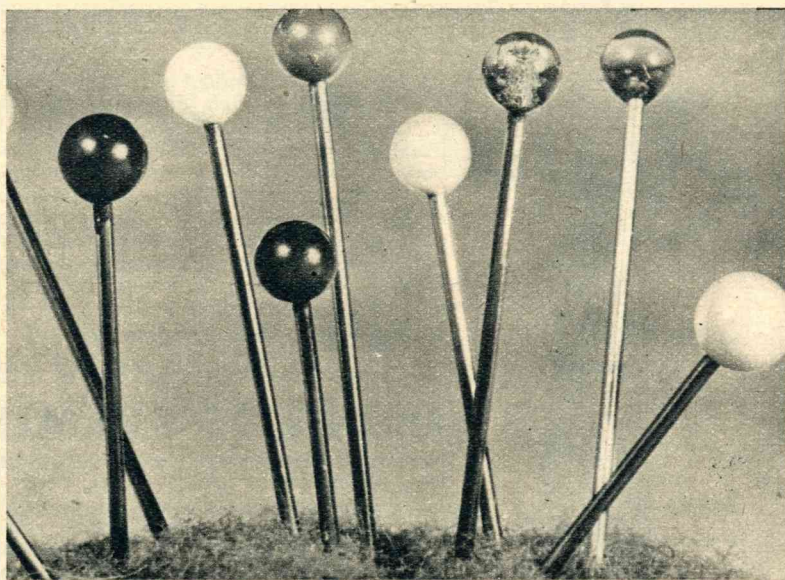

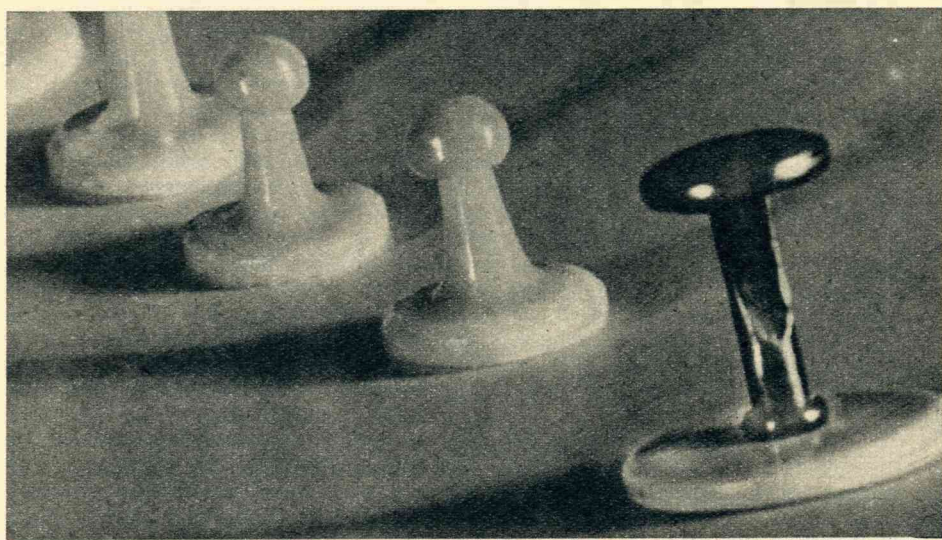
Omslagen voor brieven en drukwerken werden voor het eerst gebruikt in den tijd van Lodewijk XIV van Frankrijk, dank zij den in het leven geroepen postdienst van Velay. Op de hoeken der drukste straten stonden brievenbussen, en de brieven moesten van bijzondere omslagen worden voorzien. Men kan zoo'n enveloppe br. nog vinden in de Egerton-verzameling van het Britsch Museum te Londen, met een brief van mme. de Pompadour aan de hertogin van Aquillon, met het jaartal 1760. In dezelfde verzameling bevindt zich een enveloppe van grof papier, die men aan beide kanten kan openen, en een brief van Frederik den Grooten, gedateerd: Potsdam 28 Juni 1776. Eerst omstreeks 1845 doken de eerste machines op voor het vervaardigen van briefomslagen.

Men vermoedt dat de Romeinen de metalen pennen reeds kenden. In het museum te Napels wordt een bronzen pen bewaard uit Pompei, vrij identiek met de moderne stalen pennen. In de middeleeuwen gebruikte men bronzen, zilveren en gouden pennen, die meer luxe voorwerpen waren dan bruikbare instrumenten. De ganzereer werd niet meer in eere gehouden. Het is eerst in de negentiende eeuw dat het gebruik van metalen pennen algemeen werd. Edison vond ook een elektrische pen uit, aangedreven door 'n kleinen electrischen motor en waarmee men op speciaal geprepareerd papier kan schrijven.

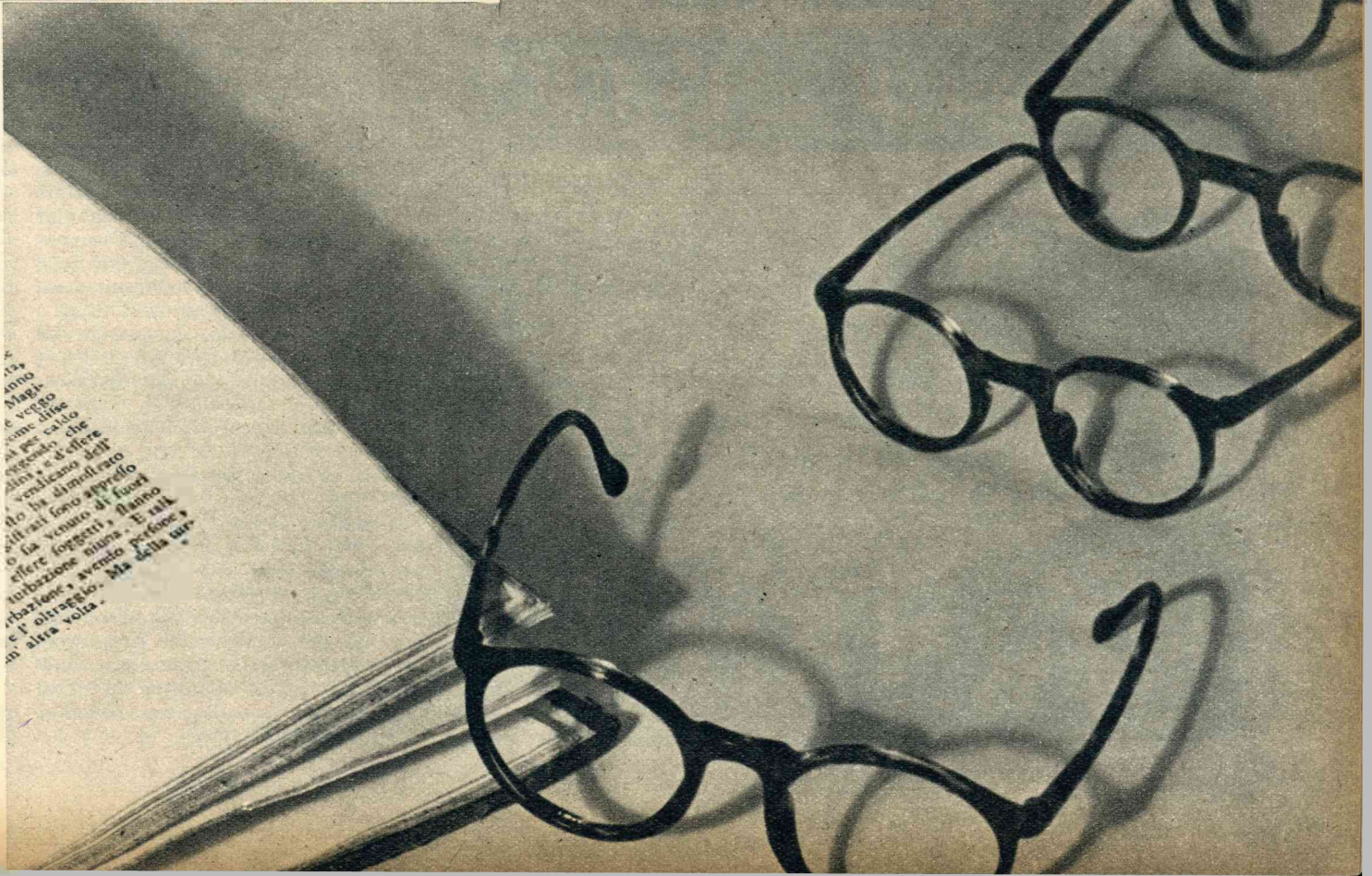

Het gebruik van spelden loopt terug tot in de vroegste oudheid. De eerste spelden waren een soort doornen, stukjes hardhout, been of vischgraten. In later eeuwen gaf men er allerlei kunstzinnige vormen aan, die de speld meer tot een werkelijk sieraad dan tot 'n nuttig, practisch voorwerp maakten.

De eerste boordenknoopjes zijn uit den tijd der zg. „Halskragen“, dus uit de vijftiende eeuw. Boordenknoopen werden al gebruikt in de zestiende eeuw, bij het in de mode komen van de Spaansche dracht. In de tweede helft der negentiende eeuw was het boordenknoopje in Engeland br. vrij goed ingeburgerd en sindsdien heeft het zich in vrijwel alle landen der wereld, waar tenminste boorden worden gedragen, in toenemende populariteit mogen verheugen.

Men kan niet met zekerheid zeggen door wie de bril in zijn vroegsten vorm is uitgevonden, maar men beweert nochtans dat het door de Chineezzen geschiedt is. De eerste nauwkeurige gegevens omtrent den bril vinden wij in een grafschrift van Salvino degli Armati te Florence, die er de „inventore degli occhiali“ (uitvinder der brillen) wordt genoemd. Hij vond echter geen brillen uit, zooals wij ze thans kennen maar twee met elkaar verbonden glazen, die men met de vingers op den neus moest vasthouden. Zoo'n bril kostte in de zestiende eeuw nog 60 talers. De eerste brillen met holle glazen werden in 1550 door den arts Hollerius roorgescreven.

Tik Tik Tik!

... Voortdurend achtereen. Nét als het nieuwe Eversharp Repeteerpotlood. U drukt maar op den dop en — KLIK — U hebt een nieuwe punt... als de stift is opgebruikt, drukt U op den dop en — KLIK — U hebt een nieuwe stift. Een half jaar, misschien wel een jaar achtereen kunt U zoo schrijven, zonder het potlood opnieuw te vullen!

Er bestaat zeker geen handiger vulpotlood en geen mooier! Vraagt Uw boekhandelaar het

EVERSHARP REPETEERPOTLOOD

Prijzen f 5, f 5.50, f 8.25, f 10.50 en f 11.25. Andere Eversharp vulpotlooden in prijzen van f 1.50 af. Eversharp vulpenhouders: f 5, f 9, f 10.50, f 12 en hooger

Overal verkrijgbaar. Imp. Blikman & Sartorius, Amsterdam

EVERSHARP

vulpenhouders - vulpotlooden

Gebruik alleen VERKANTE EVERSHARP STIFTEN! Zij passen in elk vulpotlood

Wat zullen wij met de Kerstdagen dragen?

No. 823a

Dit model is uit de nieuwe Winterweelde. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44 en 46 à 35 ct. plus 5 ct. porto.

Hoe vindt U de hiernaast afgebeelde japon? Soortgelijke modellen vindt U bij tientallen in de nieuwe Winterweelde 1937 '38, het Hollandsche modeboek met niet minder dan 319 voorbeelden van wintermantels, japonnen, avondkleeding, kinderkleding, rokken, blouses enz. U zult verrast zijn over de prachtige uitvoering, zoowel van het groote aantal gekleurde als ongekleurde modellen, waarvan binnen 24 uur onze gemakkelijke en bekende Kant-en-Klaarpatronen worden geleverd à

20, 35 en 50 cent

EN NU DE PREMIE!

Iedere koopster vindt in het modeboek een reductiebon, welke recht geeft op 1 knippatroon tegen sterk verlaagden prijs, naar keuze uit de 319 modellen van de nieuwe Winterweelde. Dit modeboek met 319 modellen, inclusief Kindermodeboek, handleiding, bon proefpatroon, kost slechts **60 CENT**

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR
PANORA
NASSAUPEL 1 - HAARLEM

Tegen Griep en Keelpijn

Formamint beschermt U tegen infecties uit de lucht. Geef ook Uw kinderen geregeld een Formamint-tablet voor het naar school gaan

FORMAMINT

HIJ LEEK EEN DWAAS....

Vervolg van pag. 27

zoo goed als onterfd, nadat zij jaren geduldig op zijn dood hadden gewacht.

Het was verbluffend; het was monsterlijk!

Een spookachtige lach klonk in hun ooren. Zij, die altijd boven hun inkomen hadden geleefd, konden alleen erven, als die onbekende jonge man een miljoen dollars in een jaar tijd verkwestte. Oude Nick had hun een laatsten bijtenden hoon aangedaan.

De erfgenaam van Nicolaas Varick had tijdens de leetuur met gebogen hoofd gezeten, kijkend naar het potloodje, dat hij verstrooid tusschen zijn vingers rondraaide. Nu keek hij op, in een stilte, geladen met vijandigheid. Zijn oogen gingen snel van het eene koude, afgewende gezicht naar het andere. Alleen in de oogen van Jessamy bespeurde hij een warmen glans, en zijn eigen oogen gaven daar antwoord op. Spencer stak zijn hand uit.

„Gefeliciteerd, meneer Bradshaw. Weest u zoo goed, in ieder opzicht over mij te beschikken.”

„Dank u, heel vriendelijk. Ik zal waarschijnlijk veel goeden raad noodig hebben.”

Dick stond op, met een wat zenuwachtig lachje. Deze eerste stap zou zwaar vallen. Hij keek aarzelend, bijna verontschuldigd, naar de vijandige gezichten, en hij had een jongensachtigen schroom over zich, toen hij de aanwezigen toesprak.

„Vóór alles moet ik zeggen, hoezeer ik de buitengewone gunst waardeer, die meneer Varick me bewezen heeft, en dat ik hoop mij het vertrouwen waardig te toonen, dat hij in mij gesteld heeft. Dat is mijn gezichtspunt, maar ik zal het uwe niet vergeten. Het is volkomen natuurlijk dat u, zijn bloedverwanten, u onbillijk gepasseerd voelt, en dat u mij puur als een indringer beschouwt. Ik kan niet anders doen dan u de verzekering geven, dat deze wilsbeschikking, hoe voordeelig voor mij ook, door mij op geen enkele wijze is nagestreefd. Ik hoop, dat we vrienden zullen zijn.”

Dit vredesaanbod werd niet zeer welwillend ontvangen. Claire Varick, die vooral met gevoeligheid werkte, raakte voorzichtig haar oogen met een zakdoekje. Leila was, na de eerste opwelling van felle woede, hard aan 't denken geslagen en keek hem slechts vluchtig, met een ondoorgrondelijk gezicht, aan. Oliver Ennis had met een flauw spotlachje geluisterd en toen zijn koers gewijzigd. Het was een zijner stelregels, niemand te beledigen, die hem nog van dienst kon zijn. Hij maakte een licht, wijsgeerig schoudergebaar, dat alles kon beteekenen en hem nergens toe bond. Het was de jonge Nicolaas, die nijdig hun aller gedachte uitsprak.

„U hebt makkelijk praten, maar u zult moeten toegeven, dat wij 't een groot schandaal vinden. Wij vinden 't inderdaad onbillijk. Wij zijn de bloedverwanten en wij hebben erfrecht. Wettig recht bedoel ik. Wij zullen het testament betwisten.”

„U moet natuurlijk doen, wat u het beste lijkt.”

Zij keken hem wantrouwig aan, maar 't was blijkbaar slechts zijn bedoeling, een pijnlijke stilte te voorkomen. Even kwam er van buiten af afleiding. Tijdens de voorlezing van het testament had de hemel zich snel bewolkt en nu werd een donderslag gevolgd door een windvlaag, die Spencer's papieren uit elkaar joeg, en een kwaadaardige regenbui. Jessamy Landon sprong op, om het

raam te sluiten, waar zij bij zat. Het was een hoog dubbel raam, dat naar binnen openging, en de sterke wind sloeg het aan den eenen kant terug, toen zij trachtte, den anderen kant te bereiken. Nicky Varick vergat zijn knorrigheid voldoende, om naar haar toe te loopen, Oliver bewoog zich lui, maar Dick was hen ver voor.

„Laat u 't mij maar doen!”

Regen striemde naar binnen, in hun gezichten, en hun handen raakten elkaar aan de weerspannige spanjolet. Zij keken elkaar lachend aan, en zij schudde glinsterende druppels uit haar haar.

„Dank u,” zei Jessamy Landon. Haar stem daalde. „Gefeliciteerd, meneer Bradshaw.”

Met vriendelijke vormelijkheid boog zij het hoofd. Een huisknecht was binnengekomen om de andere ramen te sluiten, en zij ging bedaard heen. De erfgenaam keek haar na en keerde naar zijn plaats terug. Hij had haar stem gehoord. Die was zacht en muzikaal — juist zooals hij verwacht had.

Spencer had intusschen zijn papieren weer verzameld en haalde twee brieven uit zijn tasch, beide door Nicolaas Varick zelf geadresseerd. Den eenen gaf hij mevrouw Varick, den anderen aan Oliver Ennis. Nieuwe spanning begon. Er kon nog hoop zijn — misschien iets van belang voor hen apart gehouden. Claire scheurde snel haar envelop open, niet in staat om te wachten. Eerst las zij gretig, en toen met een steeds felleren blos, die eindelijk overging in een matte bleekheid. Het was bijna te erg om te gelooven.

„Beste nicht. — Je kent nu de bepalingen van mijn testament en bent ongetwijfeld even teleurgesteld als verbaasd, maar als je eens goed nadenkt over de gebeurtenissen der laatste vijftig of dertig jaren, zul je ervan overtuigd zijn, dat die beschikkingen rechtvaardig zijn. Ben je dat niet, en voel je neiging, om het testament te betwisten, dan zullen eenige interessante documenten, die ik heb nagelaten, bekend worden gemaakt, voor de rechtbank en in de pers, ter handhaving van mijn wilsbeschikking; namelijk:

1. Gekwiteerde rekeningen en bedelbrieven, loopend over vijftig jaar, met copie van mijn antwoorden; bewijzen, dat jij en je familie al bedragen van me ontvangen hebben, die gelijkstaan met een flink legaat.

2. Brieven, verklaringen en afschriften van chèques, in verband met zekere onfraaie gevallen in den studententijd van je zoon, die ik, tegen mijn beter oordeel in, met mijn geld voor je gesust heb.

3. Een niet veel fraaier geval in het laatste kostschooljaar van je dochter, dat jullie geen van beiden graag bekend gemaakt zullen zien.

4. Eenige brieven, achtentwintig jaar geleden door Emily Bryce aan mij, en door mij aan Emily Bryce gezonden, en door jou onderschept, waardoor een misverstand en verwijdering ontstaan is, die je uitstekend te pas kwam; met een verklaring van mijn hand over alle omstandigheden, en de beëdigde verklaring van den persoon, die een dier brieven in jouw bezit vond en aan mij verkocht.

Deze papieren zijn, verzegeld, in veilige bewaring tot het einde van den termijn, waarbinnen mijn testament betwist kan worden. Dankbaarheid verwacht ik niet meer; nu vraag ik een gepaste mate van respect voor mijn uiterste beschikkingen. Worden die

geschonden, dan kan mijn hand je nog steeds bereiken en je tegenhouden.

Mocht dit alles je eenig echt berouw inboezemen, bewijs het dan door een andere houding aan te nemen tegenover den jongen man, die mijn erfgenaam is en dien ik graag tot zoon had gehad. Nicolaas Varick."

Er was een gejaagde blik in de oogen van Claire Varick, toen zij klaar was met lezen. In al die jaren, sinds zij haar snel beraamde plan had uitgevoerd, om den ongetrouwen oom van haar man af te houden van het meisje, dat hij ten huwelijk wou leiden, had zij nooit vermoed, dat de zwijgzame man haar ook maar verdacht. Wat een gruwel, als zulke dingen gepubliceerd werden! Zij zou 't hoofd nooit meer omhoog kunnen houden. En die brieven, vernederende bedelbrieven, en die eindeloze reeks schulden, voor haar en haar kinderen betaald. Zelfs Nick's „onzegelegenheidjes", zooals zij ze vergoelijkend noemde. En die ellendige tijd, toen Leila om haar gedrag van kostschool moest, toen al haast een publiek schandaal. Er was zelfs voor de moeder in al die ongelukkige gebeurtenissen veel geheimzinnigs, maar die onbarmhartige oude man scheen alles geweten te hebben...

Het was te afschuwelijk om aan te denken. Rustig, grimmig, zwijgend maar niet vergevend, eindeloos betalend maar nooit een dupe, had Nicolaas Varick keurig de bewijsstukken verzameld, de jaren door.

Oliver stopte zenuwachtig zijn brief in zijn zak, geërgerd bewust van loerende blikken, en een onverschilligheid veinzend, die niets op zijn waren geestetoestand leek. Zijn brief was bijna gelijkluidend aan dien van Claire, maar de bezwarende papieren, die een doode hand hem dreigend voorhield, waren verschillend en nog gevaarlijker. Die van Claire openden een verschiet van bittere vernedering en zelfs schande — die van Oliver konden naar een eel met tralies leiden.

Er waren natuurlijk rekeningen bij, gekweteerd, met de verrekende chèques er bij — de oude vrek had altijd zelf willen betalen, in plaats dat hij hem het geld gaf — en bedelbrieven, die soms heel pijnlijke bijzonderheden inhielden. Maar wie had kunnen denken, dat de oude sluwerd alles zou bewaren? En die betaalde wissel, noodsporg in een geval, waarover hij niet had durven spreken — die wissel, waarop de laatste handtekening, volgens dezen duivelschen brief, met rooden inkt was omlijnd, met de woorden er onder: „Deze handtekening is vals. Nicolaas Varick." Hoe had Oude Nick daar steeds over kunnen zwijgen? Hij had maar betaald en den familienaam ongerept gehouden, maar alles had hij onthouden.

De palmen van Oliver's welverzorgde handen waren klam, toen de laatste hoop op redding der erfenis door zijn krampende vingers gleed. Hij keek naar zijn nicht Claire en vroeg zich af, welke gemeenschap zij had uitgehaald, dat zij een brief kreeg, blijkbaar evenwaardig aan den zijnen; hij keek kwaadwillig naar den jongen man, die hen allen verdrongen had, den gelukkigen erfgenaam van zijn oom, en hij haatte hem met alle vinnigheid der mislukking en een geest, zeer geneigd om menschen te haten, die hem in den weg kwamen. Zou Bradshaw van al die dingen weten? Hoeveel? Wie had die verzegelde papieren, Spencer of Bradshaw? Men zou zeggen Spencer, de executeur; maar 't was best iets voor Ouden Nick, om ze aan den indringer te geven, zoodat ze tergend dicht bij de teleurgestelde bloedverwanten bleven, en toch buiten hun bereik. Zijn oogen dwaalden naar het einde

van 't vertrek. Er was daar een geheime safe. Dat had Oliver eenigen tijd geleden ontdekt. Het was 'n mogelijkheid.

Het was laat, en de regen was een stortbui geworden. De onbekende, die hen had verdrongen uit hun knusse veiligheid, wendde zich naar Spencer, met dien lichten schroom, die hem jonger deed lijken dan hij was.

„Als ik hier gastheer ben, zooals 't schijnt, mag ik u dan hier logeeren van nacht? 't Is slecht weer — als u boodschappen wilt sturen, is de telefoon tot uw beschikking."

„Dank u, ik blijf heel graag. O ja, ik ben zoo vrij geweest, uw bagage hier te laten brengen. Ik dacht, dat u waarschijnlijk niet graag naar 't hotel terug zou gaan."

Spencer's oogen fonkelden, alsof hij den toestand vermakelijk vond. Hij kende de familie Varick al vele jaren.

Zijn woorden wezen pijnlijk op de veranderde verhoudingen. De bloedverwanten hoorden hier niet meer, zelfs geen nacht. Er kwam wat roering. Claire keek verschrikt rond; Oliver's gezicht werd dof rood.

„Die uitnodiging geldt natuurlijk voor u allen," sprak de nieuwe heer van Lynnewood hen vriendelijk toe. „Ik hoop, dat dit weer u hier houdt. Beschouwt u zich alstublieft als mijn gasten."

Gasten, geen meesters. 't Was heel hoffelijk en vriendelijk, maar 't stak. Claire accepteerde, ietwat uithundig, maar met een bleke huivering bij de gedachte aan het morgen; ook Oliver was beleefd, maar de woorden knarsten als zand tusschen zijn tanden. Hij berekende tijd, peinsde, vroeg zich af, hoe hij aan de papieren kon komen, die hem beletten, het testament te betwisten.

De indringer had Jennison gebeld en gaf order, dat er een kamer voor meneer Spencer zou worden gereedgemaakt. Spencer ging met een huisknecht mee. Toen kwam de accurate stem van Jennison: „Mag ik u uw kamers wijzen, mijnheer?" en Dick vergezelde Jennison naar de suite van den heer des huizes. Oliver Ennis had gedacht, die kamers te zullen betrekken, en Claire Varick en haar kinderen hadden er al ruzie over gehad.

Zij keken hem na, en hun gevoelens waren verre van rooskleurig.

VIERDE HOOFDSTUK

Dick voelde zich prettiger, toen hij die vijandige gezichten achter zich had. Hij begreep hen — het moest een ontzettende schrik voor hen geweest zijn. Hij kon zelf den omvang van zijn onverhoopt geluk nog niet overzien — en al de vertakkingen van verantwoordelijkheid. Hij ging met Jennison de trap op, met een overweldigend gevoel van onwerkelijkheid. Ziehier zoo'n ding, waar een mensch van droomen kon — en dan werd je wakker met de schrilheid van den wekker in je ooren. Hij, eigenaar van dit groote huis, met zooveel personeel binnen en buiten, en millionair! Zulke dingen gebeurden eenvoudig niet.

Jennison wist den korten tocht te bekleeden met de statigheid van een koningsstoet. Bij de deur bleef hij staan en verklaarde hij, dat de bedienden gaarne gelegenheid zouden krijgen, om hun respect te betuigen aan den nieuwen heer des huizes, en met een dwaas prikkelgevoeltje van nieuwigheid sprak Dick een ontmoeting af in „de groote hal", zooals Jennison zich uitdrukte. Het begon plechtig te worden. Dick Bradshaw heer van een adelsgoed!

Vervolg op pag. 34

Gratis

Hoe kom je toch aan die schitterende Kunstkalender?

Wel, heel eenvoudig! Door aan de Blocker's Cacao-fabrieken te Amsterdam te zenden:

van deze bussen:

1 bruin etiket van de kilo's bus van 1.56
of 2 bruine etiketten v.d. pondsbussen van 0.83
of 4 bruine etiketten v.d. 1/2 p. bussen van 0.44 1/2
of 10 bruine etiketten v.d. 1 onsbujsjes van 0.19

of
van
deze
carton-
verpakking

de bovenlipjes met
fabrieksmerk van de
1/2 pondspakjes à 0.37 1/2
of 1 onspakjes à 0.15

of combinaties hiervan, doch steeds zooveel etiketten, dat men kan aantoonen 1 kilo Blocker's Cacao gekocht te hebben.

SPAART DE ETIKETTEN OF DE BOVENLIPJES.

U heeft nog den tijd tot 27 December a.s. Het verdient echter aanbeveling de etiketten enz. zoo spoedig mogelijk in te zenden aan Blocker's Cacaofabrieken te Amsterdam.

HALF ELF BLOOKERTUD

WRIGLEY'S P.K. KAUGOM PEPERMUNT - SMAAK

VOOR UW SPIJSVERTERING

PER PAKJE 5 CENT

Z. H. Exc. mgr. dr. J. Lemmens, bisschop van Roermond, vierde de nieuwe bewaarschool en het K.J.V.-huis der parochie: O. L. Vrouw van Lourdes, te Maastricht, in. — Tijdens de zegening der kruisen.

Uit ons Gebied

We plaatsen hier de foto van den nieuwen burgemeester van Schijndel, den E.A. heer W.J.N. Wijs, die tot dusver burgervader van Heusden was. — Welkom, burgemeester, in Schijndel!

Tot burgemeester van Haaren (N. Br.) werd benoemd de E.A. heer A. Panis, burgemeester van Berkel-Enschot. — Een foto van den magistraat.

De nestor der Eindhovensche geestelijken, mgr. L. J. Dijkmans, pastoor der St. Georgius-parochie te Stratum, is op 86-jarigen leeftijd overleden. Mgr. was geheim kamerheer van Z. H. den Paus.

Te Heerlen overleed de Z. Eerw. pater P. Neyzen, die werkzaam was in het Voogdijgesticht te Heer. — De thans overledene was jarenlang professor aan het Juvenaat der Priesters van het H. Hart te Bergen op Zoom.

In het moederhuis der Zusters van Liefde is overleden de Eerw. Moeder Gerulpha, die een zuster was van Z. Em. kardinaal van Rossum z.g. — Een foto van de thans overleden Moeder-overste naast haar hoogwaardigen broeder.

De afdeling Maastricht van den R.K. Metaalbewerksbond vierde het zilveren jubileum als zoodanig. — De kloke mannen, met in 't midden den aalmoezenier van sociale werken, poseerend voor „Ons Zuiden”.

Als burgemeester van Chaam werd de E. A. heer A. J. M. Schram plechtig geïnstalleerd. — Mevrouw ziet verheugd toe, hoe de loco-burgemeester, de heer P. van Loon, haar echtgenoot siert met het teeken zijner waardigheid.

De nieuwe burgemeester van Beek, de E.A. heer J. J. van Sonsbeek, werd feestelijk door de bevolking ingehaald. — Een kiekje gedurende het defilé.

De heer Jac. Bastiaanse, brievenbesteller te Breda, gaat na een ijverige ambtsvervulling op 1 Dec. u.s. rusten. De heer Bastiaanse heeft zich zeer verdienstelijk gemaakt in het vereenigingsleren.

Een gouden zanger. De heer L. Hoefnagels te Asten vierde zijn gouden jubileum als lid van het zangkoor, waarvan hij terens 33 jaar praeses is.

De Eerw. zuster Giraberta (mej. C. M. de Bruin te Ginneken) mocht haar zilveren kloosterfeest vieren, in het gesticht „St. Jacob” te Amsterdam.

De zeereerw. heer J. P. Bogaerts vierde zijn zilveren jubileum als pastoor der door hem gestichte parochie te Keldonk. De jubilerende pastoor begroet mgr. Diepen, die in eigen persoon op het feest aanwezig heeft willen zijn.

Tot pastoor der nieuwe parochie aan den Rijdsbergschen weg te Princenhage werd benoemd de zeereerw. heer Ansems, wiens portret we hier plaatsen.

Het echtpaar Stuijmeel te Breda was vijftig jaar getrouwd. — De gelukkige echtgenooten.

Te Baardwijk waren de echtgenooten Klerz-Van Herpt een halve eeuw in den echt verbonden. Het gouden paar.

De echtgenooten H. Hollebekkers-r. d. Hamsroord te Middelbeers mochten hun gouden huwelijksdag vieren. — Het bruidje is getooid met de fraaie Brabantsche muts.

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

Anstaanden Zondag zal het groot feest zijn in Ulvenhout. Dan arriveert de goede Sint, in hoogst eigen persoon, in het dorp van d'n Dré.

D'n Jaan heeft zich welwillend beschikbaar gesteld om voor hoofdfiguur te fungeren. Hij had zijn zwaren knevel reeds laten afscheren en stond juist zijn spullen te passen, toen Tonia, zijn trouwe gade, die met ziekteverlof naar Zevenbergen was getogen, als een wervelwind kwam binnenvallen. Dit onverwacht bezoek zou bijna noodlottig zijn geworden voor de Ulvenhoutsche St. Nicolaas-viering.

Er werd echter medische hulp ingeroepen, die Tonia weer naar Zevenbergen dirigeerde, zoodat d'n Jaan zijn romantische rol zal kunnen spelen.

Ulvenhout, 25 November 1937.

Amico,

Zondag kunde 't dan zien gebeuren. Dan zal Sinterklaas deur 't durp trekken, in 'nen stoet die er op alle manieren zijn mag!

't Hee anders heel wat voeten in den eerde g'ad, eer Sinterklaas deus jaar te peerd zat! Want Tonia, Sinterklaas z'n wederhelft, die mee onbepaald ziekenverlof verdwenen was uit Ulvenhout, kwam lijk 'n donderbui uit den helderen hemel gevallen. Waar niemand, en zeker den Jaan nie, op verdacht was!

Ge zult denken: nouja — waarom zou Janus nie 'ns 'nen keer...? Zekers, zoo is 't ook. Waaróm zou den Jaan nie 'ns 'nen keer...!

Maar al denkte gij er zoo over en al denkt heel Ulvenhout er zoo over, ja, al zou de heele weareld er zoo over denken, da's nog gin reden veur Tonia, amico, om ook zoo te denken! Zij is eigenares van den Jaan. En al was Janus dan maar 'n tweedehandske, eigenares is ze!

Wij hadden alles veur malkaar, de naaister had veur Jaan alles op pas gemaakt — want 't zijn den Fielp z'n spullen en wat op maat van den Fielp is gemaakt, past alleen olifanten — en als den Jaan veur den lesten pas de spullen nog 'ns aan had gedaan, dan... dan wervelde de „zieke” Tonia bij 'm binnen.

Olievrouwke vanscherpenheuvel!!

Sta Sinterklaas bij, astebleeft!

'k Zal nie zeggen: 't wás veur Tonia 'nen verrassenden intree, als ze thuis kwam. Eerstens lijkt den Jaan, zonder die peerdesteerten onder z'n neus, heelemaal nie op z'n eigen, hij lijkt veul meer 'n Barnum-Baily-wonder, en tweedens, zooals ie daar stond mee den mijter schuin op z'n „bloote” aanschijn, 't witte hemd tot z'n knieën en den rooien tabberd mee 'nen sleep op den vloer... nee, eerlijk is eerlijk: Tonia vond „iets-heel-anders” terug, dan ze achtergelaten had...! Zonder voorkennis was heuren eigendom compleet verbouwd!

Janus mot zoo geschrokken zijn, dat de naaister 'm piekte mee 'n groote speld. En op deuzen moment zette-n-ie 'nen schreeuwliikerd open, dat Tonia wit wierd als 'nen doek en mee al d'r handen naar d'r hart greep.

Eerst hee Tonia beweerd dat er „niks van kwam!” Nie, dan over heur lijk, kwam Sinterklaas de deur uit!

Toen is heur „ziekte” verergerd.

En toen kwam Janus bij mij 'ns in vertrouwen praten.

Als Janus me alles verteld had, dan zei ik: „Heur 'ns hier, Jaan, als ze nou weer „zieker” geworden is, dan meugen wij dat er nie bij laten zitten. We gaan subiet naar den dokter en we zullen 'm de zaak 'ns sjecuur veurleggen.”

„Dan maar dalijk,” zee Jaan!

Ik zette m'n klak op, m'nen bonker aan en wij op pad. Hah! Den dokter z'n wagteltje stond veur de deur, dus we troffen 't. Hij was thuis!

En toen de deur openging, troffen we

't nog beter...! D'n dokter z'n wefke dee eigens open en mee heur, 'n klantje van me, kan 'k goed overweg.

„Allee?” zee ze: „wa's dá, mannen? Daar is toch niks ergs gebeurd?”

„Jawel, mevrouw,” zee ik: „Tonia van Jane is ingestort.” Ik dacht: ik pak de koei maar dalijk geëf bij d'horens!

„Inge... ingestort?” vroeg ze en d'r groote donkere oogskes keken ongelovig van mij naar den Jaan. „Ma... maar ze is toch in Zevenbergen?? En wat ziede gij er gek uit, Jaan?”

Triestig schudde den Jaan z'n kop.

„Allee, komt er in,” zee ze toen: „m'nen man is sjuust 'n been aan 't zetten, ge zult dus efkens motten wachten.”

In de wachtkamer vertelden wij heur heel de geschiedenis. Dat Tonia onverwachts was teruggekomen, want dat heur flesch kapotgevallen was. Van den Jaan z'n snor („Oo,” zee ze: „da was 't dus wa'k aan oe zag?”), van Sinterklaas z'n pas en al die dingen meer. Uitvoerig en sjecuur.

„En nou is ze veul zieker, dan ze gewist is,” besloot Janus. „Ze mot dalijk verom naar Zevenbergen, mevrouw den dokter, en dan 't liefst in 'n steuvig ziekenhuis mee veul waakhouden, dat de patiënten nie kunnen ontvluchten!”

„'k Zal maar 'ns 'n kommeke koffie halen,” lachte ze: „veur den schrik. Want 't zal nog wel efkens duren, veur m'nen man klaar is mee dat been.”

„Beste mensen hier,” bromde de Jaan zachtjes: „puiken dokter!”

„En of!” gaf ik ten antwoord.

Toen mevrouw den koffie brocht, zee ze: „Ik heb m'nen man al ingelicht, guilie kunnen gerust gaan, hij is over 'n uur bij oe thuis, Janus!”

We dronken den koffie uit en gingen verom. Onderwege bespraken we Tonia's ziekte nog 'ns grondig, zooda'k mee den Jaan naar huis ging.

Ze zat bij de kachel te prullen.

„Dag, Toontje,” zee ik vriendelijk.

Toen schrok ik 'n bietje.

„Wadister?” snauwde ze.

„Nie om oe ongerust te maken, horre,” zee ik, „maar ge ziet er niks goed uit, Tonia!”

„Gin wonder,” zee ze kwaad en heur oogen probeerden Sinterklaas bang te maken.

„Haalde daar ginnen dokter bij, Jaan?” vroeg ik ongerust.

„Tuurlijk,” zee Janus ferm. „Van-eigens! Hier mot hulp komen en... wat ie veurschrijft, da schrijft ie veur, maar gebeuren zál 't, al kost 't me nóg zooveul geld! M'n Toontje zal beter worren, Dré!”

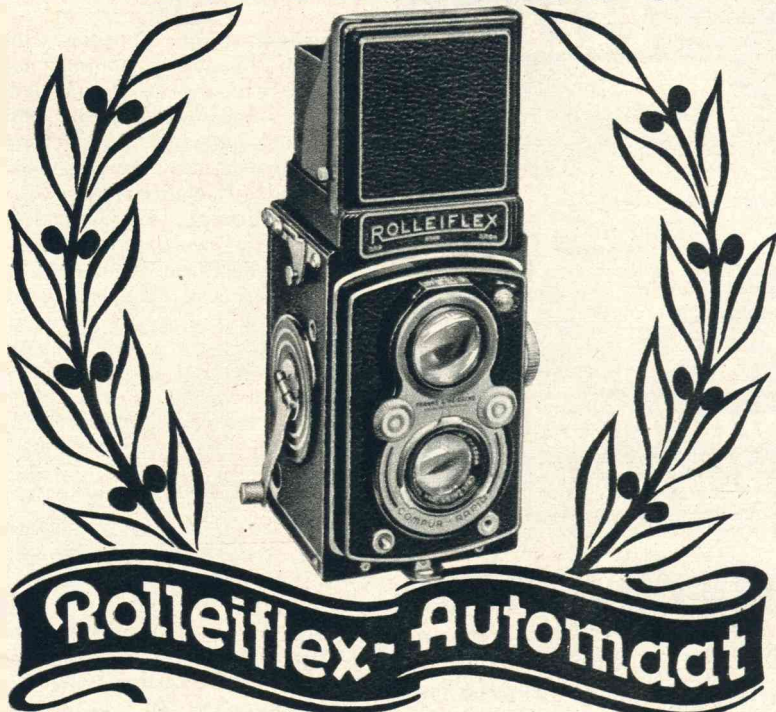
's Avonds was Tonia weer vertrokken, amico. En Zondag zit Sinterklaas te peerd, toegejuicht, toegejubeld, toegezongen deur 'n angstig-blijje jeugd; ontvangen deur alle Hooge Hocien van Ulvenhout, mee'n haanspraak van den Fielp om koud van te worden!

Schoon feest. Maar 't kost veul veurbereiding....!

Veul groeten van Trui en als altij gin horke minder van oewen

t.ä.v.
DRÉ.

De nieuwe

De allernieuwste verbeteringen doen de Rolleiflex-Automat een bijzondere plaats innemen. U fotografeert sneller, beter en nog zekerder.

fl. 210.—

Vertegenwoordigster: **ILFORD SELO N.V.**

Amsterdam C., Plantage Middenlaan 20a—b

Kleine oorzaken - grote gevolgen!

Door de nieuwste ervaringen op cosmetisch gebied hebben onze deskundigen een Vanishing Cream en een Cold Cream van bijzondere hoedanigheid samengesteld. Deze preparaten zijn door duizenden vrouwen een tijdlang beproefd en allen vertelden ons: „Dit is wat wij reeds jaren hebben verlangd!”

Vinolia Vanishing Cream, door zijn speciale samenstelling en extra fijne emulgering zonder enige scherpe werking, is uiterst geschikt voor de gevoeligste huid en maakt ook een glimmende huid onmiddellijk voor lange tijd mat. Vinolia Vanishing Cream beschermt tegen weer en wind, ook bij langer verblijf in de buitenlucht, trekt direct in, wrijft gemakkelijk en dun uit en vormt hierdoor een ideale basis voor poeder.

Vinolia Cold Cream werkt tot diep in de epidermis, verstopt door haar speciale bereidingswijze - zelfs de fijnste gelaatsporiën nooit en wekt de huidcellen op tot verhoogde activiteit, waardoor de zo gevreesde rimpelvorming wordt voorkomen. Deze twee Vinolia Creams bieden U meer dan U ooit van gelaatscreams heeft durven verwachten.

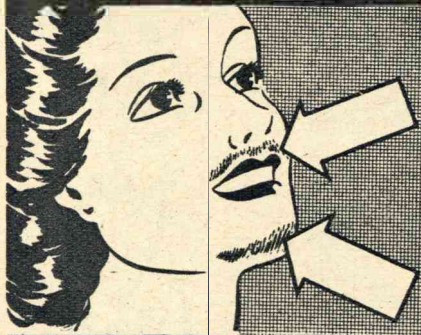
Vinolia

VANISHING CREAM - COLD CREAM

GEWONE TUBE 35 CENT - GROTE TUBE 60 CENT - LUXE POT 90 CENT

Overvullig Haar

voor altijd vernietigd

Lees dit aanbod

Zend mij onderstaanden Bon en ik zal U gratis bekend maken, hoe Uw overvullig haar voor altijd te verwijderen.

U aarzelt. U hebt geen vertrouwen. Te vele ontharingsproducten hebben U reeds ontgoocheld: Uw overvullig haar is grover en donkerder dan ooit opnieuw gegroeid. Juist daarom zal ik U gratis mijn methode doen kennen, omdat ik weet, dat ik U helpen kan, zelfs indien Uw geval U hooploos lijkt.

Mijn methode is zuiver wetenschappelijk. Zij is op geheel nieuwe principes gegrond en heeft niets gemeen met de bekende behandelingen. De vernietiging van het overvullige haar geschiedt oogenblikkelijk, zonder teekens en zonder pijn, wat ook hun aard of plaats is. Uzelf kunt de toepassing doen, discreet en zonder den minsten reuk.

Indien U onder deze pijnlijke onbevalligheid lijdt, wendt U dan met vol vertrouwen tot mij. Ik bevrijd U onmiddellijk van de nachtmerrie van overvullig haar en waarborg U haar definitieve verdwijning.

Knip onderstaanden bon uit (of zend mij een afschrift) en voeg er 10 cents aan postzegels bij voor portokosten.

BON

Mevr. Dorothy Dunn, Afd. H-56
Instituut voor Dermatologische Navorschingen
26, Alb. Giraudlaan, Brussel, België.

Gelieve mij gratis en onder gesloten enveloppe Uw instructies te zenden om mijn overvullig haar voor altijd en onmiddellijk te doen verdwijnen.

Naam : .....

Straat : ..... Nr : .....

Plaats : .....
(Briefporto naar België 10 cts.)

HIJ LEEK EEN DWAAS....

Vervolg van pag. 31

Dat was niet slecht; hij begon 't prettig te vinden; maar hij hoopte, dat hij een paar van die stijve aardigheden van Jennison zou kunnen fnuiken, zonder den ouden man te kwetsen. Goed mannetje, die Jennison. Hij had dien middag gefeliciteerd met een stevige voldoening, die verdacht veel van opluchting wegbad.

Toen was hij alleen. Hij liep de kamer rond, nieuwsgierig alles bekijkend, en bleef eindelijk staan voor een raam, dat uitzag op fluweelen grasvelden, nu nat van regen, en naar donker geboomte, waardoor de oprijlaan naar de poort kronkelde. Een heerlijke afgelegenheid. Zacht zei hij: „Oei!” en hij ging naar een ander raam.

Onder zijn dak waren er vier mensen, die jaren hadden uitgezien naar den dag, waarop zij dit alles zouden erven. Wat moesten zij hem haten!

En Jessamy Landon moest blijven. Jessamy. Dat was een mooie naam. Hij ging snel de kamer uit, de gang door naar de studeerkamer en het kantoorje daarnaast. Zij was er nog, al was het bureau leeggeruimd. Er lag een gedurfd klein hoedje op.

„U wilt toch niet weggaan met dat weer?” protesteerde hij. „Ik dacht, dat u hier woonde.”

„Ik woon hier vlak bij.” Zij zag hem aan met een effen, overlegenden blik, alsof zij meer wist, dan zij verkoos te zeggen. Of misschien taxeerde zij hem, zich afvragend, wat hij van zijn rijkdom zou maken.

„Naar 't dorp is 't bijna twee mijl, dus heb ik een kamer bij den cheftuinman in huis.” Opeens lachte zij om zijn boozeg gezicht, en het geluid was helder en zilverig in dat huis van twist en heimelijke kuiperij. „U zoudt er van opkijken, zoo'n mooi huis als uw cheftuinman heeft. Maar toen meneer Varick erger werd, ben ik tijdelijk hier gebleven. Dan kon hij 's avonds zijn aantekeningen nakijken en me dicteeren.”

„Aantekeningen?”

„Voor den catalogoog. 't Moet een uitvoerig werk worden, ziet u, met platen en zoo. Hij had een prachtige verzameling oude boeken en manuscripten, andere dingen trouwens ook, en daar wou hij een lijst van hebben, die keurig werd uitgegeven, vóór de verzameling uit elkaar gerukt en verkocht werd, kón worden. Hij heeft jaren lang aantekeningen gemaakt op allerlei stukjes papier, en nu moet ik die sorteren en vergelijken en zoo goed mogelijk redigeeren, zooals hij 't zelf gedaan zou hebben, en dan die stukjes in de rest van den catalogus inpassen. Dan is de catalogoog zelf klaar.” Er kwam even een heel klein knultje aan den hoek van haar mond. „Dus u ziet, dat u me voorloopig nog niet kwijt bent.”

„Zeker nog in geen paar jaar,” zei Dick stellig. Het deed hem echt goed. „In ieder geval hoeft u niet terug te keeren in den schoot der tuinhansfamilie. Zeker niet vanavond. Er moet hier ruimte genoeg zijn, om één secretaresse te herbergen.”

„Dat zal er ook wel.” De grijze oogen lachten beslist om hem. Toen werden ze nadenkend, en zij boog zich over het bureau, schreef geheimzinnige cijfers op een stukje papier.

„Dit is de combinatie van uw safe — de groote in de bibliotheek. Misschien wil meneer Spencer zijn papieren daar bergen.”

Hij zei: „Mm.” Het idee gaf veel te denken.

„Ik bedoel alleen,” lichtte zij haastig toe, „dat een testament nogal een ding van belang is, en hij kan nog wel andere dingen bij zich hebben. Zoo'n huis als dit is waarschijnlijk erg aanlokkelijk voor inbrekers.”

Wou zij hem waarschuwen? Hij vouwde het papier langzaam dicht.

„Dank u, ik zal 't hem voorstellen. Maar ik kan me niet herinneren, dat ik een safe heb gezien.”

„Ze is in den achtermuur ingebouwd, achter de lambrizeering. Zal ik u wijzen waar 't is?”

„Heel graag. Gaat u maar mee.”

Zij gingen niet met de lift, maar langs de trap naar beneden, en kwamen niemand tegen. Op de laatste trap versnelden zij onwillekeurig hun schreden tot een minder waardig tempo. Ook in de bibliotheek was niemand. Dick volgde haar naar den versten muur, die over groote breedte betimmerd was met gebeeldhouwd eiken, zwart van ouderdom. Jessamy raakte het zacht aan.

„Mooi, vindt u niet? 't Zijn paneelen uit een eetzaal in een oud kasteel in Wales. 't Huis is vol van zulke kostbaarheden. Ik vind 't prachtig. De safe is hier achter. Deze heele kant van de kamer is een stalen wand, betimmerd om niet af te steken, en de safe is in 't midden. 't Paneel gaat hier open. Wel handig — wie 't niet weet, merkt er niets van.”

Zij wees naar een grijnzend gezichtje in 't snijwerk. Haar hand draaide het om als een knop, drukte, en het paneel week, gleed achter een boekenkast. Een tweede, een stalen deur werd zichtbaar. Haar vingertoppen rustten licht op de stalen draaischijf, bewogen die her en der.

„Alstublieft!”

De zware deur ging open. Jessamy Landon stak een hand naar binnen en draaide licht aan. Het was meer dan een safe. Het was een stalen kamertje, met vakken en laatjes.

„Meneer Varick borg hier privé-papieren en overschotten van zijn verzameling. Er is een andere safe voor het zilver en zoo.”

Dick ging naar binnen en keek rond. „Zoo solied als een onderzeeër, lijkt me. Zou een geschikt hoekje geweest zijn een paar eeuwen geleden, als de baron iemand op wou sluiten, die hem niet beviel. Luchtdicht en ongeveer geluidloos.”

„Leuke ideeën hebt u!” Zij keek hem schalks aan. „Als u zooiets begint, moogt u wel eerst de combinatie veranderen. O ja, nog iets. 't Was een extra duur en ingewikkeld apparaatje — die schijf kan drie verschillende combinaties laten werken. Meneer Varick had de cijfers van combinatie A op een kaartje in zijn zak, maar menigeen kan 't gezien hebben de laatste paar dagen, als Jennison 't niet opgemerkt en weggeborgen heeft. Ik weet zeker, dat hij de andere twee stel gebruikt heeft. Die werden hier bewaard.” Zij zweeg, trok haar voorhoofd in rimpels en keek langs de bovenste rij stalen laden. „Hierin.” Zij reikte hoog en klopte op het glimmende oppervlak. „Hier moet 't in zijn, in een verzegelde envelop.”

„Dank u bijzonder; 't is een goed voorstel. Ik heb van mezelf geen kostbaarheden te bergen; ten minste,” ging hij lachend voort, „niets buiten een miljoen dollars en een huis vol ongeveer onbetaalbare dingen. Dat vergeet ik nog aldoor. Maar ik zal 't wel leeren. En uw raad over de combinatie zal ik

In blond haar - ook al is het langzamerhand donkerder en dof geworden - ligt de gouden glans verscholen, die zoo'n hemelsbreed verschil maakt tusschen „blond” en „blond”. Den oorspronkelijken lichtenden gloed kunt u weer te voorschijn roepen door NUR-BLOND, de speciale shampoo voor Blondines, die zonder verfstoffen, henna of schadelijke bleekmiddelen blond haar 2-4 tinten lichter maakt. NUR-BLOND met het nieuwe bestanddeel „ViteF”, heeft een physiologische werking op de haarwortels en hoofdhuid. Het maakt een eind aan haaruitval en hoofdroos en bevordert den groei van zijdezacht en weelderig natuurb blond haar. Reeds de eerste behandeling met NUR-BLOND zal ook U doen besluiten voortaan alléén deze wetenschappelijke blond-shampoo te gebruiken. NUR-BLOND met „ViteF” is inderdaad méér dan een normale shampoo, maar niet duurder: 20 cent per pakje.

NUR-BLOND

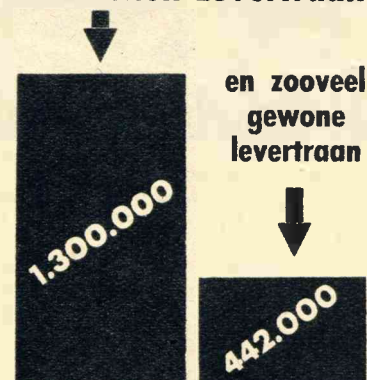
De Engelse

BLOND-SHAMPOO met „ViteF”

Zooveel Vitaminen

bevat

Millioenen Levertraan

Millioenen Levertraan is geijkt op één miljoen driehonderd-duizend internationale eenheden vitaminen, 3 maal zooveel als van gewone levertraan.

en toch kost Millioenen Levertraan niet méér; integendeel, de prijs is verlaagd tengevolge van den groeten omzet.

Eén lepel Millioenen Levertraan is gelijk aan 3 lepels gewone levertraan

Groote Flesch voor een maand 60 ct.

Dubbele Flesch veel voordeliger 90 ct.

Millioenen Levertraan 3 maal zoo sterk

De beste Levertraan voor Uw Kind

R-1320-G

opvolgen. Ik zal u de nieuwe geven zodra 't veranderd is."

"Nee, dank u, die heb ik niet nodig. Ik gebruikte haar alleen, toen meneer Varick te zwak was om zelf te gaan. Ik weet er liever niets van."

Zij meende het blijkbaar heel ernstig. 't Was een ondoordacht voorstel geweest, hoezeer hijzelf haar ook vertrouwde. „Zooals u wenscht," zei hij luchtig. Hij sloot de stalen deur en het paneel en zij gingen weer naar boven. Aan de deur van de studeerkamer draalde hij.

„Ik zie u nog wel aan tafel."

„O nee, ik krijg mijn diner hier. Keurig in orde. Jennison brengt 't zelf."

„O." Er was stilte. „U houdt u nogal afzijdig! Maar van nu af komt u in de eetkamer. Anders," vervolgde hij met nadruk, toen zij iets wou zeggen, „zal Jennison twee bladen naar boven moeten dragen. U moogt wel wat medelijden hebben met zijn oude beenen."

„Ja, als u 't zoo voorstelt... ik mag Jennison veel te graag."

Zij leunde tegen den deurpost en glimlachte fijntjes, als had zij plezier in haar stille gedachten. Dat had zij ook. Zij dacht aan de gezichten van Leila Varick en van Claire, als zij aan tafel zou komen. Dat werd grappig.

„Misschien," zei ze zacht, „denken de anderen — ik bedoel de familie van meneer Varick — er anders over."

„Dat komt er geen steek op aan. Ik wil u er bij hebben, om de zaak een beetje op te vroolijken." Hij zweeg en trok zijn wenkbrauwen samen. „Ik ben bang," bekende hij bedrukt, „dat mijn eerste diner niet bepaald een feestelijkheid van den eersten rang wordt. 't Is een vreemd geval, van welken kant men 't ook beziet, en van hun kant moet 't iets verschrikkelijks zijn. Ik ben voor hen niets dan een indringer, een onvergeeflijke indringer, en waarschijnlijk een groote intrigant ook. Ik vind 't zelf niet heelemaal in orde. Ik zou graag iets doen... enfin, om de pil te vergulden."

Zij keek hem aan. „Waarom zoudt u dat doen?"

„Denk u eens in, wat 't voor hen zeggen wil," redeneerde hij. „Zij zijn familie en ik ben een wildvreemde. En ze zijn totaal uitgeschakeld." De frons kwam terug; hij scheen de zaak te overwegen, geduldig en onpartijdig. „Ze hebben een ontzettende teleurstelling gehad vandaag. Leelijke ontuchtering, lijkt me, nadat ze hun heele leven gehoopt hebben."

„Er worden zooveel mensen ontuchterd." In haar stem klonk een zekere minachting voor de onterfde Varicks. „Mijn vader zei altijd, als hij een teleurstelling beleefde, dat 't leven vol van die bespottinkjes zit — wie zich er lachend in schikt wordt nooit echt verslagen. Hij kwam altijd met stakkers en verschoppelingen thuis, maar iemand willen helpen, die zichzelf niet wil helpen, is tijd vermorsen, zei hij... Als meneer Varick zijn eigen bloedverwanten heeft willen onterven, kunt u er op rekenen, dat hij er reden voor gehad heeft."

Zij wendde zich opeens van hem af, ging de studeerkamer in en liep door naar haar eigen kantoor. Nog lang, nadat Dick was heengegaan, stond zij

voor het raam bij haar bureau, starend in de schemering en den neerstrimenden regen, ofschoon zij zich moest kleeden voor het diner. Zij ergerde zich over zichzelf, omdat zij zooveel zorg voor hem voelde, scherp en teeder.

„'t Is een lam," dacht zij, „een echt lam, en ze zullen iedere kans waarnemen om hem te plukken. De pil vergulden!" Zij rimpelde ongeduldig haar voorhoofd. „Hoe is 't mogelijk, dat hij hen niet doorziet? Voor hen is de pil alleen verguld, als hij geruïneerd is."

VIJFDE HOOFDSTUK

Er was een stormachtige scène in Claire's kamer. Leila en Nicky waren met haar naar boven gegaan, ongeduldig benieuwd, wat er in den brief stond, en boos verlangend, dat er onmiddellijk stappen zouden worden gedaan, om het testament ongeldig verklaard te krijgen. Met tranen van woede en beschaming moest zij erkennen, dat zij machteloos waren.

„'t Kan niet," besloot zij wild. „Die afschuwelijke dingen zouden aanstonds voor de rechtbank worden gebracht om te laten zien, waarom hij ons niets naliet. Als 't nu nog maar één van ons was, en de anderen iets kregen! Maar 't is... o, 't is afgrijselijk!"

„'t Is afzetterij!" raasde Nicky. „Zoo'n oude valschaard!" Hij liep zenuwachtig heen en weer, maar Leila zat stil, met harde oogen en knorrigten mond.

Er werd geklopt. Oliver kwam op de familiebijeenkomst.

„We kunnen 't aan Oliver overlaten," zei Leila snibbig. „Jij bent de enige die op kan treden, Oliver. Moeder is maar aangetrouwd."

„Je zult wel weten, nichtje, dat onze lieve oom er heel aardig in geslaagd is, zijn testament onaantastbaar te maken. Maar willen jullie er tegen optreden, dan sta ik mijn oudste rechten graag aan jullie af."

„Heel aardig van je, maar wij hebben geen geld voor processen."

„Er is met sommige advocaten best te praten," antwoordde hij liefjes.

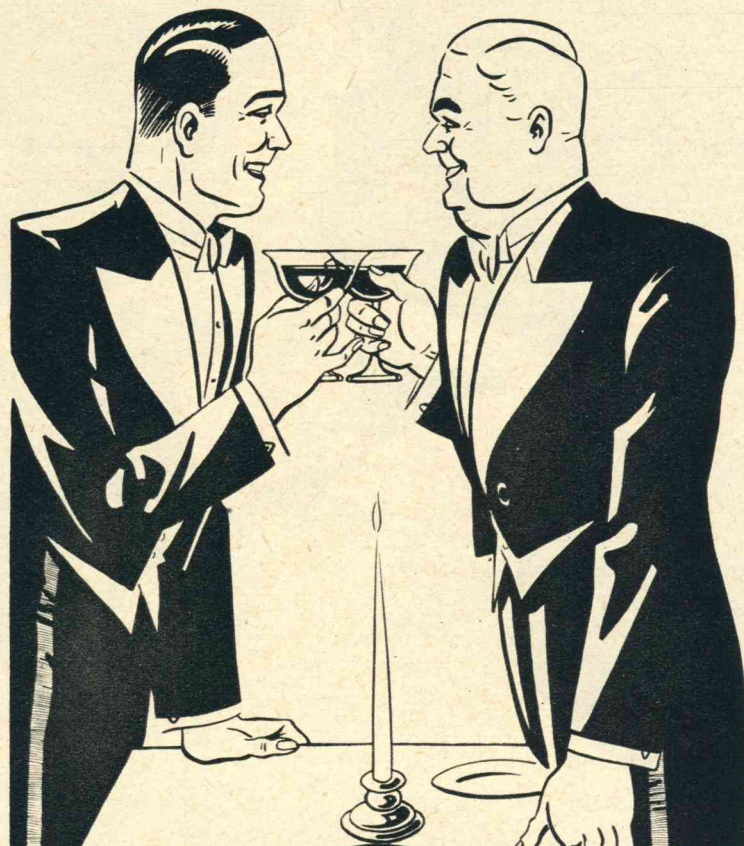
„Praten jullie er toch niet omheen!" riep Nicky kribbig. „Oliver heeft ook een brief gekregen. We kunnen geen van allen iets beginnen. De oude heer heeft ons allemaal te pakken — daar kunnen we gerust voor uitkomen. Maar wat moeten we dan? We hebben jaren op dat geld gerekend, we moeten 't hebben! Iedereen krijgt geld van ons — als 't nieuwtje bekend wordt, vallen ze als hongerige wolven op ons aan."

Oliver haalde zijn schouders op. „Beste Nick, we kunnen drie dingen doen. Afwachten of de erfgenaam misschien zoo gek is, zijn millioenen op te maken; ten tweede: sommige papieren in handen zien te krijgen; en ten derde: 'n afgrijselijk baantje zoeken en in 'n pension gaan wonen, waar 't naar kool riekt."

„Klets!" zei Nicky grof.

„Ik voor mij," ging Oliver minzaam voort, „zal zien, wat ik er van maak, door goede maatjes te worden met Bradshaw. Met je hoofd tegen een steenen muur loopen helpt niets."

Wordt vervolgd

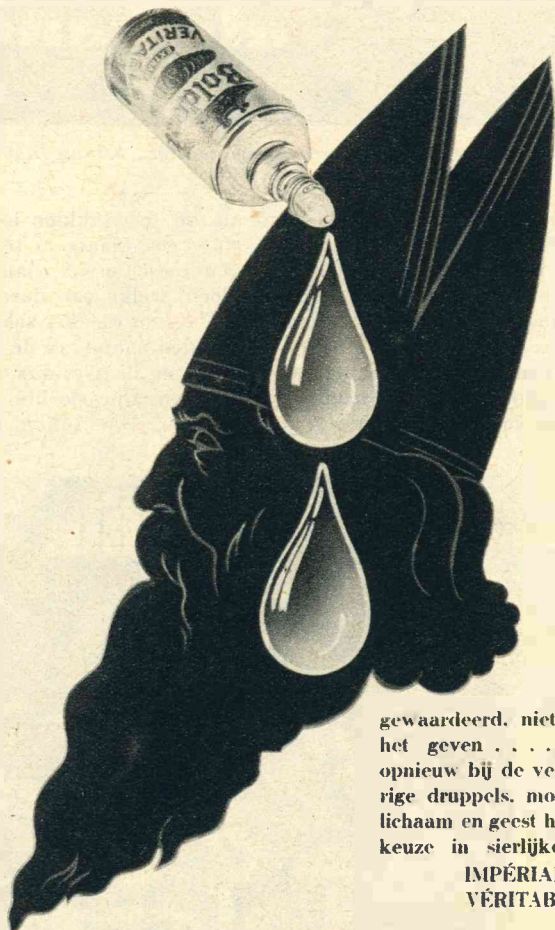
Opwekkend

Smakelijk

MARTINI

Gezond

Pittig

Geef
'n geurig
geschenk...!

Geef een flacon Eau de Cologne Boldoot! Zoo'n geschenk wordt zeer gewaardeerd, niet alleen op den dag van het geven... maar ook steeds weer opnieuw bij de vele malen, dat enkele geurige druppels, moeheid doen vervliegen en lichaam en geest heerlijk oprisschen! Groote keuze in sierlijke, moderne luxe-flacons.

IMPÉRIALE vanaf 25 cts.
VÉRITABLE vanaf 20 cts.

Eau de Cologne
Boldoot
NEDERLANDSCH FABRIKAAT.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Versijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam. 's Gravenhage in Beeld. Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Kolonië f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telefoon Interc. 5831. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 3. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Lilian Harvey

als Fanny Elssler

Lilian Harvey in een harer voortreffelijke dansscènes in de film „Fanny Elssler”, waarin zij de titelrol speelt.

Een van de weinige kunstenaressen, die den moed bezaten zich terug te trekken, toen zij op het toppunt van haar roem stonden, was Fanny Elssler. Deze inderdaad zeer begaafde danseres, die in de jaren 1830 tot 1850 de geheele wereld aan haar voeten had, beschikte over een uitnemende dans-techniek door een bijna volmaakte beheersing van haar ledematen. Weensche van geboorte, heeft zij ook in andere steden, doch voornamelijk in Parijs, zeer veel lauweren geoogst. Van haar gaat het verhaal, dat de hertog von Reichstadt, de lichamelijk zwakke zoon van den grooten Napoleon, stapel gek op haar was en zij wederkeerig ook voor hem een werkelijk groote liefde koesterde.

Hoe dit zij, het is deze liefdesepisode, welke in de film Fanny Elssler wordt behandeld. De hoofdrol wordt gespeeld, of liever gedanst door Lilian Harvey en zij doet dit zoo uitbundig en overdadig, dat zij praktisch de geheele handeling van het doek wegdanst. Het is Lilian Harvey e.g. Fanny Elssler van 't begin tot het einde en de overige dramatis personae geraken heelemaal op het tweede plan. Noch Willy Birgel als de Hofrat, noch Paul Hoffmann als graaf Metternich, noch Rolf Moebius

als de ongelukkige hertog von Reichstadt zijn in staat een plaats in te nemen in de aandacht van den toeschouwer, dank zij den fascinerenden invloed, welke van deze bekoorlijke danseres uitgaat.

Daarom was het zeker niet kwaad gezien deze film ook den naam van de danseres te geven. Het is haar kunst en haar drama, die men te zien krijgt en al de anderen zijn slechts figuren, die het drama voltrekken. Dat Lilian Harvey in deze rol dan ook

FILM-VARIA

Het 12-jarige dochtertje van Leatrice Joy en wijlen John Gilbert drukt thans reeds de voetstappen van haar eens zoo beroemd film-ouderpaar, daar zij door den regisseur C. Browne werd uitgekozen voor een rol in de film „Benefits Forgot”.

★

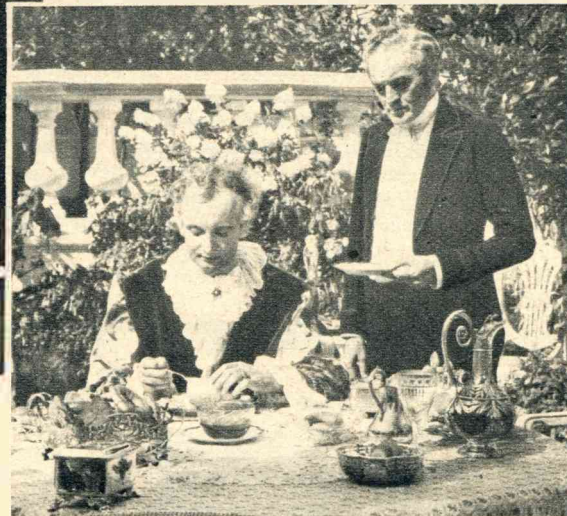
Een der meest interessante autogrammen-verzamelingen van Hollywood is in het bezit van den bekenden M.G.M.-mode-ontwerper Adrian. Direct bij zijn komst in Hollywood is hij er mee begonnen en niet alleen bevat dit boek foto's van alle door hem ontworpen costuums, maar ook de foto's en handteekeningen van de sterren over een periode van tien jaar. Wijlen Rudolph Valentino staat op een der eerste bladzijden.

★

Anita Louise heeft zulke mooie handen, dat de beroemde Italiaansche beeldhouwer Scarpitta haar wil gebruiken als model voor zijn nieuw statue: „Aspiration” (Vurig verlangen).

buitengewoon goed op haar plaats is, zal iedereen begrijpen, die weet, dat zij oorspronkelijk danseres van beroep was.

Aangezien deze film onverhoopt eerder gereed is gekomen, dan aanvankelijk gedacht werd, heeft de UFA van deze gelegenheid gebruik gemaakt om het programma van haar nieuw theater, het Rembrandtheater te Amsterdam, te wijzigen en deze film als openingsfilm in te zetten. Want dat het een decoratief en charmant kijkspel is, is een niet te loochenen feit.

De graaf van Metternich (Paul Hoffmann) aan zijn ontbijt. Hij was in zekeren zin met de bewaking van den jongen hertog von Reichstadt belast.

De jonge hertog von Reichstadt (Rolf Moebius) brengt na een toerallige ontmoeting met de danseres deze naar huis in de bekende Weensche fiacre.

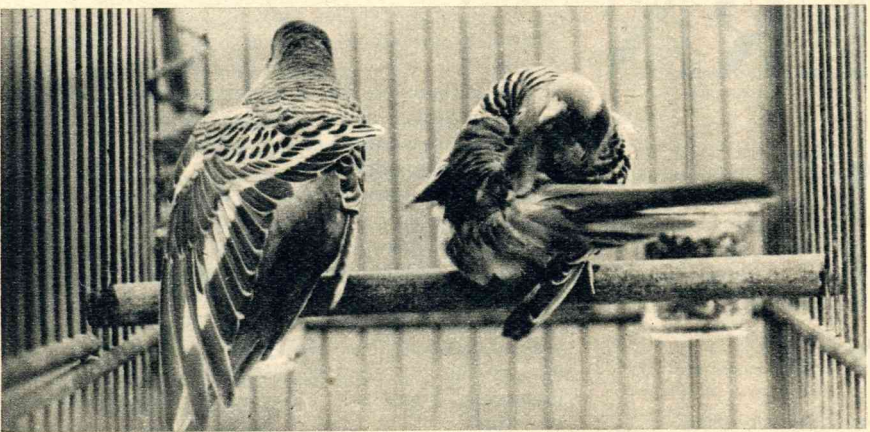
PARKIETEN-PANTOMIME

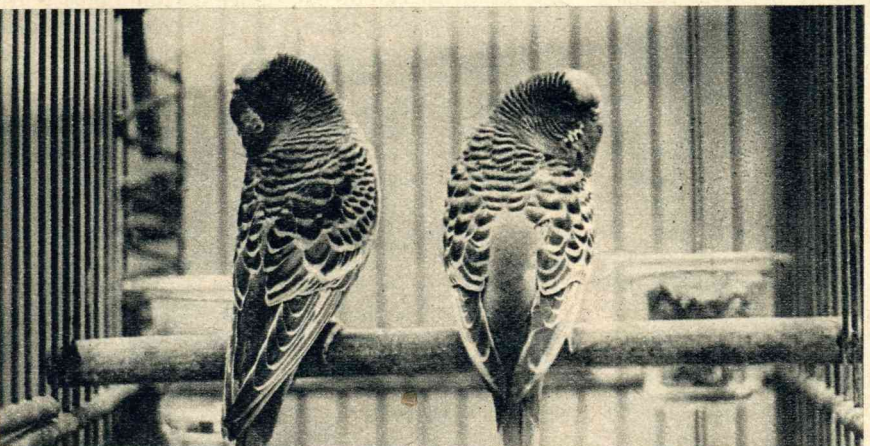
Twée parkieten, samen op een bankje (schoon par force, als eenmaal in de ark) zitten star elkaars partuur te schatten in een stammenrijk parkietenpark.

Twée parkieten parlesanten weinig, vestigen pardoes hun hartekeus: pal reeds planten zij elkaar een kusje op den paraboolschen pantserneus.

Een parkietenpaar, zóó pas nog partners, wordt niet zonder panne na bekend: nu parkeerren beide aan een zijde als partijen in een parlement.

Twée parkieten, parallel parmantig, paraddeeren pauwig-fier hun haat, tot z'elkaar pathetisch pardonneeren en hun 't paradijs weer opengaat!

8 van de 10 vrouwen

WENSCHEN ZICH
EEN CUTEX-
NAGELGARNITUUR

Het is gebleken, dat de overgrote meerderheid van vrouwen een Cutex-nagelgarnituur verlangt. Er bestaat een garnituur voor ieder type vrouw: sommige laag in prijs maar bijzonder chic; andere in zeer luxueuse uitvoering. Maar allen bevatten zij datgene, wat noodig is voor een goede handverzorging, en... de beste nagellak, welke in den handel te verkrijgen is.

CUTEX

geschenkendoor

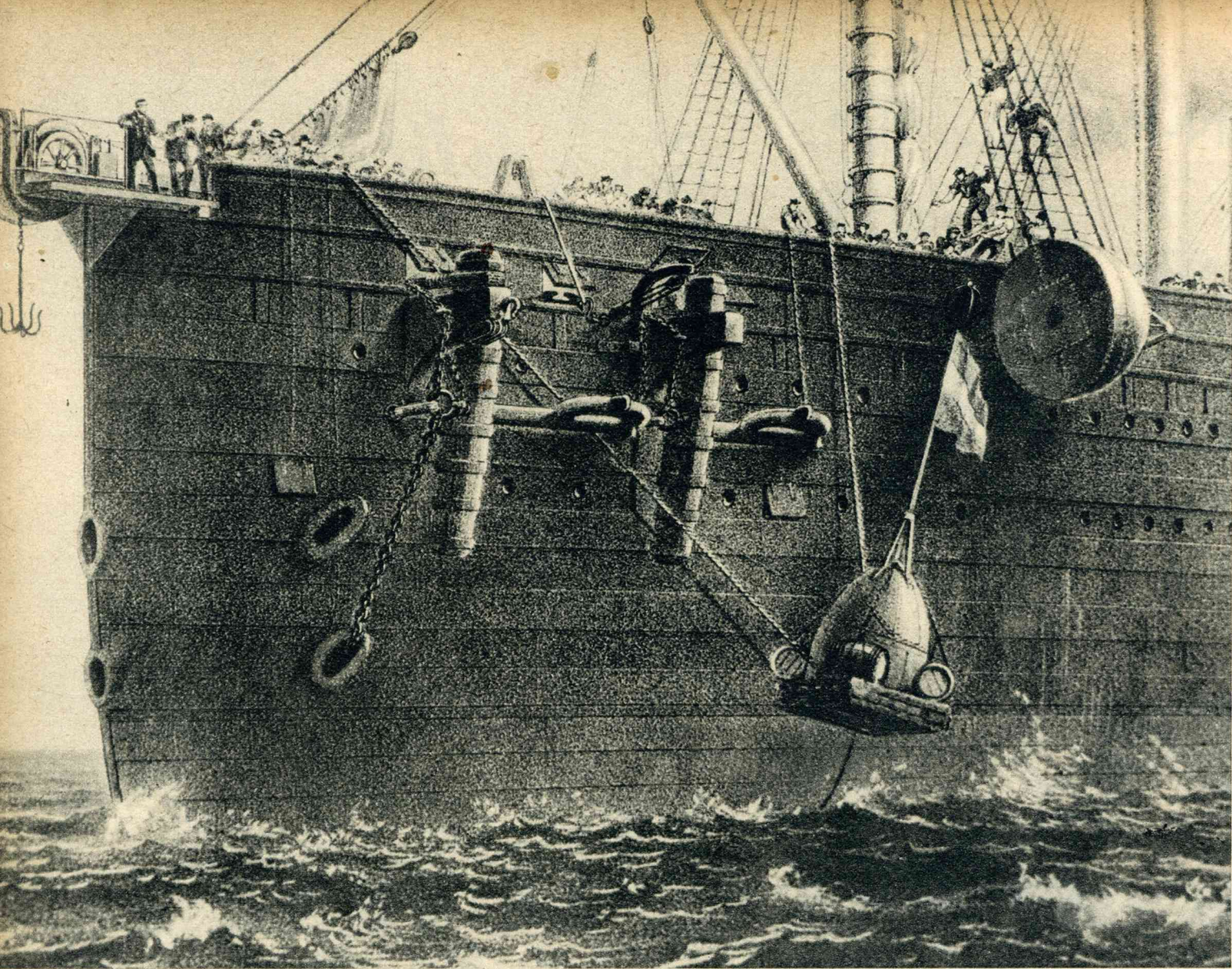

Le Vertige, een veroverend parfum uit de glorieuze geurenreeks, die van Parijs uit de faam van Coty heeft verbreid. Een parfum, zoo chic, zoo delicaat als juist de Hollandsche vrouw verlangt. Le Vertige heeft bovendien de zeldzame eigenschap, houdbaar te zijn op bont - een ongekend voordeel, dat U alleen door Coty wordt gepresenteerd.

Le VERTIGE - een parfum van

De boeg van de „Great Eastern” met een der geweldige ankers. De hierboven gereproduceerde lithografie dateert uit het jaar 1867, toen de bemanning van de „Great Eastern” er in slaagde een op den bodem van den Atlantischen Oceaan rustenden, afgebroken telegraafkabel op te vissen en te herstellen. Hiermede werd de dubbele verbinding tusschen Engeland en Amerika een feit.

GREAT EASTERN

Het verhaal van een technisch wonder

DOOR FRITZ ROTHGIESSER

Na het faillissement van de „Eastern Steam Navigation Company” was het afgelopen met de uitstapjes naar Millwall, waar de enorme romp van het nieuwe schip in aanbouw was. Vertwijfeling en bittere stemming deden hun intree in vele huizen. Het ondiep slokte niet alleen geld op, levensgeluk en hoop, maar zelfs mensen. Want het boekte meer dan een dood onder de aandeelhouders op zijn rekening.

DE BOUW WORDT VOORTGEZET

Wie den romp zag, balde al de vuisten van ver, vervloekte de tijdsomstandigheden en de heele techniek, die geen verlichting brachten of uitkomst, maar wel nood en armoede.

Er was echter één kring, waarin de stemming naar het zonnepunt steeg. Het was de kring dergenen die zich van meet af aan op den achtergrond hadden gehouden, te Vauxhall en ook later, de kring van financiers en bankiers uit de Threadneedlestreet en uit de Cornhillstreet. Zij waren het, die nu den room van de melk gingen scheppen en verwachtten dat hun uur weldra ging slaan. Een consortium van bankiers nam voor een prikje den scheepsbouw over van de faillieerende maatschappij en stichtte een nieuwe

reederij, de „Great Eastern Steam Ship Company.”

Twaalf miljoen shilling waren naar de maan, maar Brunel kon doorgaan met den bouw van zijn schip.

Een sensatie, één opwindende gebeurtenis was genoeg om de Londenaars alles te doen vergeten en vergeven. En daar hoorde het van stapel lopen van het grootste schip dan ook zeker toe. Alles wat beenen had was dan vrijwel ook present op den dag van het groote gebeuren, behalve dan misschien de kleine aandeelhouders, die hun spaarduiten hadden zien opgaan in planken en bouten.

Weken voor 3 Augustus 1857 werd er slechts over één onderwerp gesproken: vanwaar zou men het afglijden van den reus het best kunnen volgen? De meeningen hierover waren zeer verdeeld. Sommigen dachten aan een bootje op de Theems, anderen aan een of ander hooggelegen punt van een fabrieksgebouw.

Op 1 Augustus begon de uittocht uit de stad. Café's en hotels waren tot de nok toe gevuld. De paar nachten voor het te water laten werden doorgebracht in tenten en barakken, die inderhaast waren getimmerd.

Toen op 3 Augustus de warme zomerzon doorbrak stond tot op een mijl voor en achter Millwall de oever van de Theems bezaaid met een dicht op elkaar

geperste menschenmassa, die trillend van zenuwachtige opwindende laatste voorbereidingen gadesloeg. Ook de Theems zelf was, tot op een stuk vlak voor de werven, volgepropt met bootjes van allerlei slag.

Het groote moment was bepaald op 's middags twaalf uur. Om tien uur verschenen de eeregasten en elk rijtuig werd met donderend gejubel begroet. Brunel was dag en nacht in 't getouw en nergens te zien.

De koningin en de prins-gemaal waren verhinderd de gebeurtenis bij te wonen, maar koningin Victoria had de hertogin van New Castle opgedragen haar te vertegenwoordigen. Zij was vergezeld van den prins van Wales en lord Palmerston, minister van buitenlandsche zaken.

De menigte kon verder tal van bekende persoonlijkheden bewonderen, de meest bekende tooneelspelers en -speelsters, zangers, professoren der universiteit, vreemde diplomaten, en zoo voort. Het was een schouwspel zooals men het sinds de opening van het Kristalpaleis op de eerste wereldtentoonstelling te Londen nimmer had meegemaakt.

Brunel was sinds vier uur 's morgens ter been en hield toezicht op de laatste maatregelen. Het schip lag met zijn flank naar de rivier en zou dan ook aldus te water worden gelaten. Om het kolossale gewicht van het schip te kunnen dragen — het wog met de ingebouwde machines 11000 ton — bestond de helling uit ijzer en de zwaarste stalen balken.

Brunel onderzocht de laatste houten keilen, de zandzakken, die remmend moesten werken, en de ijzeren hefboomen, die de keilen moesten uitstooten. Tusschen de helling en de verhooging, vanwaar de feestrede zou worden gehouden, had men een signaalinstallatie gemaakt.

Alles leek derhalve tot in de puntjes verzorgd, want Brunel had alle reden om voorzichtig te zijn. Hij stond voor het laatste bedrijf van wat hij als zijn levenstaak beschouwde en er waren enkele factoren, die zijn stemming drukten.

Vooreerst de kwestie der geperfectioneerde stoommachines. Een Duitscher — Röntgen — had een patent op een zg. hoog- en laagdrukmaschine gekregen. Technisch noemde men ze compound-machines.

Een perfectioneering die men als baanbrekend moest beschouwen, en waardoor, op haast geniale wijze, alle stoomverlies in de cylindfers werd uitgesloten en het brandstofverbruik tot op twee derden werd teruggebracht. De „Great Eastern” was echter nog uitgerust met de oude machines, die James Watt and Co. uit Birmingham had geleverd. De machines zaten al ruim drie jaar in den romp en Brunel had eerst enkele maanden tevoren over de nieuwe uitvinding hooren spreken.

Een andere oorzaak voor zijn gedrukte stemming was een moeilijk te definiëren algemeen gevoel van onbehagen. Een gevoel, dat vermoedelijk samenhang met de op handen liggende tewaterlating van den reus. Brunel's blikken gingen voortdurend naar de dichtopeengepakte menschenmassa op den tegenoverliggenden oever.

Hij werd opgeschrikt uit zijn overpeinzingen door een bode, die hem naar het verhoog riep, dat tot op halve hoogte van het schip was opgericht.

De hertogin met gevolg was net aangekomen en de plechtigheid kon beginnen.

Er boorde en hamerde echter iets in Brunel's gedachten. Hij liet den waardeerenden woordenvloed over zich heengaan, hij hoorde de dooprede van Thomas Hope en die van Russel en enkele vleierende opmerkingen van lord Palmerston nauwelijks.

En toen was het groote moment aangebroken. De muziek zette het „God save the king” in, de hertogin sprak werktuiglijk de woorden van het lied uit en wierp de champagneflesch, die aan een touw hing, overboord. De flesch sloeg tegen den ijzeren scheepswand aan, doch brak niet. Zij probeerde het voor den tweeden keer en ditmaal met zoo'n ongelukkig effect, dat er een ware sporeiregen van champagnedroppels over de genoodigden en de hertogin neerkwam. Brunel zag dat Russel op een knop drukte, hij boog zich over de reeling en zag hoe de arbeiders de hef-machine in werking stelden en keil na keil verwijderden. Op 't zelfde moment werd Brunel door een soort paniek aangegrepen. Juist, nu wist hij het. Door het afglijden van die reusachtige massa ijzer van 11000 ton in het water moest een zoo hevige vloedgolf ontstaan, dat de menschen op den anderen oever zouden verdrinken als katten. Het was zelfs niet ondenkbaar, dat die golf huizenhoog zou zijn en verschrikkelijke gevolgen na zich ging slepen. Zijn hand greep krampachtig den arm van Russel, die hem verbaasd aankeek.

Brunel was niet in staat een woord te spreken. Hij maakte een gebaar, dat Russel niet begreep. Het draaide en kolkte in Brunel's hersens. Stopzetten! Remmen! Niet te water laten! Het was te laat. Hij wilde roepen en kon geen geluid uitbrengen. Was het mogelijk dat niemand, maar dan ook absoluut niemand aan die mogelijkheid had gedacht?

De laatste keil vloog er uit en de arbeiders sprongen opzij. Een siddering liep door den machtigen romp. Van beneden af begon men reeds te wenken en te roepen.

Het gelaat der eeregasten stond strak en gespannen. Nog een keer liep er een brommend geluid door het schip en dan... niets. Het schip bewoog geen duimbreed. Een kwart minuut, een halve minuut verliep. Niets bewoog. Brunel zag wit als linnen en zonder op de eeregasten te letten, holde hij langs de steile trap naar beneden.

„De keilen weer onder 't schip,” riep hij! „Vastkeilen! Vastkeilen!”

Men meende, dat hij de tewaterlating wilde bespoedigen, maar Brunel had onmiddellijk gezien, dat de ijzeren helling het afglijden belemmerde. Het ijzer was niet voorzien van talk en zeep, maar wel van zeer veel roest, dat er zich in den loop der jaren had ingevreten. De thans volgende verwarring was vrij algemeen. Men bracht er de hertogin en haar gevolg van op de hoogte, dat de tewaterlating was uitgesteld om redenen van technischen aard. Hare hoogheid was wel een beetje verwonderd, maar verliet onmiddellijk de werf.

Het kostte echter vrij wat moeite de tienduizenden, die van heinde en ver waren gekomen, te bewegen weer huiswaarts te keeren. De massa bleef waar zij was en zelfs uren later stond ze nog geduldig te wachten. Eerst laat op den namiddag kwam er beweging in. Sommigen vatten het op als 'n reuzenmop, anderen als boerenbedrog en Brunel en Russel waren blij, dat de massa de poorten van de werf niet bestormde.

Ten kantore volgde een heftig debat tusschen Brunel en den president der maatschappij, Thomas Hope, die als van den bliksem getroffen was, toen Brunel hem duidelijk maakte, aan welk gevaar men zoo onverhoopt was ontsnapt.

Ze huiverden en vroegen zich af, wat nu eigenlijk het einde zou zijn van een spannend avontuur, dat allicht duizenden menschenlevens had kunnen kosten!

GEEN TRIOMFGEROEP VOOR DEN SLAG

De toeschouwers hadden inderdaad nog lang voor de werven van John Russel kunnen staan, want het van stapel loopen duurde... twee en 'n halve maand. Niet langer. Het kostte de kleinigheid van 12000 pond. Niet meer. Het was dan ook een uiterst nauwkeurig en tijdroovend werk dezen reus, duim voor duim, via hydraulische persen in 't water te duwen. Afgezien nog van de eischen aan menschenoffers: twee doden en zeven gewonden.

Brunel was door die voortdurende tegenslagen zoo mager geworden als een graat, doch op zekeren dag kon hij ruimer ademhalen. De zon straalde weer vriendelijker op hem en zijn werk en de groote technische moeilijkheden behoorden tot het verleden.

De „Great Eastern” dreef op de Theems, in haar volle lengte van 207 meter, met haar twee schep-raderen met een middellijn van 17 meter en haar

schroef van 7 meter. Het schip werd naar Londen gesleept om er verder te worden afgewerkt en nauwelijks een jaar later was ook dit achter den rug. De fantastische plannen van Brunel, inclusief dubbele bodem, Beiersche bierkelder en nieuwste roersysteem, waren tot in alle bijzonderheden werkelijkheid geworden.

8 Augustus 1859 was een van de zonnigste dagen uit Brunel's leven. Dien dag had aan dek de feestelijke inwijding van het schip plaats. Een groot aantal leden van het parlement, kooplui uit Londen, geleerden en diplomaten vulden het ruime achterdek, de eetkamers en de salons. De champagne vloede bij stroomen en de stewards serveerden allerlei dranken en delicatessen. De maatschappij had voor dit feest een flinken greep gedaan in haar kassa.

Kapitein van het schip was William Harrison, een van Englands meest geroutineerde zeevaarders, wat voor Brunel een groote geruststelling was.

Brunel's grootste moment was dit, waarop Stanhope, de president van het Lagerhuis, opstond om zijn feestrede te houden. Hij vierde den bouw van het schip en merkte luimig op, dat de „Great Eastern” thans zoo veel passagiers kon opnemen, dat het schip in de toekomst vast en zeker een eigen vertegenwoordiger in het parlement zou afvaardigen.

Precies een maand later werd de eerste proeftocht ondernomen, naar de haven van Portland, aan de zuidkust van Engeland. In den namiddag van 7 September begonnen vier der sterkste sleepboten den reus voorzichtig over de Theems te loodsen en een donderend gejubel begeleidde de bewegingen van het schip. Op last der havenpolitie was er geen enkele boot op de rivier te zien, behalve dan op de breedste plek bij Blackwall, vlak tegenover het West-Indië-dok, waar een respectabel aantal zeil- en stoomscheepjes bij elkaar dromde.

Nu wilde het toeval, dat een der trossen te diep in 't water hing. De betrokken sleepboot zette er een spurtje in, maar deed het vermoedelijk te onbetrekkelijk. Het schip raakte uit den koers en stevende regelrecht op de kleine scheepjes aan. Gelukkig dreef het schip tegen den wind in en kwam het vrij gauw tot staan, zoodat de sleepboten den juisten koers konden herstellen.

Brunel stond op de brug, naast loods en kapitein. Een moment had hij 't gevoel gehad of een ijsskoude hand zijn hart vastgreep, maar nu ook dit goed was afgelopen hoopte hij hiermee den onvermijdelijken tol aan de noodzakelijke moeilijkheden te hebben betaald.

Zoodra de „Great Eastern” de monding van de rivier bereikte, werden de sleepboten teruggestuurd, het anker werd uitgeworpen ter reede van Queensborough. Den volgenden morgen zou de reus het eens met eigen middelen beproeven.

Het spreekt vanzelf, dat groot en klein dien morgen op 't appél was. Zelfs twee Engelsche fregat-schepen, die voor anker lagen, begroetten de bewegingen van den reus met hun saluutschoten. De passagiers waren door het dolle heen omdat

ze dien eersten proeftocht mochten meemaken.

Het stoomschip boog om de kust van Kent heen in het Kanaal, waar een tamelijk hooge zee stond. De wind groeide weldra aan tot een orkaan, doch bleek niet in staat de kracht en de snelheid van het schip te beïnvloeden. Rustig gleed de nieuwe koningin der zeeën over de met schuim bekroonde golven.

Toen de klok de passagiers voor het ontbijt in de spiegelzaal riep, gaf de kapitein het bevel over aan zijn eersten officier McKlean, om dit eerste samen-zijn-aan-tafel te presideeren. De stemming was schitterend en de eene toast volgde op den anderen. Na het ontbijt dromden de passagiers samen op het achterdek om Englands kusten te bewonderen.

Langzamerhand verdwenen ook deze en doemden de Fransche kusten op in de verte. De heeren zaten in de speelzaal, verdiept in een partijtje whist, anderen brachten den tijd door in de balzaal, waar het orkest aanhoudend de meeslependste wijsjes speelde.

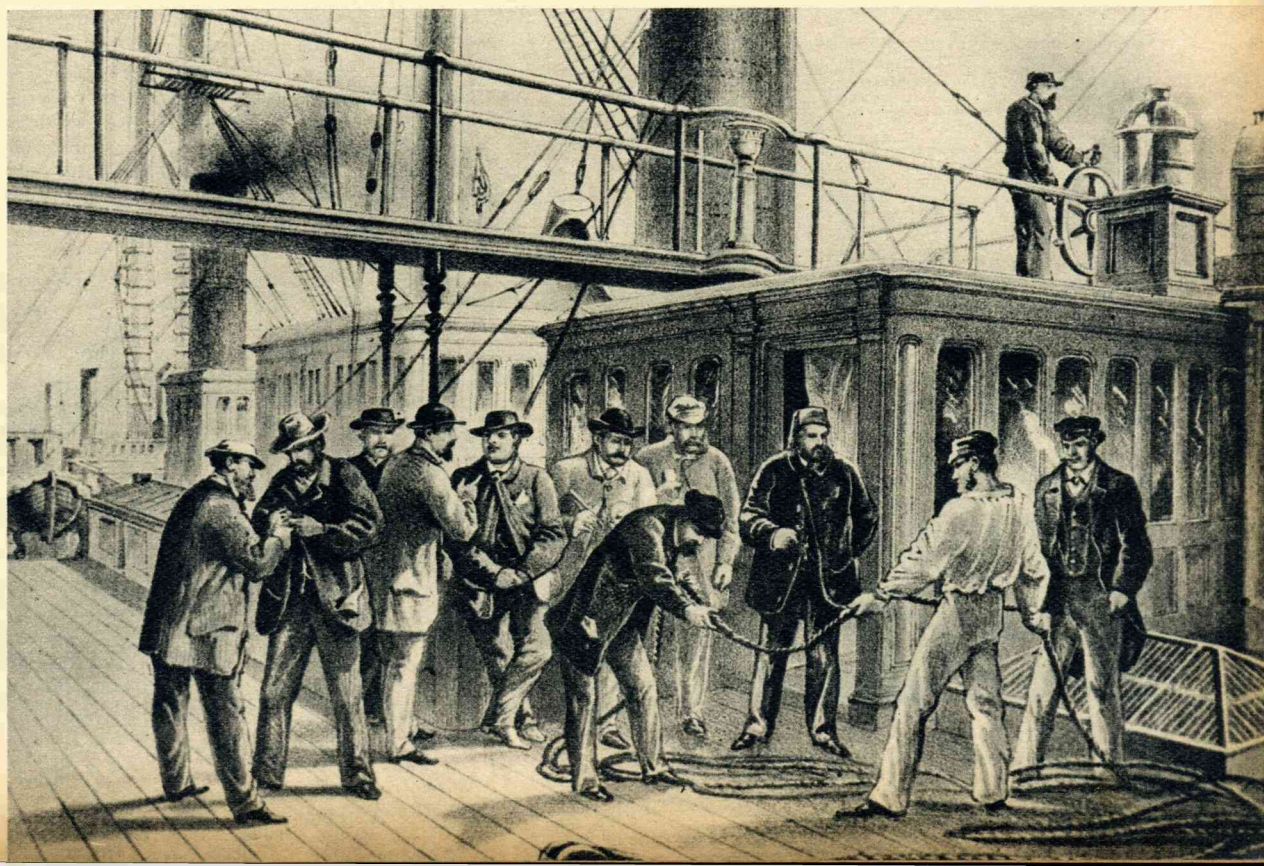
Na het diner werd een andere koers ingeslagen en het schip stevende recht op de haven van Portland aan. Het was ongeveer drie minuten over een, toen uit het binnenste van het schip een vreeselijk gekraak opklonk, gevolgd door een verschrikkelijk gesis. Kapitein Harrison, die op de brug stond, liet dadelijk tegenstoom geven. Het schip lag stil. Officiëren en manschappen toonden de grootste tegenwoordigheid van geest, doch onder de passagiers brak een ware paniekstemming uit. Sommigen probeerden zelfs over boord te springen en konden slechts met de grootste moeite tegengehouden worden.

De kapitein was, in gezelschap van eersten en tweeden machinist, doorgedrongen tot den haard der ontploffing, in de machinekamer. Het bleek, dat een deel van de machine was gesprongen. Een bepaald omhulsel, dat den voet der schoorsteenpijpen omsloot en met water was gevuld, was ontploft. Volgens voorschrift had men het door damp verhitte water geregeld moeten ververschen, doch men had dit verzuimd en hierdoor was het metalen omhulsel gesprongen. Tien stokers lagen kermend op den grond. Ook in de passagiersverblijven zag het er ellendig uit. De persoonlijke ongevallen bepaalden zich tot lichte schrammetjes, maar de materiele schade was ontzettend: de sierlijke kandelaars, de groote wandspiegels, alles wat uit glas of porselein bestond lag aan scherven. Op enkele plaatsen waren de planken zelfs uit elkaar geslagen.

Na een oponthoud van een half uur kon het schip zijn reis vervolgen. In de algemeene verwarring had men naar Brunel gezocht, doch hem nergens gevonden. Tenslotte vond men hem op een sofa. Zijn gelaat zag blauw-rood, hij snakte naar adem en leek bewusteloos. De scheepsarts constateerde een beroerte. Toen de „Great Eastern” de haven van Portland aandeed, waaiden de nationale vlag en die der reederij halfstok. Isambard Brunel leefde nog, maar drie van de gewonde stokers waren overleden.

(WORDT VERVOLGD)

Een blik op het dek van de „Great Eastern”. Op deze prent is het moment weergegeven, waarop de telegraafkabel is opgehaald en door deskundigen wordt onderzocht.

Ziet U het verschil?

Dit haar is gewassen met een haarwaschmiddel, dat het haar weliswaar eventjes fel heeft doen glanzen, doch het zóó grondig heeft „gereinigd“, dat het er tevens alle kracht aan heeft onttrokken en de beschermende bastlaag van het haar heeft vernietigd.

Evenmin als U een bijtende vloeistof, of pure alkali zoudt gebruiken om Uw gezicht te wassen, waardoor Uw huid stuk zou gaan, evenmin moogt U een haarwaschmiddel gebruiken, dat alle leven en veerkracht aan Uw haar ontnemt en het in gevaar brengt.

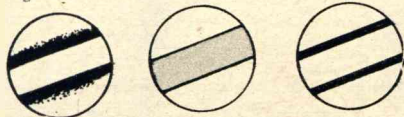

R-273-G

Silvikrin Liquid Shampoo reinigt het haar grondig. Zij tast zelfs het eerste haar niet aan, omdat ze natuurlijke haarvoeding bevat, die de haarvormende weefsels in stand houdt en gezonden haargroei verzekert.

Breng den glans der jeugd opnieuw in Uw haar. Houd het gezond en sterk. Koop nog heden een flacon voor Uw haarwassing van deze week.

Een flacon is voldoende voor 10 wassingen. Bij iederen flacon ontvangt U een proefflacon voor 2 wassingen gratis.

Ongewassen haar onder microscoop. Stof van een week heeft er zich op genesteld en vermengd met vet en roos van de hoofdhuid.

Een haar gewassen met 'n slecht waschmiddel. Zelfs de beschermende bastlaag is weg gewassen. Dit haar gaat dood.

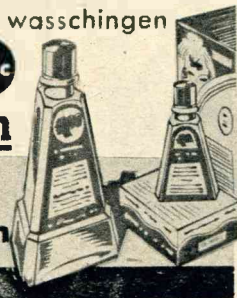
Met Silvikrin Liquid Shampoo gewassen. Glanzend van gezondheid. De beschermende bastlaag is behouden. Dit haar blijft gezond.

Flacon voor 10 wassingen

met Gratis Proefflacon **48c**

Silvikrin

Liquid Shampoo

LEVEN ZONDER ETEN...

HOE LANG?

Er zijn er, die vasten uit nood. Er zijn er, die vasten om godsdienstige beweegredenen.

Er zijn er, die vasten uit opstandigheid.

Er zijn er, die vasten... voor hun brood.

Wie houdt 't het langste vol? Hoe lang kan een mensch blijven leven zonder eten? Wie heeft tot nu toe de langste hongerkuur doorstaan?

Op die vragen is moeilijk te antwoorden. De een mens is de andere niet — en heel dikwijls zijn de getuigenissen omtrent den duur van de vasten onbetrouwbaar.

Voor al de heeren, die vasten voor hun brood, de hongerkunstenaars, eten heimelijk bisnuitjes of knakworstjes, als zij de kans zien — dat is gebleken.

Het sterkste voorbeeld van voedselloos bestaan gaf kort geleden een Indiër. Hij had zijn vasten uit godsdienstige beweegredenen ondernomen — dus hoeft niet zoo gauw gedacht te worden aan fraude, waarvan ook niets gebleken is — en hield die 132 dagen vol!

Dit jaar nog heeft een mijnwerker in Tennessee, „op bevel des hemels“, het eten gestaakt, „tot nader order“. Hij gebruikte 51 dagen lang niets dan water. Toen hervatte hij de voeding, weder „op bevel des hemels“.

Tijdens de Iersche revolutie gingen Terence McSwiney en Joseph Murphy in de gevangenis te Dublin in hongerstaking. Zij leefden respectievelijk 70 en 74 dagen, voor zoover na te gaan zonder eenig voedsel, maar stierven toen.

Vorige maand stierf te Goldsboro, Pennsylvanië, Theodore Neufmann, na een vasten van 18 dagen. Maar hij was ook al 84 jaar, toen hij die vasten begon.

In Rusland heeft een dokter onlangs in 60 dagen niet gegeten, alleen, om zijn geleerden collega's studiemateriaal te verschaffen.

Uit vroeger eeuwen worden natuurlijk wonderen gemeld, waarbij al deze prestaties in 't niet zouden zinken... als die wonderen voldoende bewezen waren! Zoo wordt verhaald, dat een zekere Hermolus 40 jaar lang leefde van enkel bloemengeur. In 1596, wordt beweerd, hield Eva Fliegen op met eten en zij bleef 16 jaar lang gezond en sterk. We zouden veel van die gevallen kunnen opsommen, waaromtrent twijfel meer dan geoorloofd is. Tegen streng toezicht bleek althans de krachttoer van Ann Moore, „het wonder van Staffordshire“, niet bestand. In 1807 zei men, dat zij in geen twee jaar gegeten had. Een groep dokters nam haar (met haar eigen toestemming) onder bewaking, maar toen gaf zij na 9 dagen op: zij had voordien steeds gesmokkeld voedsel genuttigd, bekende zij.

Een beroemd vaster is de mahatma (Ghandi, de intellectuele leider der Indiërs. Hij vast gewoonlijk uit protest tegen het Britsche beheer. Maar wegens zijn hoogen leeftijd gaat hij steeds zeer voorzichtig te werk: hij vast zelden langer dan drie weken.

In de vorige eeuw is er tweemaal een ware epidemie van „beroepsvasters“ over de wereld gekomen — van hongerkunstenaars, die zichzelf in een glazen kast of op andere wijze vertoonden tegen entrée. Maar geen hunner schijnt ook maar in de verte te kunnen halen bij de vasters uit godsdienstige beweeg-

redenen. De langste voedsellooze periode moet de Italiaan Merlatti doorgemaakt hebben, te Parijs, in 1886. Hij hield het 50 dagen uit, maar het is niet voldoende zeker, dat Merlatti dien tijd geheel zonder voedsel is gebleven. In ieder geval gaf hij het voorbeeld tot de eerste ronde om het wereldkampioenschap niet-eten, welke strijd tot 1890 duurde.

Na Merlatti kwam er een zekere Jacques, die 30 dagen vastte, toen 42 dagen en eindelijk, in 1890, even lang als Merlatti, 50 dagen. Maar de heer Jacques gebruikte één of tweemaal per dag eenig plantaardig poeder, dat hij verklaarde noodig te hebben, om op krachten te blijven.

Albert Wolly, een Engelsche hongerkunstenaar, begon eenige jaren geleden een hongerkuur van dertig dagen in een glazen kastje, maar den twaalfden dag at een meisje, dat naar hem stond te kijken, een taartje, en die aanblik werd Wolly te machtig: hij sprong het kastje uit en schreeuwde om eten.

De laatste der hongerkunstenaars van 1890 was de Amerikaan dr. Tanner, die met een demonstratie in dat jaar duizend dollar verdiende. Hij trok zeer de aandacht, maar zijn vasten duurde slechts veertig dagen — toen werd hij door lichaamszwakte gedwongen, op te geven.

De tweede ronde begon in 1926. Een Duitscher, Jolly, bleef te Berlijn 43 dagen in een glazen kast en heette in dien tijd niets gebruikt te hebben dan water en tal van sigaretten. De man werd echter na zijn vrijwillige gevangenschap gearresteerd op beschuldiging, dat eenige der sigaretten niet uit tabak, maar uit chocolade hadden bestaan. Of die aanklacht juist was of niet, het record van 43 dagen mocht niet langer standhouden. Twee personen tegelijk. Otto Klein en Max Kramer, begonnen te Berlijn een nieuwe vertooning. Er bleek geen fraude, en zij slaagden er in, 45 dagen voedselloos te blijven — als er inderdaad niet was, wat niet bleek! Als nummer vier daagde toen de heer Adolph Gluckmann op: hij hield zijn hongertoer 46 dagen vol, sloeg dus het record voor 1926 en evenaarde op vier dagen na den heer Merlatti.

Een naspel van die Olympische hongerspelen was een manie van gedeeltelijk vasten uit gezondheidssoogpunt. In hetzelfde jaar werd een voorname Engelsche dame, lady Fisher, met veel publiciteit vereerd wegens een zoogenaamde hongerkuur in een Engelsche badplaats. Het bleek echter, dat de aanhangers van die geneesmethode zich alleen van vast voedsel onthielden: vruchtensappen bijvoorbeeld gebruikten zij rijkelijk.

Merkwaardig is nog het geval van Frank Trummer, hongerstaker te Sidney in Iowa. Uit protest tegen een onrechtvaardige aanklacht nam hij vorig jaar 27 dagen lang geen voedsel, maar na die 27 dagen bleek hij twee pond zwaarder geworden te zijn! Een slimme sheriff had hem namelijk weten over te halen, om iederen dag wat thee te drinken, en deze had in ieder kopje een paar lepels van een zeer voedzame siroop gedaan.

Afgezien van zulke fopperijen en bedriegerijen kunnen sommige personen, mogen we dus wel zeggen, 50 of 51 dagen zonder voedsel. Buitengewoon gunstige omstandigheden, als: volslagen gemis aan lichaamsbeweging, geestesrust en een geschikte leeftijd (niet te jong!), kunnen waarschijnlijk een nog langer vasten mogelijk maken.

Onovertroffen waschecht!

Indanthren geverfde stoffen verkleuren niet. Uw eigen belang eischt dan ook, dat alles wat veel gewassen moet worden, als huishoudkleding, overhemden, linge-rie, bad-, tafel- en babygoed, tropenkleding enz. van Indanthren geverfde stof is.

't Blijft dan beslist helder en frisch van kleur, want Indanthren geverfde stoffen zijn onovertroffen waschecht, zonest, weerecht. Let op het merk:

Indanthren

Alles geprobeerd..

...maar alleen Daggett & Ramsdell's crèmes bevredigen op den duur. Geen andere crème zal Uw huid zoo afdoend reinigen... doet zoo spoedig elk spoor van make-up verdwijnen. Begin Daggett & Ramsdell's Perfect Cold Cream te gebruiken... en let eens op de gestadige verbetering van Uw teint.

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER - Hoogstraat 30 - Den Haag

WAAR KINDEREN THANS VAN DROOMEN

NAAREEN AQUAREL VAN DICK VAN DRIEST

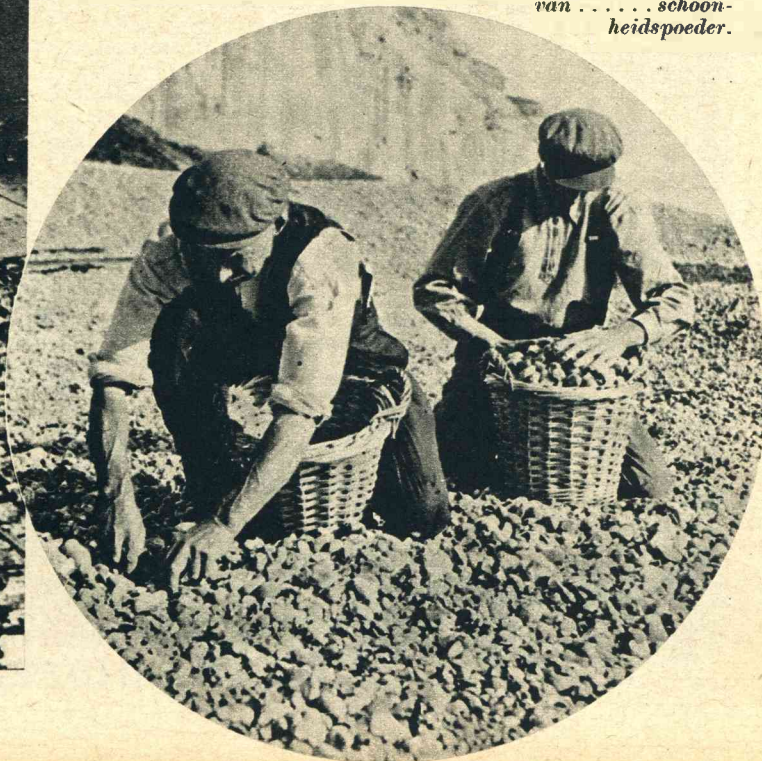

Dit is de stad der droomen, ofschoon nergens ter wereld minder plaats is voor romantische droomen en nergens ter wereld men met de harde werkelijkheid meer rekening heeft te houden dan hier: Hollywood. Wij plaatsen hier een overzichtsfoto van de filmstad, waar een kwart eeuw geleden de grondslag werd gelegd voor de industrie, welke de plaats wereldbekend heeft gemaakt.

BUITEN DE GRENZEN

Links: Engeland boven Egypte. De Engelsche vliegmaschine behoort tot de luchtmacht van de Middellandsche-Zeevloot, welke een waakzaam oog houdt op alle voorname routes, welke voor het Britsche Imperium van belang zijn.

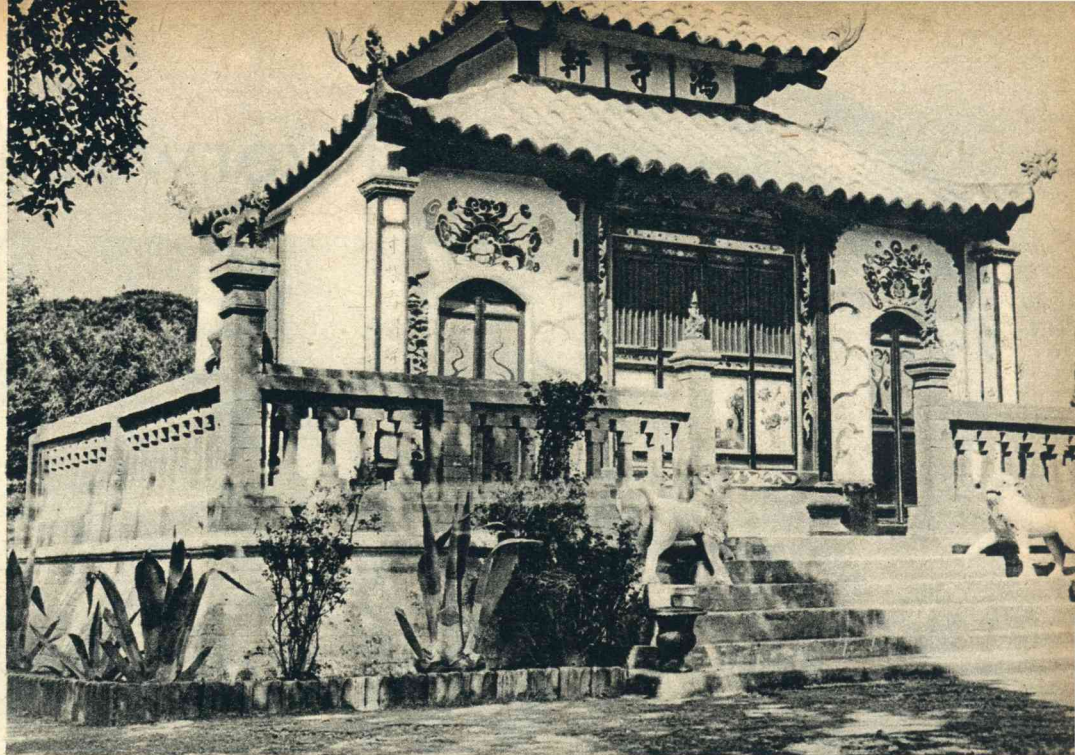
Oogst van kiezelstenen op het strand van Sussex. De stenen worden verzameld omdat ze gebruikt worden voor de fabricage van . . . . . schoonheidspoeder.

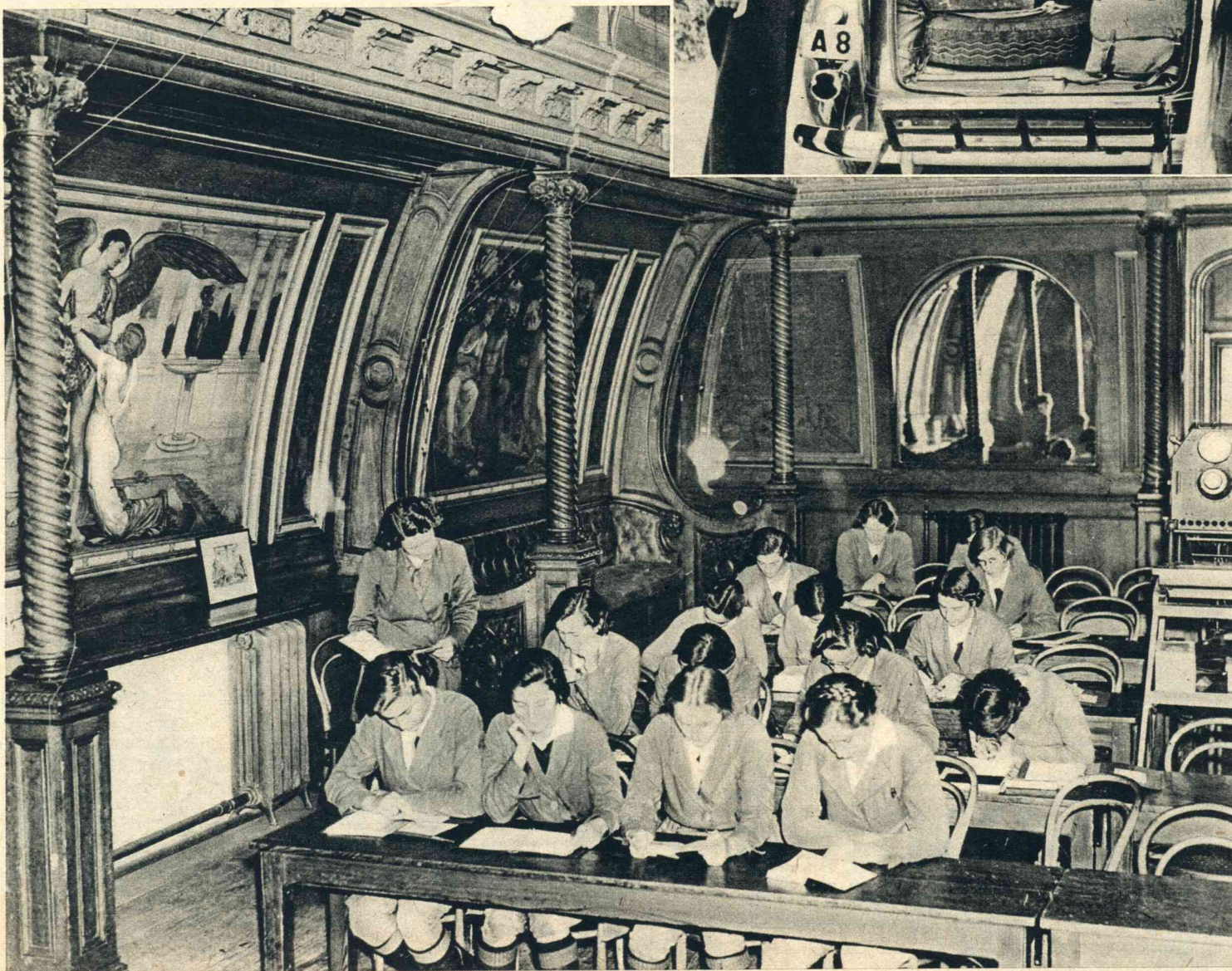
De wereld heeft nog steeds belangstelling voor Shirley Temple — men begrijpt dikwijls niet waarom, maar het is nu eenmaal zoo. En dus is ook door de geheele wereld het nieuws gegaan, dat voor de volgende film van Shirley haar krullen meer naar achteren zijn gekamd, zoodat de geestdriftige bewonderaars eenige minuten noodig zullen hebben om het meisje te herkennen.

Midden in Zuid-Frankrijk, te St. Raphael, in de natuur van een Europeesch land, staat een oostersch gebouw. St. Raphael is n.l. het garnizoen der koloniale Fransche troepen: op het kerkhof werd deze kleine tempel gebouwd, waarin de gedachtenisplechtigheden voor de gevallen leden der koloniale troepen worden gehouden.

Prins Eugen, een broer van den Zweedschen koning, geniet in zijn land een goede reputatie als landschapsschilder. Hij trekt voortdurend rond door de majestueuze natuur van Zweden met zijn auto, waarin alle schildersbehoeften worden meegeroerd.

Het zwevende klaslokaal. Sir Henry Bessemer, de bekende Engelsche uitvinder, naar wien een smeltmethode in staalfabrieken genoemd werd, liet indertijd een jacht bouwen, waarvan de groote salon geheel vrij hing, evenals een scheepskompas, om de gevolgen van zeeziekte te voorkomen. Deze eigenaardige salon doet thans dienst voor leerlingen van een Engelsche landbouwschool.

Vol verwachting klopt ons hart...

Het amandelpers voor banketletter wordt liefst eenige dagen tevoren bereid.

Al krijgen we dan in letterlijken zin wel niet den koek, waarover het bekende liedje zingt, toch kunnen we ons geen echte Sint Nicolaas denken zonder de heerlijke lekkernijen van banket, marsepein en wat dies meer zij.

Voor de huisvrouw is de tijd, die aan het eigenlijke feest voorafgaat, wel een der drukste van het jaar, maar al de moeite, die het zelf fabriceren der diverse heerlijkheden met zich brengt, zal niet opwegen tegen het plezier dat zij den menschen rondom zich heen er mee verschaft en daarom slaat zij dan ook vol ijver de handen aan het werk.

Een der meest gewilde lekkernijen is banketletter, waarom wij hiervan dan ook het eerst het recept willen geven.

BANKETLETTER

125 gram bloem, 125 gram boter, wat zout, $\frac{1}{2}$ à $\frac{3}{4}$ dl. water (hangt af van de soort meel, die gebruikt wordt). Voor het vulsel: 125 gram amandelen, 125 gram suiker, wat geraspte citroenschil, 1 ei.

We beginnen met het vulsel te maken en broeien daartoe de amandelen in heet water, waarna we ze pellen, tusschen een doek even drogen en dan door een amandelmolen malen. Vervolgens vermengen we de gemalen amandelen met de suiker, de geraspte citroenschil en het ei en malen alles nog eens opnieuw door den molen. Dit amandelpers bewaren we eenige dagen op een koele plaats in een pan met deksel. (Het is beter het amandelpers eenige dagen tevoren te bereiden.)

Voor het deeg wordt de bloem met het zout gezeefd. Dan hakken we de boter, die koud en hard moet zijn, in grove stukken door de bloem, voegen er druppelsgewijze een weinig water bij, doch niet meer dan noodig is, om het deeg aan elkaar te doen kleven. Nu drukken we het deeg vlg even, voor zoover het nog niet aan elkaar blijft hangen, tegen elkaar en bestrooien een keukentafel of aanrecht met wat bloem. Hierop wordt de bal met een met meel bestrooide deegrol steeds naar één kant (van u af rollen) uitgerold en telkens omgekeerd en aan den anderen kant losjes uitgerold.

Dan vouwen we den deeglap op zooals we dit bij een handdoek doen en laten hem op een koele plaats minstens $\frac{1}{2}$ uur rusten. Nu herhalen we het uitrollen

Deze aardige figuren kan men met behulp van een glas heel gemakkelijk van Lübecker marsepein maken.

nog twee keer, telkens met $\frac{1}{2}$ uur rusten ertusschen. De deeglap moet tenslotte zeer elastisch zijn en het liefst een nacht rusten op een koele plaats, voordat het eigenlijke bakken begint. Hebben we geen tijd om het deeg zoo lang te laten rusten, dan kunnen we het ook voor den laatsten keer minstens na 1 uur rusten uitrollen.

We vormen er met de deegrol een langwerpigen lap van, die plm. 12 cm. breed en $\frac{1}{4}$ cm. dik moet zijn. Op het midden van dezen lap leggen we 't amandelpers, dat tot een rolletje is gevormd. Dan slaan we het deeg er losjes omheen, plakken de randen met wat water vast en vormen van deze rol een letter, die met wat ei (waardoor 1 eetlepel water) wordt bestreken en daarna in een heeten oven op een met boter bestreken bakblik goudbruin wordt gebakken in plm. 20 minuten.

LÜBECKER MARSEPEIN

$\frac{1}{2}$ pond amandelen, $\frac{1}{2}$ pond poedersuiker, 1 eiwit, 2 eetlepels rozenwater, 10 bittere amandelen. Broei, pel en maal de amandelen (zie boven) en vermeng ze met de poedersuiker, het eiwit, het rozenwater. Maal deze massa nog eenige keeren door het molentje. Doe het deeg vervolgens in een pannetje en voeg er 2 à 3 eetlepels water bij. Roer de massa met een houten eetlepel zoo lang op een zeer zacht vuurtje tot het deeg een bal vormt en aan elkaar kleeft.

Neem dan het pannetje van het vuur, rol het deeg uit en steek er met glazen van verschillende grootten

Is de chocolademassa voor de truffels koud en hard, dan worden er kleine balletjes van gevormd.

Wentel de geweekte vruchten door een dik suikerstroopje, laat dit even drogen en leg in iedere vrucht een gepelde amandel of halve walnoot.

allerlei rondjes van, die met jam op elkaar worden geplakt (zie afbeelding) en tot figuren worden gevormd. Men kan deze marsepeinfiguren garneren met amandelen, vloeibaar gemaakte chocolade, Fransche vruchtjes, rozijnen, enz.

GEGLACEERDE VRUCHTEN

Hiervoor gebruiken we gedroogde pruimen en abrikozen, die een dag tevoren in water worden gezet om te weeken. Den volgenden dag koken we van dit water met flink wat suiker een dik suikerstroopje en wentelen hier de vruchten (de pruimen worden ontpit en gehalveerd) doorheen. Het glazuurlaagje laten we even drogen en vervolgens vullen we iedere vrucht met een gepelde amandel of een halve walnoot. Men kan de vruchten in een aardig doosje doen en als geschenkje met St. Nicolaas geven.

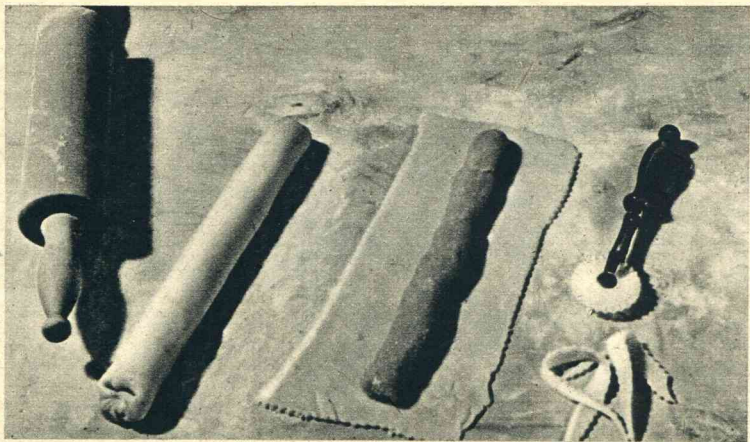
RUMTRUFFELS

125 gram boter, 2 eierdooiers, 250 gram bittere chocolade (reepjes), 3 eetlepels cacao, plm. 50 gram

poedersuiker, wat chocoladehagelslag, 'n scheutje rum.

De boter wordt tot room geroerd. Dan voegen we er de eierdooiers, de chocolade, die in een pannetje op den damp van kokend water gesmolten is, de cacao, de rum en de poedersuiker bij en roeren alles zoo lang door elkaar, tot de massa koud en stijf is geworden.

Vervolgens steken we er met twee lepeltjes kleine balletjes van, die we door chocoladehagelslag wentelen. Ook kunnen we de truffels door fijn gemalen amandelen of door wat droog cacaopoeder wentelen.

Op het deeg, dat voor de banketletter dienst doet, legt men in het midden een rolletje amandelpers en slaat hier het deeg omheen. De randen plakt men met water op elkaar.

OM ZELF TE MAKEN

EEN GEZELLIG MEUBELTJE VOOR DE HUISKAMER

Een grappig klein meubeltje, waar iedere vrouw prijs op zal stellen, is deze rijdende naaitafel, tevens bergplaats voor couranten, tijdschriften, en zoo voort.

Met pooten en wielen meegerekend is het 50 cm. hoog.

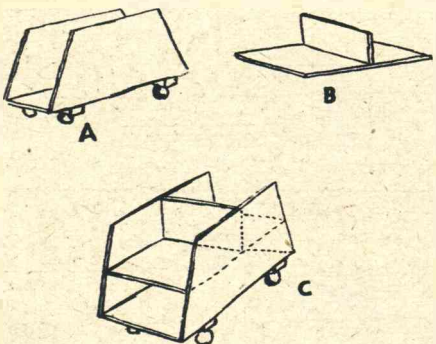
Van onderen lang 60 cm., van boven 45 cm. De breedte is 30 cm.

Voor den bodem, die het minst zichtbaar wordt, kunnen we vurenhouten planken met groeven gebruiken, die in elkaar grijpen en met houtlijm vastgezet worden.

Voor de zijwanden en het deksel is multiplex het mooiste, dit is goed glad en kan prachtig geverfd of gebeitst worden.

Om te beginnen moet men de klampjes met wielen klaarmaken. Deze theetafelwielen met gummi band zijn vanaf pl.m. f 1.20 per paar verkrijgbaar en de maat is juist geschikt voor dit karretje.

De klampjes moeten even lang zijn als de naaitafel breed is en dus 30 cm. Ongeveer 5 cm. van den kant af worden de gaten voor de wielen geboord en deze erin geslagen.

Als nu de bodem op maat klaar is en gelijmd, worden de pooten met wielen er stevig onder geschroefd. Men heeft nu dus al een rijdenden bodem. De zijwanden hebben een trapeziumvorm. De hoogte is 40 cm. Ze worden aan den bodem geschroefd (zie tekening A).

Nu maakt men eerst den bodem van de eigenlijke naaidoos in orde, die hooger komt te liggen. Deze kan ook van gewoon vurenhout zijn.

In 't midden wordt een verticaal staand plankje bevestigd, van onderen geschroefd en later ook aan de zijwanden. Dit is om de naaidoos in tweeën te verdeelen. Men kan desgewenscht nog meer vakjes maken voor klosjes, naalden, etc. Nu heeft men twee deelen. Deel B, de naaidoosbodem, wordt nu precies op de helft aan de zijwanden vastgeschroefd van deel A. Het resultaat is dus fig. C.

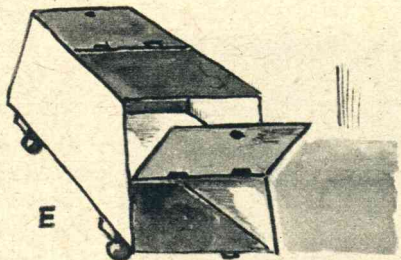
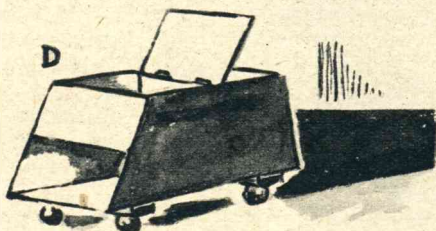
Het bovenblad, het deksel, wordt in twee deelen gemaakt. Het eene deel wordt bovenop vastgeschroefd, het

andere deel wordt met kleine scharnieren aan het eerste bevestigd en kan dus opgeklapt worden, fig. D.

Nu komen nog de korte zijwanden van de naaidoos; aan den kant waar het klapdeksel zit wordt dit plankje gewoon vastgeschroefd aan de zijwanden en den naaidoosbodem; aan den anderen kant wordt het met twee scharnieren aan den naaidoosbodem gezet en kan dus naar beneden opengeklapt worden, fig. E.

Dit is een prachtbergplaats voor ongestopte kousen.

Daar dit klepje door de schuine zijwanden schuin komt te liggen, is er geen kans dat het open zal vallen. Bovenaan in het midden zet men een klein knopje om het open te trekken.

Alle oneffenheden moeten nu netjes glad geschuurd worden; wanneer men het beist, de schroefgaten en naden met stopwas opvullen.

Heeft men een modern interieur, dan kan lakken in twee kleuren erg aardig staan. Bijv. zijwanden en binnenvakken zwart, en de rest gebroken wit. Voor zwart mag vooral geen lichte grondverf gebruikt worden en men moet heel zorgvuldig de schroefgaten en naden plamuren. Dit is een gezellig werk, men ziet alles mooi glad worden. Dan weer goed schuren als het plamuur droog is en men kan met gronden beginnen.

Werk vooral bij daglicht.

NETTY EGGINK

CORRESPONDENTIE

Mevr. Str. te Utrecht. Inderdaad is het mogelijk dat de levertraanvlekken ook na herhaaldelijk wasschen in een lauw sopje niet uit het babygoed willen verdwijnen. In dit geval raden wij u aan, het met een weinig tetra te probeeren. Blijven er nog sporen over, neemt u dan een weinig alcohol, dien u zoo noodig tevoren even au bain marie verwarmt.

Aan alle abonne's: Vragen aan ons gesteld dienen steeds vergezeld te gaan van volledigen naam en adres. Wordt spoedig antwoord per brief verlangd, dan gelieve men postzegel in te sluiten.

U kent hem toch ook?

Natuurlijk, want iedereen kent 'm en de voortreffelijke QUAKER en H.O. haveremout. Voor kinderen bestaat er eenvoudig geen beter ontbijt, maar ook voor volwassenen, die zwaar werk met hoofd of handen moeten verrichten, is een bord QUAKER of H.O. haveremout het beste begin van de dagtaak. Het is voedzaam en toch licht verteerbaar, het bevat de kostbare vitamine B, die zoo goed is voor de zenuwen en verstopping bestrijdt. Kortom, alles wat het lichaam noodig heeft, kunt U zich verschaffen door zoo'n bord heerlijk QUAKER of H.O. haveremout.

25

ct.

per pondspak

QUAKER en H.O. haveremout worden volgens een speciaal procédé geroosterd, waardoor die unieke, nootachtige smaak verkregen wordt. Het wordt uitsluitend verpakt verkocht en is dus vrij van stof en onzuiverheden. Vlugkokend QUAKER of H.O. haveremout is klaar in een paar minuten.

GRATIS VOOR DE KINDEREN;

zolang de voorraad strekt, een aller-aardigst geïllustreerd dierenboekje, tegen inzending van slechts 2 Quaker of H.O. mannetjes; knip ze uit de pondspakken en zend ze aan **Quaker, afdeling Dierenboekjes**, Postbus 905, Rotterdam.

QUAKER EN H-O

(GED. MERK) HAVERMOUT (GED. MERK)

BEPERKTE BAGAGE

Het mantelpakje is de dracht bij uitnemendheid om bezoeken in af te leggen. De eerste blouse van wollen stof met garnering van soutache is eenvoudig genoeg om al direct 's ochtends te worden aangetrokken. Heel nieuw is het systeem om rokken met een ritssluiting dicht te maken. Minder aardig is het echter om deze sluiting, zooals op het plaatje, middenvoor aan te brengen.

De tweede blouse, model Venus, van wollen tricot, wordt in den rok gedragen, is uiteraard het meest geschikt voor jeugdige figuren en heeft het voordeel van heerlijk warm te zitten.

Blouse nummer drie markeert sterk de taillelijn en komt daardoor het mode-ideaal aardig nabij. Het brokaat, dat dezen winter heel modern is, leent zich nog haast beter voor blouses dan voor heel toilet.

Ook de vierde casaque is hypermodern en gekleed. Het glanzende witte satijn doet 't natuurlijk het beste op een rok van zwart fluweel of zijde, maar zal ook zeker niet misstaan op fijne wollen stof. De garnering is gedacht in zwarte kant, die de witte zijde nog net even laat doorschemeren.

In de uitgaande wereld kunnen zich moeilijkheden voordoen, waarvan een vrouw met plichten die den dag vullen eenvoudig geen begrip heeft.

Er is een kortstondig familiebezoek buiten de stad; een dagje winkelen met gezellig dinertje bij kennissen na; 's ochtends gewoon naar het dagelijksch werk, maar als dat afgelopen is linea recta uit eten met een schouwburgje toe, allemaal combinaties, die het mogelijk maken om het verbazend „druk” te hebben op één dag, maar die van den anderen kant zorg baren ten aanzien van het toilet.

In zulke gevallen komt de moeilijkheid van het toilet, dat voor den ochtend en den avond zóó heel anders moet zijn, waardoor een compromis haast onmogelijk wordt.

Uitkomst biedt echter de blouse, die zelfs van het eenvoudigste mantelpakje een feestelijk geheel kan maken; 't is maar zaak eenvoudigweg van blouse te verwisselen. De blouse behoeft immers maar zóó weinig plaats in te nemen, dat zij gemakkelijk megedragen kan worden.

Voor gezette figuren

733a. Japon van effen stof, wit vest met kraag, ingezette voorbaan, lange mouw. Ben. stof: 3.25 m. à 140 cm. br.

735a. Japon van effen stof, lange taille, schuine overslag, lange mouw met plooiën. Ben. stof: 3.25 m. à 140 cm. br.

740a. Japon van marocain, kraag en jabot van kantstof, korte mouw. Ben. stof: 5 m. à 96 cm. breed.

VERKRIJGBAAR
IN DE MATEN
46-48-50-52

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor compleis, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631, door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels. (s. v. p. niet van 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”
NASSAUPLEIN 1, HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

- Zondag:** Kastanjesoep.
Gestoofd konijn.
Appelmoes.
Aardappelen.
Sneeuwballen.
- Maandag:** Varkensribbetjes.
Wittekool.
Aardappelen.
Broodschotel met appelmoes.
- Dinsdag:** Gemarineerde runderschijf.
Gestoofde uien.
Aardappelen.
Griesmeel met bessensap.
- Woensdag:** Rijstsoep.
Koud vleesch.
Bietensla.
Aardappelen.
Fruit.
- Donderdag:** Gebakken spek.
Capucijners.
Aardappelen.
Gestoofde peren.
- Vrijdag:** Spiegeleieren.
Brusselsch lof.
Aardappelen.
Rijstrand met peren.
- Zaterdag:** Rookworst.
Stampot van boerenkool.
Yoghurt met beschuit.

deksel afsluiten. De vochtige doek wordt om het deksel geslagen en moet dus niet met het deeg is aanraking komen.

Hebben we aardappelen gekookt en kunnen we ze niet onmiddellijk opdienen, dan kunnen we ze toch goed houden door om het deksel van de pan een doek te binden en hiermee de pan af te sluiten. De aardappelen mogen dan niet op een te heet vuur staan, daar anders kans bestaat, dat de doek gaat schroeien.

Om het vastkleven van visch onder het bakken te voorkomen is het noodig, haar van te voren even door wat bloem te wentelen.

Wanneer we luchtig gebak in een oven hebben staan, moet het ovendeurtje steeds zoo zacht mogelijk gesloten worden. Anders gaat het gebak zakken en bestaat er kans op mislukking.

Hebben we jam of vruchtensap gekookt, dan moeten we deze steeds zoo heet mogelijk in de glazen of potjes doen. Teneinde het springen der glazen te voorkomen, plaatsen we deze op een vochtige doek.

Slagroom kunnen we luchtiger en minder prijzig maken door er een of meer stijfgeklopte eiwitten bij te voegen. We kloppen het eiwit zoo stijf mogelijk en den slagroom bijna stijf. Daarna voegen we het stijfgeslagen eiwit bij den slagroom, kloppen nog even alles flink door elkaar en vermengen de massa desverkiezend met poedersuiker en een „smaakje”.

NUTTIGE WENKEN VOOR DE KEUKEN

Deeg gaat beter en spoediger rijzen, wanneer we het eerst met een vochtigen doek bedekken en vervolgens met het

per pak van 35 cts. Vraagt naar Kellogg's in de witte, met rood en groen bedrukte pakken.

Kellogg's CORN FLAKES

POSTBUS 309, DEN HAAG

35 CENT PER PAK

ZOO UIT 'T PAK SERVEEREN — NIET KOKEN!

Vóór het gebruik.

Na het gebruik.

Velouté de Dixor, een wondervol product, dat zowel crème als poeder vangt, zal zelfs de meest onverzorgde huid schoonheid verleen. Velouté maakt de huid zoo zacht als fluweel en geeft deze die onvergelykelijke matte teint, welke het geheim is van charme en bekoring.

VELOUTÉ de DIXOR

De originele combinatie van crème en poeder.

Verkrijgbaar vanaf 30 cts. in 5 tinten: Blanche, Naturelle, Ivoire, Ocre en Soleil-Doré.

GRATIS

Om proeftuben te ontvangen van de drie voornaamste kleuren is het voldoende naam en adres te zenden, alsmede f0.25 aan postz. aan de Import. voor Nederland: N.V. v. d. Laaken's Handel-Mij., Leidschekade 98, A, Amsterdam-C. Tel. 36372.

HET PANORAMA-KERSTBOEK IS VERSCHENEN

Een Kerstboek dat zijns gelijke niet heeft en alles overtreft wat er op dit gebied in ons land verschijnt! Een Kerstboek dat én door zijn sterk gevarieerden inhoud én door zijn technisch perfecte afwerking den meest verwenden lezer in hooge mate zal boeien en tevreden stellen. Interessante artikelen, met prachtig illustratiemateriaal verlucht, wisselen in bonte mengeling af met verhalenden tekst van gerenommeerde auteurs.

ENKELE GREPEN UIT DEN INHOUD:

DE KERSTNACHT IN DE MINIATUUR-SCHILDERKUNST door DR. FR. LYN A, bibliothecaris van het kabinet der handschriften der koninklijke bibliotheek van België te Brussel. Een uitermate interessant artikel met wondermoorie platen waaronder verscheidene kleurenreproducties.

HET EILAND VAN TIMOEL, een geestige Kerstvertelling uit Midden-Afrika door MARTIJN SMUTS.

DE BEDELAAR EN HET PARADIJS, een Kroatische legende met illustraties van WLADIMIR BIELKINE.

VLIEGEN OVER HET HEILIGE LAND, een artikel van den bekenden vlieger-auteur A. VIRULY met een serie schitterende luchtfoto's.

HET KIND IN DE SCHILDERKUNST, een leerzame beschouwing over het kinderportret in den loop der eeuwen door Ro van Oren, schrijfster van het boek „Hendrickje Stoffels”. Ook dit artikel is rijk geïllustreerd met ten deele in kleuren uitgevoerde reproducties, waaronder een prachtplaat over een heel pagina naar een van JAN SLUITERS' nieuwste schilderijen.

TUSSEN DE CACTUSSEN, een bijzonder lezenswaardig artikel oer deze populaire plantensoort door den expert A. J. VAN LAREN, den hortulanus van den Amsterdamschen Hortus Botanicus, met een zeer groote verscheidenheid van belangwekkende illustraties.

Dit is slechts een greep! We zouden kunnen doorgaan met de opsomming van artikelen en verhalen, alles met zorg uitgekozen en op technisch-volmaakte wijze in koperdiepdruk en gedeeltelijk in vier kleuren uitgevoerd. Wij willen alleen nog de aandacht vestigen op den bijgevoegden losbladigen kunstkalender, die een sieraad zal vormen aan iederen wand!

★ ★

**DIT PRACHTIGE KERSTBOEK IS VANAF
HEDEN BIJ WIJZE VAN PREMIE VOOR
ONZE ABONNÉ'S VERKRIJGBAAR BIJ
ONZE BEZORGERS, AGENTEN OF HOOFD-
KANTOREN TEGEN DE GERINGE VER-
GOEDING VAN SLECHTS.....**

75 CT.

Franco toezending per post geschiedt alleen na inzending van een bedrag groot 85 cent, in postzegels, per postwissel of per giro no. 142.700, aan ons hoofdkantoor, Nassaulaan 51, Haarlem.

